PURUREA TÎNĂR

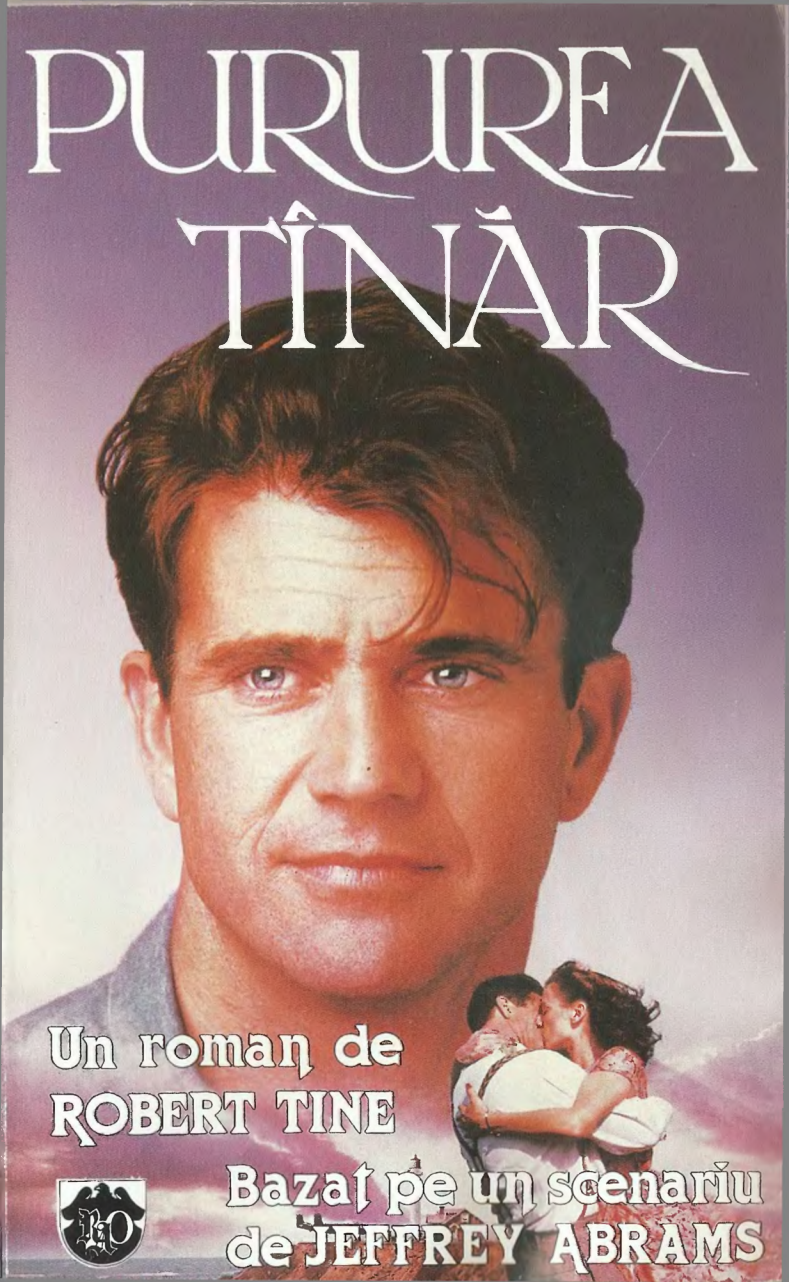

Un roman de
ROBERT TINE

Bazat pe un scenariu
de JEFFREY ABRAMS

„În acel moment, stomacul lui Daniel păru că respiră adînc. Brațul său se întinse și-i dădu lui Nat un fior de spaimă. Totul se întîmplă foarte repede. Amîndoi băieții țipară și Felix se pomeni la podea. Pansamentele dentare din gură îi căzură ca două gloanțe. Nat țipa ca din gură de șarpe și se chinuia să scape de monstrul care-l ținea prizonier. Felix sări în picioare și-l apucă de mînă, încercînd să-l tragă afară din capsulă. Izbutiră să se elibereze și o luară la fugă, nemaioprindu-se pînă afară, pe locurile din spate ale mașinii. Aproape imediat apăru și Steven."

PURUREA TÎNĂR

Un roman de
ROBERT TINE

Bazat pe un scenariu de
JEFFREY ABRAMS

RAO International Publishing Company

CAPITOLUL 1

Puteai să-l simți înainte de-al auzi, puteai să-l auzi, înainte de a-l vedea.

Aerul pur, cerul încă albastru începu deodată să freamăte ca și cum n-ar fi avut liniște, pulsînd neliniștit. Era ca și cum la orizont o furtună și-ar fi făcut simțită prezența, vuiete și tunete stăteau gata să izbucnească. Apoi se auziră zgomote, venind de departe, făcute parcă de motoare puternice, împreună cu scrîșnetul unor ferăstraie care tăiau aerul. Zgomotul creștea în intensitate. Deveni vuiet, apoi bubuit, ca și cum al treilea nivel al bombardierului B-25 cu cele două motoare s-a împrăștiat în aer, explodînd.

Aparatul era argintiu, tot atît de elegant ca un rechin, iar de pe pămînt părea un glonț de aluminiu care străbătea aerul. Zbura fără marcaje sau numere ; nici un semn exterior nu-i trăda tipul sau marca. Acest bimotor de calibru mijlociu era încă un prototip secret, o armă de rezervă îmbunătățită în atelierele Forțelor Aeriene ale Statelor Unite.

Privit de afară, arăta normal, puternic, dar o privire aruncată înăuntru dovedea că este un exemplar greu de stăpînit. Bordul era plin de butoane și manete, o rețea de cabluri tapeta cabina strîmtă. B-25-ul era un adevărat progres al tehnicii, iar compartimentul, prin aparatura sa, dovedea o cheltuială uriașă. Numai după ce marile probleme tehnice ale prototipului au fost rezolvate, inginerii s-au ocupat de amenajarea interiorului.

Între timp, a fost utilată și cabina de comandă. Locotenentul Daniel McCormick stătea în mijlocul acestei dezordini, cu mîinile încleștate pe mansa de comandă. Îngrămădeala și larma din jurul său nu-i distrăgeau atenția.

Prototipul a fost lansat în aer cu mult înainte de a fi pus definitiv la punct. Se părea că oamenii, lumea întreagă se grăbea să intre în război, iar Departamentul Aviației era hotărît să fabrice acest avion înainte ca furtuna ostilităților să izbucnească.

Din spatele lentilelor de culoare închisă ale ochelarilor săi de aviator, McCormick scruta cu privirea agitația din fața sa, pe cei care transmiteau informații pentru comandamentul bazei. Aerodromul se afla la douăzeci de mii de picioare sub el și cinci mile spre vest.

Botul avionului era îndreptat în jos, iar acul altimetrului cobora rapid.

— Ne apropiem de „Îngerii 19", țipă el în microfon. Zgomotul motoarelor te asurzea, deoarece cabina nu avea încă izolație fonică. „Îngerii 19" însemna nouăsprezece mii de picioare — în cădere.

Deodată, o voce îi ajunse la urechi, o voce care părea ciudată și neliniștită :

— „Vipera unu", ai grijă !

Daniel auzea foarte greu. Avionul pierduse încă cinci sute de picioare în altitudine și se simțea că motoarele nu mai aveau destulă putere pentru a se redresa din picajul periculos.

— Pierd înălțime ! țipă Daniel. Sînt la optzeci și cinci, la trei, două sute.

— Atenție la presiune, avertiză turnul de control.

Daniel privi indicatorul de presiune la bord.

— Nu pot controla presiunea ! Acul s-a înțepenit ! Sîntem pe verde.

Avionul se îndrepta în spirală spre sol.

— Sînt la șaptesprezece cinci !

Zgomotul motorului se auzea tot mai tare. Avionul se zguduia și trepidațiile motorului amenințau să rupă în bucăți fuzelajul și așa destul de șubred. În cîteva secunde pierduse din înălțime alte două mii de picioare.

— Cinsprezece cinci ! Cer limpede !

Respiră adînc și se uită în față.

— O, Doamne... !

Unul din testele pentru piloți era să supraviețuiască în caz de avarie, să scoată dintr-un avion tot ce acesta putea da. Pentru asta, se avaria în mod intenționat un aparat și se urmăreau reacțiile pilotului. Dar acum, pămîntul se apropia din ce în ce mai mult.

Deodată, avionul începu să se redreseze, cîștigînd altitudine.

— Oh ! Începe să se descurce ! țipă Daniel, în timp ce aeronava se înălța spre cerul albastru.

— Adu-o înapoi, „Viperă unu" ! Întoarce-te la bază !

Daniel auzi cu greu acest mesaj din cauza trepidațiilor și a zgomotelor făcute de motor, dar găsi că este o idee genială.

— Am înțeles, „Roger" ! Ce rezistent este ! Am pornit ! Îl aduc la bază ! *Cel puțin așa cred*, adăugă în gînd.

— Mărește presiunea.

Daniel trase cu putere de manetă.

— Presiune crescută !

Avionul făcu un salt brusc, care zgudui pilotul.

— E cam nervos dînsul. Destul de greu să-l ții în frîu.

Aruncă o privire spre tabloul de comandă.

— Comenzile de control rezistă încă.

Avu nevoie de toată forța sa pentru a înscrie avionul pe direcția aerodromului. Abia după cinci minute, care parcă nu se mai sfîrșeau, reuși să vireze pentru axarea pe direcția de aterizare.

McCormick aruncă o privire la tabloul de comandă și observă că aerodromul se afla la cîteva mile în dreapta sa, după care privi pe geamul de deasupra bordului.

— Acasă, „James", te rog, șopti ca pentru el.

La trei mile depărtare, trei oameni priveau îngrijorați cerul. Baza aeronautică era o aglomerare de hangare și barăci dărăpănate, o mulțime de clădiri care cu greu se pu-

teau numi Centrul de Cercetare Militară Douglas, cum îl botezaseră Forțele Aeriene.

O duzină de ingineri și tehnicieni erau adunați în jurul unei mese așezate pe pista de aterizare. Tăblia mesei era acoperită cu schițe și manuale, metri de hîrtie tipărită, care ofereau milioane de detalii tehnice despre avionul care-și urma drumul spre cîmpul de aterizare. Mai era acolo și un aparat de radio-emisie pentru legătura permanentă cu Daniel, care raporta minut cu minut ce se întîmpla la bordul lui B-25.

Nimeni nu observă cînd o mașină, un Hudson de teren, își făcu apariția și se opri lîngă mulțimea de tehnicieni preocupați. Harry Finley, cel mai bun prieten al lui Daniel și cercetător al bazei, sări din mașină cu mîinile pline de hărți și manuale, precum și cu un carnet uriaș legat în piele roșie. Își puse materialele pe masa deja plină, cu excepția carnetului roșu, pe care îl păstră cu grijă.

— Unde-i Daniel ?

Un tehnician arătă către cer.

— Acolo, sus.

Deodată, radioul dădu semne de viață.

— Paisprezece mii de picioare, anunță Daniel. Lovitură negativă ! Repet : lovitură negativă !

— Sper că șuruburile sînt strînse *foarte bine*, murmură unul dintre ingineri.

Toți ochii erau acum îndreptați spre cer, scrutînd înălțimile albastre și așteptînd un semn de la B-25.

— Iată-l !

Unul dintre tehnicieni arătă cu degetul drept în față. B-25-ul aluneca spre cîmpul de aterizare și privitorii puteau vedea cum Daniel începuse să facă manevrele clasice de aterizare forțată. Dechise rezervorul de combustibil, iar benzina se împrăștie precum o ploaie torențială. Motoarele și sistemele electrice au fost decuplate — pilotul încerca să evite producerea vreunei scîntei care ar fi putut incendia aparatul. Scoase trenul de aterizare, apoi

flapsurile, pe cît de lent se putea, reducînd viteza de zbor ; gigantul avion nu mai era acum decît un zmeu de jucărie uriaș, care se îndrepta încet spre sol.

B-25-ul aterizează destul de brusc, partea din spate atingînd ușor pămîntul. Forța impactului sălță puțin avionul, dar se redresă și continuă aterizarea. Aripile se balansară, iar una din ele se desprinse de fuzelaj cu zgomot de metal torturat. Bucăți de material se împrăștiară în aer, cînd avionul atinse pămîntul. Coada coborî mai greu, ca și cum ar fi fost construită din lemn de balsa. O ultimă zvîcnire ca de torpilă marcă aterizarea finală, ridicînd un nor de praf. Pentru un moment, liniștea deveni apăsătoare. Oamenii de pe pistă se ridicară și începură să alerge spre avion. Camioane, mașini ale pompierilor și ambulanțe porniră într-o cursă frenetică spre avion. Nimeni, nici chiar Harry, nu-și putea închipui că pilotul scăpase nevătămat din aterizarea forțată a aparatului.

Apoi se deschise carlinga și Daniel își făcu apariția. Fața îi era transpirată, hainele într-o dezordine cumplită, părul ciufulit, dar un zîmbet larg îi umplea figura de lumină.

— Dacă are certificat de garanție, îl cumpăr ! strigă fericit.

CAPITOLUL 2

Echipa de salvare, împreună cu tehnicienii izbucniră în rîs şi, cînd Daniel coborî din avion, se auziră aplauze.

Harry, uşurat, îşi permise să ia o gură de aer, prima din ultimele minute.

Tehnicienii cercetau avionul şi un doctor se învîrtea pe lîngă Daniel, precum un cîine care păzeşte o pasăre împuşcată de stăpîn.

— Sper că nu sînteţi căsătoriţi cu aceste motoare Pratt & Whitney, le spuse Daniel inginerilor. Un avion clasic are nevoie de motoare clasice.

Apoi se întoarse către prietenul său :

— Harry, ai văzut ? A fost o caricatură de izbitură sau ce ?

— Ce Danny, ce să văd ? întrebă Harry cu indiferenţă.

Un fotograf se grăbi spre ei, cu un aparat Speed Graphic uriaş.

— Ce-aţi zice de o fotografie pentru *Stars and Stripes*, locotenente ?

Harry se întoarse şi, afişînd o mutră importantă, cu un zîmbet larg, spuse :

— Ai grijă să prinzi latura mea fotogenică.

Flashul blitului aproape că-l orbi pe Daniel pentru un moment. Doctorul intră în raza sa vizuală exact în momentul în care-şi aprindea o ţigară Lucky Strike din pachetul ţinut în buzunar.

— Locotenente, zise doctorul încruntîndu-se, cu ochii către ţigară şi bricheta, nu-ţi este niciodată frică că vei da greş ?

Daniel suflă un nor gros de fum, după care răspunse :

— Nu.

— Te simți amețit ?

— Aș ! Harry, *tu* te simți amețit ?

Harry se întinsese lîngă mașină și-și ștergea fruntea de sudoare.

— Nu, abia de-am avut un atac de cord.

Daniel rîse.

— Mda, arătam al dracului de bine, nu ?

— Bineînțeles, Danny. Aterizarea aia a fost o operă de artă.

— Ți-a fost greață ? întrebă unul dintre doctori.

— Nu. Harry, credeam că vei sta camuflat în gaura aia a ta pînă îți termini experimentul.

— Camuflaj ? Ai camuflat ceva ? întrebă doctorul.

— Nu.

Harry își îndesă batista în buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Promite-mi că n-ai să te angajezi niciodată la o bază aeronautică.

Daniel rîse cu poftă.

— Spune-mi sincer, Harry, măcar acum, că s-a terminat : te-ai temut pentru mine, nu ? Nenea credea că n-o voi scoate la capăt, nu-i așa ?

— Ei bine, nu pot nega că m-am gîndit la asta.

— Ai avut senzația de orbire ?

— Nu.

— Migrenă ?

— Nu.

— Dar dureri în capul pieptului ?

— Nu.

Harry se alătură lui Daniel, după care cei doi bărbați, însoțiți de doctor, o luară spre mașina primului.

— Harry, am fost atît de aproape de sol, încît puteam să-ți citesc tăblițele de înmatriculare ale mașinii și, deodată, pe neașteptate, am văzut-o pe Helen.

Acum era rîndul doctorului să fie uimit.

— Ai avut *o viziune* ? Ți-a fost rău ?

Daniel se răsuci către doctor.

— Nu. Nu mi-a fost rău. Ascultă, doctore, încercam să discut cu prietenul meu. Îți voi răspunde la întrebări, dar nu acum. O.K. ?

Doctorul zîmbi stingherit.

— Desigur, locotenente. Frumoasă aterizare ! Vorbim mai încolo.

Daniel se-ntoarse spre Harry.

— M-am gîndit la Helen : Mi-am spus : *Se va întoarce diseară.* Aterizare perfectă ! Apoi poc ! Am lovit pămîntul.

— Chiar așa ?

Daniel dădu din cap.

— Da, chiar așa.

Brusc își aduse aminte :

— Hei, unde vrei să prînzești ?

— Mă gîndeam la nevastă.

— La ce te gîndeai ? La nevastă ?

Mîncatul era ultimul lucru la care se gîndea Harry în acel moment.

— Danny, spuse el trăgînd aer în piept — am ieșit din rînd pentru că... pentru că a mers.

— A mers ? Ce-a mers ?

— Tu ce crezi ? Experimentul meu. Nu e destul de finisat... dar a mers.

Lui Danny i-au trebuit cîteva clipe pentru a înțelege importanța cuvintelor lui Harry. Cînd înțelese, un zîmbet dezorientat îi lumină fața.

— *Ce ? !* Vrei să spui că... *a mers ?*

Harry rîse vesel.

— Da, exact. L-am păcălit pe Buford.

Brusc, cei doi izbucniră într-un rîs complice, ca doi puști care împărtășeau un secret teribil. Harry încerca din toate puterile să fie serios.

— Nimeni, dar absolut *nimeni* nu trebuie să știe de asta.

Daniel nu putea să-și revină.

— E incredibil ! Harry, ești un geniu.

Deodată își privi prietenul drept în ochi.

— Nimeni nu va ști.

— Foarte bine.

— Ăsta-i secretul nostru.

— Desigur !

— Helen poate afla.

Harry ezită.

— Helen, da. Dar *numai* ea, bine ? Pentru că este într- adevăr incredibil. Este...

Încerca să găsească alte cuvinte care să-i exprime starea, dar nu reușea.

— Într-un fel e... incredibil.

Își ridică mîinile.

— Da, așa cred.

— Este, fu de acord Daniel. După ce mă spăl, sărbătorim evenimentul, bine ?

Apoi îl bătu pe spate și o luă spre barăci, scoțîndu-și umerii de sub bretelele costumului de zbor.

— Perfect ! strigă în urma lui. Dar eu conduc.

— Nu, eu conduc, insistă Daniel.

— Las-o baltă ! Eu sînt ăla care va conduce.

— Ba eu !

— *N-are nici un rost.* El va conduce, bombăni Harry.

CAPITOLUL 3

Să fii pilot de încercare în cadrul Forțelor Armate Aeriene era o carieră interesantă, chiar dacă nu foarte bine remunerată. Daniel McCormick de-abia putea achita chiria micului său apartament, așa că nu-i mai rămîneau bani să mai cumpere și mobilă. În living nu avea decît un radio-măsuță Howard, o canapea amărîtă și un fotoliu confortabil. Radioul se auzea în surdină, dar melodia *The Very Thought of You* a lui Billy Holiday nu-l împiedica să doarmă tolănit pe fotoliu. Camera arăta de parcă s-ar fi ținut aici o petrecere combinată cu un seminar științific. Pe podea zăceau sticle goale, pahare pe jumătate pline, planuri de aviație și texte tehnice. Printre acestea erau presărate scrumiere pline ochi.

Daniel sforăia încet, cu gura întredeschisă. Pe burtă i se odihnea un teanc de notițe peste care o scrumieră din sticlă se mișca într-un echilibru precar cu fiecare respirație a proprietarului.

Helen stătea în ușa camerei cu un aparat de fotografiat pe umăr și o valiză deschisă la culoare în mîna dreaptă. Se uită la Daniel și zîmbi, punînd bagajele jos. Avea ochii negri care licăreau în lumina din cameră, părul și mai negru, iar pielea, albă. Se aplecă puțin și-l sărută, abia atingîndu-i fața cu buzele. Era o atingere tandră, care își găsi un răspuns automat. Ochii bărbatului rămaseră închiși, dar gura sa sărută buzele calde care-l atingeau. Apoi, ca și cum s-ar fi trezit din somn, Daniel deveni din ce în ce mai pasionat, căutînd din nou buzele iubitei. Helen îl împinse înapoi. Cu ochii încă închiși, Daniel mormăi :

— Așteaptă un pic. Ce-a fost asta ?

Helen începu să rîdă, lăsîndu-se luată în brațe.

— Îmi pare rău c-am întîrziat, vorbi ea cu glas scăzut, încercînd parcă să nu deranjeze liniștea nopții.

— Cît e ceasul ?

— Aproape două.

— De ce așa tîrziu ?

— A fost o problemă cu vagoanele trenului sau cam așa ceva. Eram în drum spre casă, dar am vrut să te văd. Sper să nu te superi.

— Ba da, mă supăr, spuse el cu un zîmbet. Nu cumva vrei să pleci ?

Ea se aplecă spre el să-l sărute din nou.

— Nici vorbă.

— Cum a fost ?

Helen dădu din cap, ca și cum ar fi dorit să uite ce a văzut. Avusese de fotografiat victimele ținuturilor secetoase din Vest și greviștii de la o fabrică de oțel.

— A fost deprimant. Oamenii ăia nu au nimic. Absolut nimic.

Se apropie și-i scoase o suviță de păr din ochi.

— Ar trebui să te tunzi.

— Da, știu. Dar frizeria a fost închisă zilele astea.

Helen întinse mîna, legănîndu-i în fața ochilor un mic medalion din aur.

— Ți-am dat ăsta să pui în el o poză de-a mea.

— Așa voi face... atunci cînd îmi vei da una.

Îl sărută ușor.

— Mm, ai gust de șampanie.

— Harry și cu mine ne-am cam îmbătat.

Helen se dădu un pas înapoi și-l privi drept în ochi.

— Da ? Ați sărbătorit ceva ?

— Oarecum. Nu ți-e foame ?

— Ba da.

Daniel o împinse ușurel la o parte și se ridică.

— Atunci cred că a venit timpul uneia din faimoasele mele omlete. Își făcu loc spre bucătărie, prin harababura de

pe podea, unse bine o tigaie cu unt și, separat, începu să bată ouăle într-un castron.

— Arată-mi ce-ai făcut. Fotografiile.

— Mai tîrziu, spuse Helen.

— Nu, acum, insistă el.

— Nu sînt ceva la care să te uiți în timpul mesei.

— Am un stomac zdravăn.

— Dar eu sînt aia care va mînca.

— Lasă că tu ai stomacul mai rezistent decît al meu !

Într-adevăr, fotografiile erau dure, așa cum spusese ea, teribile imagini alb negru ale unor oameni victime ale Marii Crize.

Daniel răsturnă omleta într-o farfurie. Apoi luă o fotografie în mînă și o privi. Era a unui lucrător stînd în fața porților unei oțelării unde lucrase înainte de a fi închisă de proprietar. Avea umerii înguști și o față slabă, precum o lamă de cuțit. În brațele sale noduroase ținea un copil cu fața murdară care privea, neînțelegînd nimic parcă, spre aparatul de fotografiat. Imaginea surprinsese perfect emoțiile contradictorii ale unui om fără speranțe. Mînia, frica și disperarea emanau parcă din întreaga lui făptură.

— Oh ! spuse Daniel. E tare.

Helen se încruntă.

— Nu prea știu. Nu sînt sigură că e bine.

— Bine ? ! E o capodoperă. Orice prost poate vedea asta, insistă el.

Ea puse fotografia deoparte.

— Chiar orice prost ? zise izbucnind în rîs.

— Mănîncă !

Helen luă furculița și începu să mănînce cu poftă.

— Deci ce-ați sărbătorit ? Lasă-mă să ghicesc : a patru suta oră consecutivă patrecută de Harry în laborator ?

— Cam așa ceva. Cum e omleta ?

— Danny, trei zile eu am mîncat și țărînă.

— E chiar atît de bună ?

— Da, aproape. Pînă la urmă ce-ați sărbătorit ? Problema e alta, de fapt : De ce n-am fost și eu invitată ?

— Păi... Daniel se întreba cum va reacționa ea cînd va afla.

— Harry a înghețat un puișor.

Helen izbucni în rîs.

— O, Doamne ! Și *măcelarul* meu a făcut asta.

— Da, dar măcelarul tău nu și-a reînviat niciodată victima, iar dacă a făcut-o, ar trebui să discute cu Harry. Pentru că trebuie să admiți că *este* o coincidență prea evidentă.

— *Ce* a făcut Harry ?

— Știu, știu, e imposibil. Cel puțin a fost pînă azi. Harry e un geniu. Și după asta, a mai vrut și a doua sticlă de băutură — dacă-ți poți imagina. Destul de urît din partea lui.

— Da, îmi pot imagina.

— Acum urmează partea cea mai importantă. Nimeni nu trebuie să știe asta.

Helen zîmbi amuzată.

— Ce ? E o uriașă conspirație a guvernului puilor înghețați ?

— Nu trebuie să spui nimănui. I-am promis lui Harry că ai să te ții de cuvînt. Promite-mi că...

— Bine, dar mamei mele am voie să-i spun ?

— Helen ? !

— Glumeam.

— Promiți ?

Helen dădu din cap.

— Promit.

— Chiar dacă te torturează cineva ? întrebă el.

— Chiar și așa.

O lumină strengărească sclipi în ochii bărbatului.

— Chiar și sub tortura „G" ?

— Danny, se înfioră ea.

Tortura „G" era cea mai groaznică, iar el știa asta. Începu să se miște în patru labe în jurul ei, avansînd precum o pisică care pîndește un porumbel.

— Danny, nu ! Începu ea să chicotească știind ce va urma.

Daniel se apropie pînă cînd deveni umbra ei.

— Nu, ce ?

— Nu mă gîdila ! Țipă ea, înecîndu-se de rîs. Dacă mă gîdili, încep să țip. Danny !

Își puse mîinile pe față, cu degetele rășchirate.

— Helen, este o problemă de securitate națională. Trebuie să știu dacă pot avea încredere în tine.

Apoi începu să o gîdile delicat, cu degetele dansînd pe trupul ei.

— Danny ! Nu ! se înecă în rîs, încercînd să se apere de mîinile bărbatului. Promit să nu spun nimănui. Începuse să se zbată și să țipe, de parcă cineva ar fi torturat-o. Niciodată ! Jur !

La fel de brusc precum începuseră, degetele lui se opriră, torentul de gîdilături fiind înlocuit de sărutări.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el serios.

CAPITOLUL 4

De două ori pe vară, întreaga echipă care lucra la îmbunătățirea lui B-25 la Institutul de Cercetare Militară Douglas, își lua o zi liberă și mergea la iarbă verde. Toată lumea, de la director pînă la muncitori, de la președinte pînă la femeia de serviciu, toți se supuneau acestei reguli. Se organiza și un meci de base-ball între inginerii de zbor și recruți. Inevitabil, recruții scoteau untul din intelectuali.

Picnicul aduna familii întregi, inclusiv puștii și cîinii, care veneau încărcate cu coșuri enorme de mîncare, gata să împartă salata de cartofi și puiul fript cu toți cei doritori.

Mici grupuri de oameni erau răspîndite peste tot : tați și fii jucîndu-se de-a prinselea, alții care se chinuiau să aprindă grătarul și se înecau cu fumul, un adolescent care arunca un băț unui cîine mare și lățos.

Într-un colț mai îndepărtat, un sergent de aviație se străduia să-l învețe base-ball pe fiul unuia dintre ingineri. Avea o treabă grea de făcut.

— Vezi, îi explica el cu răbdare, dacă un om din spate îl atinge pe cel ce ține mingea, omul este eliminat.

— Dar de ce aleargă cel cu mingea ?

Sergentul suspină :

— O.K., s-o luăm de la capăt...

Daniel, Helen, Harry și soția sa, Blanche, stăteau pe o pătură, cu unii de la cercetare. Cîțiva metri mai încolo, un puști mînjit pe obraji cu înghețată de vanilie urmărea fiecare mișcare a lui Daniel. Era fascinat de felul în care acesta mînca un sandviș și bea dintr-o sticlă cu suc de portocale și îl

privea ca și cum n-ar mai fi văzut vreodată o comportare atît de ciudată. Supravegherea începuse să-l deranjeze pe Daniel.

— Puștiul ăsta, șopti el spre Helen, se tot zgîiește la mine.

Helen privi băiatul și-i aruncă un zîmbet larg.

— Te place.

— Mă place ? ! Nici măcar nu mă cunoaște.

În mod surprinzător, nici una din conversații nu avea ca subiect construirea lui B-25. Problemele avionului le ocupau fiecare oră a zilei încă de la trezire, toată ziua, șapte zile pe săptămînă, pentru a mai dori să vorbească despre ele și într-o zi liberă, atît de rară și prețioasă.

Întîmplarea cea mai importantă din ultima săptămînă fusese retragerea de la echipa de base-ball New York Yankees a jucătorului numărul unu Lou Gehring, supranumit „Calul de Fier". În timpul ultimului meci de pe stadionul Yankee, acesta se suise pe o platformă și anunțase că, datorită unei boli degenerative musculare — scleroză amiotropică laterală — va renunța la cariera sportivă. Nimeni nu putea pronunța numele bolii fatale, așa că au botezat-o „boala lui Lou Gehring". În ciuda situației, sportivul s-a declarat fericit și satisfăcut cu alegerea sa.

— A fost cel mai norocos om de pe pămînt, spuse Daniel. Nu va mai exista *niciodată* un alt Lou Gehring.

— N-am putea vorbi despre altceva mai puțin trist ? întrebă Helen. Să trecem peste asta.

— Ei bine, avem noutăți pentru voi, spuse Harry. Un mic anunț, făcu el umflîndu-se în pene.

— Mda ? mormăi neîncrezător Daniel.

— Anul viitor, și aruncă o privire către soția sa, anul viitor, Blanche va sărbători pentru prima oară Ziua Mamei !

— Iar tu, pentru prima oară Ziua Tatălui, replică Blanche fericită.

— Cîine ce ești ! exclamă Daniel.

— Ha, ha, ha, rîse Helen. Harry, cum s-a întîmplat asta ? Ai trimis-o pe Blanche la laborator ? Cînd ați mai găsit timp ?

— Oprește-te ! zise Blanche înroșindu-se.

— De abia am aflat, spuse Harry sfios.

Daniel ridică paharul cu apă minerală :

— Pentru Harry junior !

— Pentru Harriet, închină Helen, care zîmbea fericită de norocul prietenilor săi. Dar sub zîmbet, se simțea o urmă de tristețe și invidie. Daniel prinse din zbor expresia de pe fața ei, dar imediat privi în altă parte, nepregătit pentru un răspuns la întrebarea ei nerostită.

CAPITOLUL 5

Pentru Daniel, bistroul Jake's Dinner de pe strada principală din orășelul californian Douglas era o haltă regulată. Aproape în fiecare zi lua aici o cafea sau o porție de plăcintă. Îi plăcea locul. Totul era nepretențios, mîncarea era bună, chelnerii îl cunoșteau. Se simțea ca acasă.

Se simțea atît de ca acasă și patronii îl cunoșteau atît de bine, încît nimeni nu i-a dat nici o atenție cînd Helen s-a ridicat pentru a folosi cabina telefonică din colț și el începu să vorbească nestînjenit. Singur. Cuvintele nu-i veneau ușor. Trase aer în piept și, clipind des, se lansă într-un monolog. Îi era frică să nu-l surprindă Helen.

— Uite ce e...Noi vom ăăă...noi. Se opri precum o mașină rămasă în drum, fără benzină. Se gîndi o secundă, după care o luă de la capăt.

— Sîntem deja în 1939. Și...ei bine, așa cum ai zis și tu...nu mai sîntem copii. Și nici nu întinerim. Apoi își drese glasul. De obicei, tu îmi ghicești gîndurile înainte de a vorbi. Helen, vrei să fii soția mea ?

Se rezemă ușurat de spătarul scaunului. Chelnerul se apropie și-i lăsă pe masă o ceașcă de cafea.

— A fost un discurs drăguț, Danny. Ar trebui să-l repeți și cînd e Helen de față. Ai putea căpăta chiar un răspuns. Ar fi mai interesant, nu-i așa ?

— Ăsta-i pasul următor, spuse Daniel. Se întoarce de la telefon într-un minut. Între timp, va trebui să mai repet.

Din nou trase aer în piept.

— Helen, știi...m-am gîndit...

— Danny ! Helen dădu buzna în restaurant toată numai zîmbet și se aruncă pe scaunul de lîngă bărbat. Ghici, ce ! Revista *Collier* îmi cere fotografiile pentru numărul din noiembrie.

— Hm, chiar așa ? Ce vești bune !

— Mi-au cerut să mă cam grăbesc, îi spuse, întinzîndu-se spre mîna lui. Au spus că au nevoie de ele pînă — oh !

Răsturnase solnița cu sare. Nu era superstițioasă, dar nu-i plăcea să riște. Adună cîteva cristale în căușul palmei și le aruncă peste umărul stîng.

— Au insistat că au nevoie de ele pînă joi ; asta înseamnă că trebuie să fie gata mîine după-amiază, ceea ce înseamnă că trebuie să mă apuc de treabă, ceea ce înseamnă că trebuie să...

Daniel intră în panică.

— *Așteaptă !* Nu vrei niște plăcintă ?

Helen se uită la el de parcă își pierduse mințile.

— Danny, de abia *am mîncat una.*

El gîndi rapid.

— Desigur, am mîncat, dar de *cireșe*. Nu de coacăze. Recunoaște !

— Așa e, de coacăze n-am mîncat.

— Vezi ?

Ea își clătină capul neîncrezătoare.

— Cum poate să nu-ți facă poftă ?

Daniel ridică din umeri.

— Eh, nu știu, nu-i mortal ? Se întoarse către chelner. Am putea căpăta niște plăcintă cu coacăze ? Sigur nu vrei și tu o bucată ? E foarte bună. Daniel Mc Cormick era poate cel mai neîndemînatic mincinos din tot statul California, dar Helen era foarte isteață, deci contraatacă :

— Danny, ce se întîmplă ?

Daniel îi evită privirea iscoditoare, ochii săi rătăcind prin local, privind la orice și oricine în afară de ea.

— Ce se întîmplă ? Nimic. Doream numai să rămîi lîngă mine în timp ce mănînc.

— Danny, *trebuie* să plec !

— Mănînc repede.

Helen deveni suspicioasă.

— Stai puțin, nu cumva încerci să-mi ascunzi ceva ? Ceva ce știi că nu vreau să aud ?

— Nu, nu, sigur. De fapt, nu știa dacă spune adevărul. *Presupunea* că ea ar fi dorit să se căsătorească cu el, dar cine știa cu adevărat ?

— Vrei să-mi spui că ai vreo misiune primejdioasă. Te duci să testezi cine știe ce rachetă tîmpită sau cam așa ceva ?

— Nu, răspunse el repede. Nu-i vorba de o rachetă. Adăugînd în sinea sa : *E ceva mai nasol.*

Chelnerul aduse o bucată mare de plăcintă, ornată din belșug cu frișcă. Privită în ansamblu, părea o roată de car. În subconștient, Daniel intrase la anaghie : nu mai putea înghiți. Dar luă spășit furculița în mînă și începu să mănînce repede, convins că ar fi bine să termine totuși. I-a luat numai douăzeci și șase de secunde să reducă vizibil dimensiunea plăcintei.

— Mmm, făcu el încercînd să nu se cunoască greața. A fost perfectă.

Helen sări și-l sărută pe obraz.

— Îmi pare rău, Danny dar trebuie să plec.

— Nu-i nimic, se resemnă el.

— Te sun mai tîrziu, îl consolă îndreptîndu-se spre ușă.

Daniel o privi cum se duce, apoi, în ultimul moment, se precipită în urma ei, o apucă de braț și o împinse în cabina telefonică, închizînd ușa după el.

— Danny, ce faci ? !

— Ești sigură că vrei să pleci ?

— Ești sigur că te simți bine ? Se apropie de el, privindu-l atent în față și căutînd un răspuns. Lumea era în vîltoare. Europa era în război. Cine știa dacă viitorul îi va mai oferi vreo ocazie lui Daniel McCormick.

— Mă simt bine, nu voi face nimic care să-mi pună viața în pericol. Promit.

Un zîmbet dulce și curios lumină chipul fetei. Deodată, își dădu seama ce e în mintea lui : intui exact ce dorea să-i spună, dar nici ea nu-și găsea cuvintele.

— Ce s-a întîmplat ? Ce e în capul tău, Danny ?

El luă o gură de aer și-și umezi buzele.

— Eu... simțea cum îl lasă nervii, hai să ieșim din cabina asta.

Helen chicoti.

— Te porți ca un nebun.

— Parfumul tău e de vină. Mă înnebunește.

Ea se dădu la o parte și deschise ușa.

— Ne vedem mai tîrziu.

Daniel o privi o clipă cum se îndepărtează, după care se dădu cu capul de metalul telefonului.

— Cretinule ! La dracu !

Lăsă să cadă o fisă în aparat și formă un număr.

— Harry ? Aproape am făcut-o, știi ? M-ai inspirat tu dar... nu mi-a ieșit nimic din gură. Cuvintele mi s-au oprit pe drum. Nu dădea nici o atenție sunetelor din jurul lui. Un scrîșnet de frîne și un țipăt răzbătu prin ușa cabinei de telefon. Tu ai ieșit pur și simplu afară și ai cerut-o pe Blanche ? Sau ai plănuit totul dinainte ? Că eu am repetat de sute de ori. De două sute de ori am cerut-o și nici acum nu știu care-i răspunsul ei.

În acel moment, ușa cabinei se deschise. Era chelnerul.

— Danny !

— Vin într-o secundă, Tommy.

— Danny, insistă el cu voce slabă, ar fi bine să ieși afară.

După cîteva secunde, intui că se întîmplase ceva groaznic. Brusc, se ridică în picioare, alergă afară, pe trotuar, dînd peste lumea adunată în colțul străzii. Își făcu loc cu coatele în mulțime și o văzu zăcînd pe caldarîm. Lîngă ea, era oprită o mașină.

— N-am văzut-o, spunea un om, zăpăcit parcă de ce se întîmplase. Își frîngea mîinile fără oprire. Jur pe Dumnezeu că n-am văzut-o ! Jur pe Dumnezeu.

— Helen...

Daniel simți că i se face rău, mușchii de la picioare nu-l mai țineau. Făcu cîțva pași și se lăsă în genunchi lîngă trupul căzut pe asfalt. Îi luă mîna într-a lui. Era rece.

În depărtare se auzea o sirenă.

Daniel stătea lîngă patul în care o așezaseră de peste șase ore, pînă cînd o soră medicală îl forță să plece. Nu-și mai amintea cum ajunsese acasă. Singura imagine pe care o vedea era pielea vineție a fetei, ochii închiși, bandajele și înțepăturile de pe braț. Singurul cuvînt pe care-l auzea era cel rostit de doctor : comă...

CAPITOLUL 6

Săptămînile următoare au fost cele mai grele din viata lui Daniel. Timpul trecea foarte încet, chinuitor de încet. Zi de zi petrecea ore întregi la spital, stînd tăcut lîngă patul Helenei, pîndind cu înfrigurare orice semn de viață. Vînătăile dispăreau, rănile se vindecau, oasele rupte se sudau, dar tot nu dădea nici un semn de viață.

Doctorii și surorile medicale, colegii de la baza aeronautică, vorbind cu el, își dădeau seama cît de mult îl afectează situația, că avea nevoie să revină la viața de mai înainte. După discuții de acest gen, Daniel era de acord cu ei și jura că își va reveni. Dar cum ajungea acasă, singur și amărît, intra într-o pasă neagră și își dorea să nu mai știe de nimic.

Cu timpul, decăzu și mai rău. Nu se mai spăla, nu se mai bărbierea. Casa devenise o grămadă de gunoaie : scrumiere pline cu mucuri de țigări, farfurii murdare, sticle goale și resturi de mîncare. Nu mai fusese la lucru de cîteva săptămîni.

Harry decise că ar fi timpul să facă ceva înainte ca Danny să se autodistrugă, să nu-l mai intereseze nimic. Se duse acasă la el, bătu în geam întrezărind mizeria din casă, convins că-l vede pe Danny stînd în semiobscuritate.

— La dracu, Danny ! Știu că ești înăuntru. Deschide ușa !

Daniel auzi vocea prietenului său, dar nu reacționă. Rămase nemișcat în fotoliul din living. Nu mișcă nici atunci cînd Harry împinse cu umărul în ușă și-și făcu intrarea în camera întunecoasă. Pe jos era o grămadă de scrisori nedeschise, lăsate acolo unde fuseseră împinse pe sub ușă. Harry își frecă umărul, după care aruncă o privire în jur.

— Văd că ai făcut curat.

Clătină din cap privindu-și prietenul. Daniel avea părul lung, murdar și nepieptănat, barba nerasă de trei zile, cearcăne enorme sub ochii injectați. Buzele îi erau uscate și crăpate.

— Bună, Harry.

Danny se mișcă numai atît cît să-și aprindă o țigară. Aruncă chibritul în direcția scrumierei, fără să o nimerească. Harry se sprijini de perete și se lăsă să alunece în jos, pînă se așeză pe podea.

— Danny, trebuie să ieși din starea asta. Te distrugi singur. E ca și cum te-ai sinucide.

Danny părea că nu aude nimic. Trăgea adînc din țigară, ținînd fumul în plămîni pînă cînd simțea că-l arde. Harry suspină.

— Primele două săptămîni spuneau că nu va putea merge. Asta a fost... cu șase luni în urmă.

— Doctorii se pot înșela, spuse Daniel. Vocea îi era groasă și răgușită ; ajunsese așa după săptămîni de țigări și stres.

Harry dădu din cap.

— Am discutat cu doctorul Morrison și cu Kelvin. Cu Hastings și cu Collins. Toți spun același lucru, Danny.

Daniel continuă să privească fix, înainte.

— Mi-a spus : Ne vedem mai tîrziu. Ăstea au fost ultimele ei cuvinte. Aruncă țigara.

— Danny, trebuie să-ți spun... Harry își puse mîna pe umărul prietenului său. O mută de acolo joi, la un spital de boli cronice. În Santa Rosa. Cred că e un loc bun. Doctorii spun că aici ei sînt neputincioși.

Dacă Harry spera că vorbele astea au să-l atingă într-un fel, se înșela. Danny nu scoase nici o vorbă. Țigara ardea singură între degetele sale, un firicel de fum înălțîndu-se spre tavan.

— Ne-am fi jucat în curtea casei. Și spunea că vom îmbătrîni acolo... împreună... în căsuța aia mică de la margi-

nea drumului. Harry, nu mai am nici o amintire fără ea. Îți jur, nimic nu mai e real de cînd...

— Danny, toată lumea din bază vrea să te vadă. Harry arătă spre scrisorile risipite pe jos. Astea sînt tot atîtea bătăi la ușa ta. Sînt oameni care se interesează de tine.

— N-am putut s-o fac...

— Ba ai putut.

— N-am putut. N-am putut s-o întreb.

— Dar știa ce simți pentru ea.

Danny clătină capul încet.

— Ești convins ?

— Încetează să te mai chinui singur.

— Credeam că am în față tot timpul din lume. Credeam că *noi* avem tot timpul din lume. Și m-am înșelat.

Harry vorbi hotărît :

— Ascultă, tipii de la bază doresc să te vadă din nou. Trebuie să ieși de aici. Nici ușă la intrare nu mai ai.

Un licăr de viață alunecă peste fața împietrită a lui Daniel.

— Nu vreau să-i văd. Nu le spune, dar ăsta e adevărul. Trase ultimul fum din țigară și o aruncă în scrumieră. Imediat se întinse după pachet și aprinse alta.

— Și acum, ce ? Mai ai puțin și te călugărești. Nu prea e de tine.

Daniel ridică din umeri.

— Lasă-mă în pace, te rog !

Harry vedea că nimic din ceea ce-i spusese nu-l scotea din starea lui, nu-l putea readuce la viață. Își zise că e cazul să schimbe strategia.

— Hei, știai că Charlie a fost scos din proiect ? Au găsit la el în dulap două sticle de gin. A încercat să nege că erau ale lui, dar tipii i-au întors spatele și au plecat. Peste șase zile testăm prototipul din nou, iar el nu mai e. Lucra destul de bine, nu-i așa ?

Daniel de-abia clipi în timpul povestirii, dar ochii lui arătau ceva interes pentru decăderea colegului lor.

— E Dosar albastru, spuse Harry. Nimeni de acolo nu știe despre nimic. Așa că voi îngheța o ființă omenească. Dacă-l poți numi așa pe Charlie.

Daniel ridică din sprîncene.

— Charlie ? Și pentru cît timp vrei să-l îngheți ?

— Un an. Vezi tu, e minunat, pentru că Charlie oricum nu are vlagă. Va dispărea pentru un an și nu va pierde nimic, cu excepția cîtorva pahare de gin. Și e o ocazie bună să scăpăm de el, nu ?

O idee pe cît de dureroasă, pe atît de clară își făcea loc în mintea lui Daniel. O putea vedea pe Helen în patul de spital, fără viață. Putea să vadă salonul, coridoare lungi, străbătute de oameni bolnavi. Era un loc fără speranță, fără lumină și plin de deznădejde. Se gîndea la Helen, dragostea vieții lui, aflată acum într-un loc ca ăsta, imagine a unei morți lente, a unei dureri devastatoare, pe care n-o putea suporta.

Harry văzu o schimbare în atitudinea prietenului său.

— De ce nu încerci să te eliberezi ? Nici ea nu ar fi dorit să te vadă într-o stare ca asta. Fă-o pentru Helen !

— Nu, răspunse Daniel, am o idee mai bună.

— O idee mai bună decît revigorarea rasei umane ?

— Da, nu-l îngheța pe Charlie. Îngheață-mă pe mine.

— Danny ! Pentru numele lui Dumnezeu !

— Tu nu înțelegi, Harry.

— Înțeleg, vocea îi deveni furioasă, înțeleg că ți-ai ieșit din minți.

— Tu nu înțelegi, repetă el obosit.

Urma de mînie a lui Harry se risipi.

— Înțeleg. De ce nu vrei să vii să stai cu noi un timp ? Ne-ar face plăcere. Și Blanche s-ar bucura.

— Harry, nu pot să asist cum moare. Vreau să adorm. Vreau să adorm un an.

— Uite ce e, ai trecut prin destule în ultimul timp, dar asta nu înseamnă că ai motiv să renunți la viață.

— M-am gîndit mult.

— Las-o baltă ! Uită tot ce am discutat, bine ?

— Fac munca asta de doisprezece ani.

— Danny, nu pot asculta toate tîmpeniile astea. Înțelege odată că ești un om valoros. Ești necesar în proiectul B-25. Nu poți renunța așa ușor. Mai bine n-aș fi deschis discuția. Ideea e o prostie. Mai bine nu m-aș fi apucat de nerozia asta.

— Uită de prototip, sînt mulți alții mai buni decît mine. N-o să-mi duceți dorul.

Danny se ridică și-și îmbrățișă prietenul, îl strînse tare, de parcă ar fi putut împărți durerea, de parcă ar fi fost capabil să-l facă să simtă ce era în sufletul său. Niciodată pînă atunci, Daniel nu lăsase să răzbată la suprafață tot ce simțea. Numai cu Helen își permitea să fie foarte sincer și deschis.

— Harry, sînt militar, sînt sănătos, nu am familie, nu am unde să mă duc. Cunosc testele, cunosc experiențele — este meseria mea. Sînt foarte bun pentru chestiile astea, știi foarte bine. Își privi comandantul adînc în ochi. Harry, *lasă-mă s-o fac*. Nu mai pot nici să gîndesc. Te rog. Pînă cînd se termină, măcar. Vreau asta. Te implor.

— Dar ai zis și tu, doctorii pot greși. E adevărat.

— Atunci, dacă merge spre mai bine, să mă trezești.

Amîndoi se simțeau fără speranță,neputincioși în fața durerii și a chinului. Ochii lui Daniel erau plini de lacrimi.

— Te rog, e singura mea șansă. Ajută-mă să învinge durerea.

CAPITOLUL 7

Harry nu prea avea treabă cu estetica. Era un prototip urît, dar extraordinar, construit manual. Aparatul era o amestecătură de fire și cabluri, aparate de măsură, pompe și orificii. În mijlocul mecanismului se afla cea mai importantă piesă, o capsulă goală, conectată cu toate cablurile. Daniel era înăuntru.

În afara laboratorului, Harry era considerat un om cu capul în nori; avea o reputație de profesor distrat. Dar, odată intrat în laborator, era la largul lui, stăpîn pe situație. Reușise chiar să uite că cel mai bun prieten al său avea necazuri, că va fi cobaiul său pentru o experiență în premieră. Era căpitanul navei, iar cei doi asistenți ai săi îl ascultau orbește.

— Temperatura la douăzeci.

— Da, sir, asistentul reduse temperatura în cameră. Așteptăm a treia fază.

— Reduceți pulsul, ordonă Harry. Citire negativă.

Cînd temperatura fu coborîtă, din motor se auzi un fîsîit. Între timp, metabolismul lui Daniel începuse să se reducă simțitor, ca un automobil care-și încetinește mersul. Pulsul și bătăile inimii se auzeau din ce în ce mai slab, sîngele, aproape amorțit, abia mai circula. Subconștientul se rupsese de prezent și se întorsese în timp.

Se văzu cînd avea unsprezece ani, jucîndu-se lîngă Point Reyes, alergînd ca un cățelandru, cu Helen alături. Putea chiar să audă vijîitul vîntului, gustul sărat al mării. El și Helen se jucau întotdeauna la baza farului; era locul lor preferat. Acolo își doreau să trăiască toată viață, în căsuța mică de pe stînci. Acum totul era un vis.

Vocea lui Harry se auzea foarte slab :

— Douăzeci. Am reușit ?

— Da, răspunse asistentul, ajungem în faza descendentă. Am reușit.

O altă imagine ieși la suprafață în mintea lui Daniel. Era mai mare, la fel și Helen. Era ziua în care terminaseră școala, în anul 1927. Își aduse aminte cum fugea spre ea, căutînd-o în mulțime și luînd-o în brațe. Plin de exuberanță, o ridică și o învîrti de multe ori. Ea rîdea cu poftă, o auzea foarte bine.

— Reduceți presiunea, care-i pulsul ?

— E bun, arată bine. Are o inimă zdravănă. E echilibrată.

Un nor de aburi se ridică din aparat, iar temperatura din capsulă scăzu. În vene, sîngele se făcuse vîscos, iar mintea i se tulburase : era ca și cum vedea fotografii de familie în ceață. Stătea cu Helen pe o pătură, pe cîmp, în mijlocul ierbii. El se ridică într-un cot și o sărută. Își aducea aminte de parcă ar fi fost ieri. Simțea vîntul cald mîngîindu-i fața, parfumul florilor proaspete amestecat cu parfumul ei.

— La paisprezece, zise Harry, ridicați capacul.

— Acul la șase și cinci fix.

Ca un făcut, în tot laboratorul se auzi parcă tînguitul mașinii.

— Sîntem pe negru, anunță asistentul.

— Înregistrează timpul și data, ordonă Harry.

— Noiembrie 26, 1939. 0-4-17 000 de ore anunță subalternul lui Harry.

— Asta e băieți. Am intrat în istorie.

Din nou se auzi zgomotul motorului, care lucra la capacitatea maximă.

Foarte clar, deasupra zgomotului existent, Daniel o auzi pe Helen spunînd :

— Te iubesc.

El încercă să-i răspundă, dar buzele nu-l ascultau. Parcă erau lipite. Un val de neputință îl năpădi, pe măsură ce dorea

să vorbească. Apoi o pîclă groasă îl acoperi și totul deveni negru, rece și silențios, precum o criptă de mormînt.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 8

La cei unsprezece ani ai săi, Nat nu mai asistase niciodată la o înmormîntare. Găsea interesantă ceremonia, dar un pic complicată. Decedatul, domnul Carlin, profesor la şcoala micuţului Nat, murise cu cinci zile înainte şi toţi elevii, profesorii şi personalul liceului San Marco veniseră la funeralii.

Persoana cea mai importantă din şcoală, domnişoara Rose, suspina în timpul slujbei, aproape acoperind cuvintele preotului care, grav, oficia slujba la căpătîiul mortului.

Nat simţi cum îl bufneşte rîsul şi se uită în sus, la cer, privind bucuros zborul unui X-29 experimental care aparţinea bazei aeriene locale. X-29 era unul din cele mai ciudate avioane ale Statelor Unite din anii '90. Avea aripile orientate în faţă — ca la un avion care zboară înapoi — şi toate comenzile computerizate. Pilotul, neavînd nimic de făcut, se putea plimba. Se spunea că, în cazul în care calculatoarele nu mai funcţionau, avionul claca, ceea ce atrăgea destui piloţi — nu le plăcea să facă doar figuraţie.

Avionul dispăruse într-o secundă, dar înmormîntarea continuă, pînă cînd Nat se plictisi de-a binelea. Restul timpului şi-l petrecu privind o colegă de clasă, Alice. Nat o plăcea, dar ar fi murit dacă ea ar fi prins de veste. Nu-i vorbea, dar era îndrăgostit de mult timp. Fata nici măcar nu observase că el exista.

În fine, funeraliile se terminară, iar elevilor li se permise să nu se mai întoarcă la şcoală. Nat, împreună cu prietenul său cel mai bun, Felix, porni pe bicicletă, spre casă. O dată ajunşi, se cocoţară în prepeleacul făcut într-un copac, unde

păstrau mici provizii de prăjituri și bomboane de tot felul. Preferințele pentru dulciuri și le satisfăceau pe rînd. Aveau și moduri diferite de a mînca. Nat mînca cu amîndouă mîinile și fără eleganță. Felix era mai delicat. Primul mînca într-o manieră mai primitivă, al doilea o făcea parcă după un ritual anume. Întîi lingea frișca cu care era ornată prăjitura, după care mînca restul.

— Ce-i nou ? întrebă Nat după un timp.

— Nimic deosebit. Mîine trebuie să mă duc la dentist.

— Aoleo ! se strîmbă Felix. Mie-mi spui...

— Vrei să mînînci la mine diseară ?

— Nch...

— Nu te condamn.

Mama lui Nat, Claire, nu se putea lăuda cu aptitudinile sale culinare, ceea ce îl făcea să nu aștepte întotdeauna cu nerăbdare ora mesei. Cînd în cele din urmă Felix își făcu apariția la Nat acasă, îl găsi pe acesta așezat la masa din bucătărie, amușinînd o uriașă porție de mîncare, resemnat să facă față unui fel necomestibil.

John era un prieten deosebit al mamei sale, un munte de om cu o barbă stufoasă și ochi zîmbitori. Dar nu avea aceleași gusturi în aprecierea talentelor culinare ale lui Claire.

— E bun ? întrebă Claire, uitîndu-se la John. Claire trecuse de treizeci de ani, dar arăta bine. Era drăguță, strălucitoare, nu fascinantă, dar drăguță. Făcea tot ce-i stătea în puteri să fie o bună gospodină, să facă confortabilă mica locuință, dar talentele ei se opreau în pragul bucătăriei.

— Hmmm, răspunse John.

— Nat ?

— E perfectă, răspunse acesta fără prea mult entuziasm.

Claire zîmbi.

— Așa ar trebui să fie. Am gătit-o după o rețetă specială, numai pentru voi. A și costat o groază de bani.

Nat își privi mama și expresia de pe fața lui arăta clar ceea ce gîndea. Credea că își pierduse mințile.

— Bine. Poți să nu mă crezi.

John puse furculița jos.

— Nat, cînd pleci în tabăra de vară ?

— Peste cîteva săptămîni. La cercetași.

John zîmbi.

— Îmi aduc aminte de tabăra asta. Îmi aduc aminte că trebuia să car o cutie albă cu o cruce roșie pe ea, care se închidea cu un țăcănit. Pe atunci îmi doream să devin doctor. Din cauza țăcănitului.

— Ai devenit doctor datorită unei închizători ? întrebă Claire.

— Exact.

— E cam ciudat. Nu crezi, Nat ?

— Nu, nu chiar.

— De-abia aștepți să pleci, nu-i așa ?

Nat dădu ușor din umeri.

— Cam așa ceva, aprobă Nat.

— Ți-ai pregătit uniforma ?

— Hopa, făcu Claire. Ai atins un subiect mai delicat.

— Nu încă. Nat se răsuci spre maică-sa și o privi dezaprobator.

— Așteaptă pînă săptămîna viitoare. Cînd măsurile lui se vor epuiza și va arăta ca un nătărău. Corect ?

Subiectul uniformelor de cercetași nu era prea interesant pentru Nat. El era mai preocupat de înmormînatrea la care participase.

— Domnișoara Rose nu se mai oprea din plîns. În rest arăta bine, dar parcă nu putea să se abțină. Eu unul n-am plîns, nu-l cunoșteam. Abia anul viitor aș fi făcut cu el ore.

Claire și John schimbară o privire. În aparență, Nat era marcat de evenimentele zilei și tot încerca să aducă discuția la acest subiect.

— Domnul Carlin era un profesor foarte bătrîn. Și profesa de foarte mulți ani, spuse Claire mîngîindu-și fiul pe cap.

— Ce se întîmplă cînd mori ?

— E ca și cum ai fi adormit. E pace pentru tine atunci. Și liniște.

— Felix mi-a zis că puți.

— Aăă... Claire îl imploră din priviri pe John s-o ajute cît de cît. Era mai mult specialitatea lui decît a ei.

— Vezi tu, își drese vocea John, atunci cînd mori, trupul tău se întoarce în țărînă. Asta ajută plantele să crească și oamenii să trăiască... Așa că, într-un fel, nimeni nu moare cu adevărat.

Nat se gîndi ce se gîndi și, în cele din urmă, păru satisfăcut de răspuns. Se aplecă deasupra farfuriei. La sfîrșitul mesei, Claire îl conduse pe John pînă la ușă. Era bucuroasă că a luat masa cu ei, dar era și mai bucuroasă că pleca devreme. Era atît de obosită, încît simțea cum i se închid ochii de somn.

— Ești o companie foarte plăcută, îl complimentă.

— ...spuse ea glumind, completă John.

— Ba nu glumesc.

— Mai aveai puțin.

Claire rîse și vorbi în același timp :

— Îmi pare rău de mîncare. Am tendința să ard tot.

— Nu, n-a fost chiar arsă. A fost doar bine făcută. De fapt, a fost chiar foarte bine făcută.

Ea rîse. Se obișnuise cu glumele altora la adresa mîncării ei și nu o mai deranjau.

— Putem să repetăm.

— Oricînd dorești. Îl cunosc pe *maître d'hotel.*

— E bine, ai prieteni sus-puși. Ne vedem la spital.

Cînd îl conduse la culcare pe fiul său, Claire observă că este încă sub impresia întîmplărilor zilei ce tocmai se terminase. Încercă să facă ceva să-l bine dispună.

— *Ești* un copil minunat, ascultător și sănătos. Cu ideile și visele tale vei ajunge departe, ai toată viața în față. Și vreau să știi că nu te voi lăsa singur niciodată.

— Bine, răspunse el cu o voce adormită.

— Și, ascultă, dacă *vreodată* vei avea probleme, de orice fel, să vii să-mi spui, bagă bine la cap.

— Mmm-mm.

— Promiți ?

— Promit.

Claire aranjă păturile peste el și se aplecă să-l sărute pe frunte.

— Mergem la demonstrația aviatică la sfîrșitul săptămînii, nu-i așa ?

Peste tot pe pereți erau lipite afișe cu avioane. Avea cărți și machete care ocupau aproape în întregime camera.

— Mda, poți să-l iei și pe John, dacă vrei, acceptă Nat.

Claire era înduioșată de grija pe care o arăta fiul ei pentru John.

— Da, așa voi face. Noapte bună.

— Vise plăcute, mamă. Nat ridică puțin pleoapele. Știi ceva ?

Ea se opri la ușă.

— Ce ?

— Să știi că de data asta nu era foarte supărat.

CAPITOLUL 9

Felix avea un frate mai mare, Steven, care, ca toți frații mai mari, era o adevărată pacoste pentru el. Era mai înalt și mai puternic și desigur, se considera cel mai tare, pentru că avea optsprezece ani și era în rezerva Forțelor Aeriene. O dată pe săptămînă se îmbrăca în uniformă, se ducea la bază și se învîrtea în jurul superiorilor. Dar, din punctul de vedere al puștilor, Steven ajunsese deja pe cele mai înalte culmi ale aviației militare.

Practic, Steven era stăpîn acasă, deoarece părinții plecaseră la Las Vegas pentru a două lună de miere, iar el trebuia să aibă grijă de tot. În acea zi, era Ziua Rezerviștilor din Aviația americană, așa că în loc să-l ducă pe Felix acasă de la dentist, au ajuns la aerobază. Bineînțeles că uitase să-i anunțe pe colegi despre mica deviere de program.

Steven parcă bătrînul Dodge lîngă un hangar enorm. Patru autocamioane imense așteptau la poarta hangarului, iar oameni în salopetă mov le încărcau cu conteinere. O flacără izbucni de la unul din cablurile de tensiune, provocînd puțină panică.

— Hei, strigă Felix, ce s-a întîmplat ? Ce-i asta ? Vorbirea îi era ușor afectată de pansamentul dentar pe care i-l aplicase stomatologul.

— Se cheamă că *parchez* o mașină, răspunse fratele său, atent să nu atingă cumva liniile albe de marcaj.

— Credeam că mergem acasă.

— Las-o baltă, puștiule. Eu am ceva în minte, spre deosebire de tine. Am niște *responsabilități*.

— Mama ne-a spus să mergem acasă. Direct.

— Știi, Felix, e o treabă bună, dar mama și tata sînt acum la Las Vegas, iar noi, nu. Scoase din bordul mașinii o hîrtie oficială și se întoarse spre cei doi băieți aflați pe bancheta din spate.

— Ieșiți din mașină...

— Da... ?

— Ieșiți din mașină și într-o zi... poate peste zece ani... cînd nu veți mai spera... am să vă strecor un șarpe viu în pat. Arătă spre Nat. E valabil și pentru tine.

Steven trînti portiera și intră grăbit în hangar. Nat și Felix îl priviră cum se duce.

— Ce tip simpatic, spuse Nat.

— Un adevărat prinţ, răspunse Felix.

Steven se apropie de primul ofiţer, un căpitan, salută și îi întinse hîrtiile.

— Ordinul pentru ore suplimentare, sir. Așa cum ați cerut, sir.

Căpitanul privi actele nu mai mult de o secundă. În momentul acela, nu dorea nici un fel de ore suplimentare. Avea destul de lucru acolo. Așa că, respectînd tradiția militară, pasă foile unui grad inferior.

— Du-te la locotenentul Church, spuse dîndu-i hîrtiile înapoi. E în biroul din spate.

— Da, sir, salută Steven regulamentar.

Locotenentul vorbea la telefon. Cînd, în sfîrșit, termină convorbirea, nemairespectînd tradiția militară, îi spuse că trebuie să meargă la sergentul Samuels, care supraveghea încărcarea camioanelor. Steven, ca un bun soldat, se supuse.

Felix și Nat priveau fix ceasul de la bordul mașinii.

— Au trecut douăzeci și șase de minute.

— Mai precis douăzeci și șapte și cincisprezece secunde... șaptesprezece secunde... optsprezece secunde...

Deodată lui Nat îi veni o idee.

— Hai să ne prefacem că sîntem morți.

— Hai !

Amîndoi se lăsară pe spate și începură să-și imagineze tot felul de moduri în care poți muri. Făceau lucrul acesta de cîteva minute bune cînd...

— Devine plictisitor, zise Nat.

Hangarul arăta mult mai interesant. Cei doi doreau să dea o raită pe-acolo. Era o suprafață destul de mare, în care se aflau birouri militare, cabinete, aparate și mașinării, paturi de metal și scaune. Muncitorii erau departe de hangar, departe de Nat și Felix. Uriașa clădire părea că nu se mai termină.

— Oau, exclamă Nat în extaz. Ce *mare* e locul ăsta.

— Facem o întrecere pînă la capătul lui ?

— Hai !

Băieții o luară la fugă, intrînd în hangar. Pașii li se auzeau răsunînd distinct în semiîntuneric. Cursa se termină în coadă de pește, nici unul neajungînd la capăt.

În toate cursele de pînă atunci, cîștiga o dată Nat, o dată Felix, dar niciodată nu abandonaseră.

Terenul din spatele hangarului era fascinant — mormane de cutii stivuite, butoaie, o copie imensă a unui depozit de armament. Felix examină de aproape unul din butoaie. Era împînzit de fire electrice.

— Șase ! O bombă !

Amîndoi știau că nu poate fi o bombă, dar acceptau de dragul jocului.

— Fii atent, spuse Nat, acum o dezamorsăm.

— Așa e. Taie firul albastru.

— Ești sigur ?

— Sînt sigur.

Nat mimă că ar tăia un fir cu o foarfecă imaginară. Deodată, ochii i se umplură de groază.

— Buuuum ! țipă el aruncîndu-se pe jos, începînd să se zvîrcolească.

— Ajutor ! Am luat foc !

— Te scot afară ! Și trase din buzunar un fel de cutie de conserve și începu să o plimbe pe corpul celuilalt.

Dar, deodată, Nat nu se mai juca. Ochii i se opriseră pe o nișă a hangarului.

— Hei, omule, ești ars rău ? întrebă Felix.

— Ce naiba e *aia ?* se ridică în picioare și arătă cu degetul. În fundul nișei era o capsulă, capsula lui Harry. Era ruginită și năpădită de pînze de păianjen și praf, peste o prelată neagră, zdrențuită. Arăta groaznic de murdară, dar emana ceva ciudat. Nat nu avea nici o idee despre ce ar fi putut fi obiectul, dar i se părea destul de straniu.

— Cred că e un fragment de submarin, spuse Felix atotștiutor.

— La Aviație ?

— Păi de asta e aici. S-au gîndit că nu au nevoie de el.

— Ar fi o explicație.

Au dat agale un ocol capsulei, privind cu atenție toate șuruburile. Nat citi ceva :

— Acul arată... șaizeci și cinci.

— Șaizeci și cinci ce ?

— *Habar n-am.*

— Poate șaizeci și cinci de picioare. Distanța periscopului, gata să se ridice.

Imediat, Nat intră în joc. Se apropie de o supapă.

— „Roger." Periscopul sus !

Felix se cățără în vîrful capsulei, precum un căpitan pe corabia sa.

— O nu ! O scurgere !

— Urgență ! țipă Nat, opintindu-se să răsucească o roată care abia se mișca. Deodată se auzi un fîsîit, mai încet la început, apoi tot mai tare. Se uitară unul la altul și păliră.

— Hei...

Partea de sus se desprinse și-l aruncă pe Felix la pămînt. Aerul din jur devenise foarte rece, iar Nat începu să tremure.

— Nat, îndrăzni Felix, cred că ar fi mai bine să...

— Să ne uităm mai aproape ?

— Mda.

Cei doi se chinuiau să ajungă iar sus, dar metalul din care era făcută capsula era atît de rece, încît înaintau foarte greu. Pe dinăuntru, capsula era tot atît de interesantă ca și pe afară. Totul era curat și acoperit cu plastic albăstrui. Din interior, venea un aer rece. Felix reuși să deschidă capacul.

— Ai grijă, îl îndemnă Nat.

Felix își plimbă puțin degetele peste plastic înainte de a începe să-l dea la o parte.

— E rece, constată el.

Nat era nervos. Repede, Felix trase cu putere de cel de-al doilea sac dînd la iveală capul unui om.

— Oh ! exclamă Felix.

Și cum moartea era unul din subiectele care fascinau imaginația celor doi puști, vederea lui Daniel a reprezentat cel mai sublim moment din viața lor. Nat își regăsi vocea cu greu.

— Crezi că e... mort ?

— Nu știu, dar arată groaznic.

— Cred că-i mort.

În acel moment, stomacul lui Daniel păru că respiră adînc. Brațul său se întinse și-i dădu lui Nat un fior de spaimă. Totul se întîmplă foarte repede. Amîndoi băieții țipară și Felix se pomeni pe podea. Pansamentele dentare din gură îi căzură ca două gloanțe. Nat țipa ca din gură de șarpe și se chinuia să scape de monstrul care-l ținea prizonier. Felix sări în picioare și-l apucă de mînă, încercînd să-l tragă afară din capsulă. Izbutiră să se elibereze și o luară la fugă, nemaioprindu-se pînă afară, pe locurile din spate ale mașinii. Aproape imediat apăru și Steven.

Felix izbucni :

— Steven, am intrat acolo. Era ceva groaznic. Începu să se bîlbîie și să vorbească incoerent. Mai mult își enervă fratele. Era ceva mare de metal în care era un tip mort și l-a înhățat pe Nat și e încă acolo !

Steven porni motorul mașinii.

— Ascultă. *Tacă-ți gura !*

— Steve, *îți jur* că așa e ! Era rece de tot, țipă Nat, și m-a înșfăcat de haină. Mai e acolo, în hangar, arătă el cu degetul.

— Hei, dacă mi-ar fi fost frig, așa aș fi făcut și eu. Ești prea patetic, amîndoi sînteți.

— Dar e adevărat, insistă Felix.

— Taci din gură. În mașina asta, eu sînt șeful. Eu ! Iar eu vă spun să tăceți din gură. Alte întrebări ?

Nici unul nu mai scoase un cuvînt.

— În regulă, încheie Steven.

CAPITOLUL 10

În seara aceea masa era gătită, ca de obicei, în același spirit cu care se obișnuiseră, dar nici Felix, nici Nat nu dădeau atenție la ce băgau în gură. Frica inițială, de după experiență, fusese înlocuită de o curiozitate imensă și de senzația că au trecut prin ceva groaznic, scăpînd nevătămați. Nat tocmai se întreba dacă la noapte va visa urît. Claire era foarte sceptică, așa cum ar fi trebuit să fie o mamă și nu putea crede povestea lor despre un maniac înghețat.

— Sînteți, *siguri* că nu e vorba de o scuză năstrușnică pentru pierderea hainei ?

— Da, ar putea fi, recunoscu Nat, dar e *adevărul* pur. Tipul înghețat era *acolo*.

— L-am văzut și eu, doamnă Cooper, o asigură Felix. Era acolo.

— Ei bine, sînt sigură că, dacă era acolo, avea un motiv foarte serios. Și, în plus, aveai numele și adresa trecute în haină — dacă cineva o găsește, poate o va aduce înapoi. Dă-mi, te rog, piersicile, Felix.

Desigur, la prima vedere Claire credea că puștii sînt amețiți de propria lor imaginație. Poate că într-adevăr credeau că au văzut ceva neobișnuit la bază, dar ea, din punctul de vedere al unui adult, știa că nu putea fi vorba de nimic important sau ieșit din comun.

După ce l-au descoperit băieții, încet, încet, Daniel începu să-și revină. Temperatura creștea, iar celulele intrau din nou în funcțiune. Era conștient că trăiește — fiecare mușchi îl durea —, dar asta nu era tot de ce-și putea da seama. Avea

convulsii și îl treceau valuri de durere. Deschise gura dorind să se vaite, dar nu putu scoate nici un sunet. Tremurînd din toate încheieturile, împinse capacul capsulei și dădu la o parte ambalajul din plastic în care fusese conservat atîția ani. Creierul îi trimetea mesaje către toate membrele, dar tot nu putea să-și dea seama de nimic. Făcînd eforturi să iasă din capsulă, își pierdu echilibrul și se prăbuși în gol.

Respira cu dificultate și o clipă crezu că nu are destulă putere să stea în picioare. Se ridică anevoie, sprijinindu-se cu mîinile de metalul capsulei, pînă cînd reuși să stea singur. Găsi haina lui Nat și, cu mare efort, o trase pe mîneci. Apoi începu să meargă, pas cu pas, clătinîndu-se foarte tare. Vederea îi revenea treptat și privi de jur-împrejur. Îl apucă groaza.

Prin ceața deasă care îi acoperea memoria își făcu loc un gînd clar și urgent : *Harry ! Trebuie să-l găsesc pe Harry !*

Întîi, fereastra deschisă a hangarului părea înaltă cît Everestul, dar Daniel știa că trebuie să ajungă la ea. Dacă voia să scape. Cu răbdare, se cățără ajutîndu-se de tot ce putea, se apucă de ea și își făcu vînt afară, în aerul răcoros al nopții. Rămase nemișcat însă un moment, înainte de a izbuti să iasă din hangar. Tremura tot, iar buzele îi erau uscate. Stătu locului ca să-și revină. Se uită în sus, la cer.

Traversă baza aeronautică, intrînd în zona caselor de locuit. În lumina lunii văzu o frînghie de rufe pe care era întinsă o bluză albă de damă și un șort verde. Le luă repede și le puse pe el, fără a renunța la haina pe care deja o avea. Nu dorea să lase nici un semn în urma sa. Apoi se îndepărtă, topindu-se în noapte.

Mergea pe marginea drumului, îngrozit și dezorientat de traficul care făcea un zgomot îngrozitor. Mașinile care circulau repede, camioanele enorme, totul era ceva ce parcă nu mai văzuse. De unde veneau ? Erau prototipuri secrete, de care nu trebuia să afle nimeni, dar acum circulau în toate direcțiile.

Se simțea confuz și se împletici către luminile strălucitoare ce se vedeau la orizont. Acolo era un minimagazin, Ralph, ce dădea un pic de strălucire nopții întunecoase. În parcare era o cabină de telefon, cu un design straniu. Ridică receptorul și căută discul ca să formeze numărul. Dar în locul lui erau numai douăsprezece butoane. O clipă, se simți incapabil să înțeleagă, incapabil să facă un lucru simplu : să formeze un număr de telefon. Apoi, cu un oftat ușor, văzu că butonul pe care scria zero făcea legătura cu un operator.

— Nouă-trei-opt. Cu ce vă pot ajuta ?

Daniel deschise gura să vorbească, dar nu putu decît să se bîlbîie.

— Cu ce vă pot ajuta ?

— Eu... ahhh... uhhh...

— Alo ? Operatoarea nu părea să aibă chef de glume.

Daniel tuși, încercînd să-și dreagă vocea. În cele din urmă, reuși să tragă aer în laringe. Vocea îi era nesigură, parcă ar fi fost a unui adolescent.

— Alo ? reuși să articuleze.

— Domnule, țipă operatoarea, de-abia vă aud. E o urgență ?

La dracu, și încă ce urgență ! gîndi el.

— Ddda, vă rog. Căută în memorie, amintindu-și cu greu numele lui Harry. Richmond... trrei-patrru-ddoi.

Efortul îl aduse la capătul puterilor.

— Poftim ? se auzi operatoarea.

Te implor, îi spuse el în gînd, *nu mă pune s-o fac din nou.*

— N-am auzit numărul. Puteți repeta ?

— Richmond... trei... patru... doi, se opinti el iar și constată cu surprindere că efortul nu mai fusese atît de mare.

— Centrala e Richmond ? ezită ea.

— D-da.

— Atunci trei-patru-doi ?

— Da.

— Șapte-patru-trei-patru-doi ?

— Da, gîngăvi el, H-Harry Finley, vă rog...

— Domnule, ați uitat două cifre.

— Două cifre ?

— Da. Aveți nevoie de șapte cifre pentru un număr de telefon. Mi-ați dat numai cinci.

— Dar...

— Vă rog să verificați numărul și să sunați din nou, spuse ea, ca și cum nu ar fi avut mai mult suflet decît mașinăria. Închise.

Daniel ieși încet din cabină și privi, jurul său. Deasupra parcării de lîngă magazin era atîrnată o pancartă mare. Daniel o citi, necrezîndu-și ochilor : „Spectacol de aviație — Aripile Libertății — 1992".

Groaza puse stăpînire pe el. Lacrimi începură să-i curgă pe obraji.

— O, frate, murmură.

CAPITOLUL 11

Nu mult după ivirea zorilor, Daniel se împleticea pe drumul de acces spre baza aeriană, îndreptîndu-se direct către corpul de gardă de la poarta principală. Santinela, în vîrstă de nouăsprezece ani, petrecuse o noapte lungă şi plictisitoare păzind poarta şi nu-i trebuia o belea chiar acum, cînd schimbul i se apropia de sfîrşit.

Se uită fix şi îndelung la personajul cu înfăţişarea dementă care venea spre el clătinîndu-se şi îşi armă cu un pocnet surd pistolul. Niciodată nu trăsese vreun foc de armă la mînie şi nu era sigur că ar reuşi să facă uz de pistol nici dacă trebuia neapărat s-o facă, dar era bine să ştie că se află acolo.

Daniel încerca să-l ignore pe soldat, mergînd spre poartă de parcă avea toate motivele să fie acolo.

— Stai, îl somă santinela. Stai acolo unde eşti, ai înţeles ?

— C-c-caut un prieten de-al meu. E-este încartiruit aici.

— În regulă, domnule. Daţi-mi numele lui. Îi voi telefona. Va trebui să vină aici să stea de vorbă cu dumneavoastră, da ?

O dată pe an, toţi soldaţii încartiruiţi la bază erau obligaţi să participe la un seminar despre sensibilitate şi modul de a se comporta cu civilii. Participanţii erau întotdeauna impresionaţi de faptul că trebuia să fie servil de politicoşi cu cei care nu purtau uniformă, chiar cu cei dezechilibraţi mintal şi fără adăpost, cum era cazul acestui individ cu care se confrunta acum santinela.

— E-este în regulă.

— Şi numele lui e... ?

— Harry Finley, zise Daniel.

— În regulă, spuse santinela, scoțînd registrul bazei și răsfoindu-l. Să vedem... Farmer, Farrell, Finletter, Finman. Regret. Nu e nici un Finley. Adică nici unul încartiruit aici cu numele ăsta, domnule.

Daniel închise ochii o clipă. Unde era Harry ? Totul începea să semene cu un coșmar fără sfîrșit.

— A-atunci t-trebuie să vorbesc c-cu altcineva... cu comandantul.

— Mda. Puteți să-mi spuneți exact despre ce-i vorba ?

— E s-secret.

Puștiul dădu din cap zicîndu-și : *Bineînțeles că e secret. Nebunii dispun mereu de informații secrete.*

— Aha. Îmi pare rău, domnule. Dar n-am cum să vă las înăuntru. Chiar că n-am cum, domnule.

Daniel se aplecă și se apropie puțin de el.

— Știu... Știu cum trebuie să-ți par. Dar ai încredere în mine. *Te rog.*

— Îmi pare rău, domnule. Am să vă rog să plecați de aici, domnule. Vă aflați pe proprietatea guvernului.

Daniel oftă și clătină din cap. Părea c-o să-și vadă de drum cînd, deodată, îl apucă pe puști de gulerul cămășii și-l aruncă de zidul corpului de gardă.

— Ascultă, mă, *năzurosule* !

Soldatului nu i se întîmplase niciodată să scoată pistolul din teacă, dar era prea surprins de întorsătura lucrurilor.

— Mă numesc... locotenent... Daniel McCormick. 241988539. Sînt sigur... că ești băiat de treabă. Dar dacă nu mă lași să intru... *acum*... voi avea grijă... s-să r-rămîi soldat... cît timp... îți satisfaci serviciul militar.

În vocea bîlbîită a lui Daniel era ceva amenințător, iar figura sa îndîrjită îl făcu pe soldat să se gîndească la faptul că acesta s-ar putea să nu glumească. În loc să vadă furia din ochii lui Daniel, el văzu un om decis. Tînărul soldat auzise zvonuri care circulau prin bază referitoare la teste secrete, experimente de război psihologic, de supraviețuire în condiții dificile și alte asemenea lucruri. Poate că acest „lo-

cotenent" era victima vreunui experiment deosebit care-l enervase peste măsură.

— Voi chema ofițerul de serviciu, spuse puștiul. Dar asta-i tot.

— M-mulțumesc.

Daniel își îngădui o licărire slabă de speranță. Nu era mare scofală, ci doar un început, un pas în direcția corectă.

Căpitanul Wilcox era numai cu cîțiva ani mai în vîrstă decît soldatul de la poartă și, pentru o clipă, Daniel fu luat prin surprindere. Se părea că în armată fuseseră recrutați numai puști în ultima vreme. Apoi își dădu seama că nici el nu era cu mult mai în vîrstă decît tînărul căpitan. Dar *se simțea* mult mai bătrîn.

Căpitanul Wilcox era serios și posac, ascultînd cu atenție povestea ciudată a lui Daniel și luîndu-și tot timpul notițe într- un carnețel.

— Ș-știu că toate astea trebuie să vi se pară foarte ciudate, zise nervos Daniel, aranjîndu-și din nou haina care-i stătea pe genunchi.

— Mda, făcu Wilcox, privind cu ochi dezaprobatori la ceeea ce-și notase. Aș vrea numai să clarificăm cîteva probleme. Ați spus adineauri că proiectul ăsta a fost înregistrat sub numele de Proiectul B. Așa-i ?

— D-da.

— Și că B e de la Buford ?

Daniel încuviință din cap.

— Ăsta a fost n-numele puiului.

— Puiul pe care Harry Finley mai întîi l-a înghețat, iar apoi l-a dezghețat.

Daniel prinse curaj. Acest tînăr părea să ia totul cît se poate de în serios.

— Corect.

Wilcox dădu din cap ca pentru sine.

— Înțeleg, spuse el, adăugînd ceva notițelor sale. Și dumneavoastră v-ați trezit azi-noapte.

— Corect.

— V-ați trezit azi-noapte în depozitul ăla vechi de mărfuri, pe care noi îl demolăm.

Daniel începu să rîdă.

— Sună c-c-ciudat, știu, dar ăsta-i a-adevărul.

— Păi, e puțin neobișnuit. Dar asta e foarte important. Cine era comandantul dumneavoastră ?

— Boyle. Colonelul David E. Boyle.

— Boyle, repetă Wilcox. David E., colonel.

Își notă totul cu grijă.

— M-am dus la Harry acasă, dar acum e un magazin acolo, al unuia, Ralph.

— Chiar așa ?

— Am rămas surprins.

— Îmi închipui. Ei bine, noi nu ținem aici registre pînă în 1939, dar avem o echipă de oameni de știință care vor fi fascinați să audă ce mi-ați relatat. Și toate astea sînt informații strict secrete.

Daniel încuviință din cap.

— C-corect. Harry n-a povestit nimănui detaliile. Nici măcar celor care lucrau pentru el.

Se opri o clipă, apoi continuă :

— Păi, mai era o persoană care știa cîte ceva.

— Aha, zise Wilcox. Știți numele lui ?

— Numele ei. A murit.

— Oh. Asta-i situația. Am de gînd să fac un pas mai departe și să telefonez comandantului de la G-2. Știți cum celor de la documente secrete le place să fie informați imediat.

— Ar fi grozav.

Se consideră norocos că dăduse peste acest tînăr ofițer sobru și demn de încredere. Daniel începu să se simtă mult mai bine, atît trupește, cît și sufletește — atît de bine, într-adevăr, încît i-ar fi priit o țigară.

Pe birou se afla un pachet cu țigări, iar cînd Wilcox formă numărul, Daniel arătă spre ele.

— Vă supărați ?

— Deloc. Serviți-vă.

Daniel examină îndeaproape pachetul cu țigări.

— Sînt cu filtru ? Sînt bune la ceva ?

— E doar o scamatorie, zise Wilcox cu un zîmbet înțelegător.

Daniel aprinse țigara cu un băț de chibrit și inhală cu putere, savurînd aroma fumului. Era ceva obișnuit, o mîngîiere, o părticică din trecut.

Legătura fusese făcută, iar Wilcox începu să vorbească.

— Da, Sam, eu sînt. Ascultă, am pe cineva aici, cineva cu o poveste extrem de interesantă.

Wilcox se întoarse încet în scaunul său rotitor, avînd pe genunchi planșeta cu clamă pentru hîrtii. Cînd se întoarse complet, Daniel văzu ceea ce scrisese acesta. Nu erau notițe, ci numai mîzgăleli, puișori, cuburi de gheață și fețe cu ochi de nebuni.

Daniel fu uluit, șocat că acest tînăr îi face pe plac, pierzîndu-și timpul pînă cînd va găsi pe cineva care să-i dea un răspuns. Iar acel cineva trebuia neapărat să aibă o cămașă de forță, tocmai bună pentru el.

— Da, așa, Sam, continuă Wilcox, cred că trebuie *neapărat* să vii aici. Adu și cîțiva dintre oamenii tăi, *pronto* și ocupă-te de situația asta *foarte specială*, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Se roti la loc cu scaunul și văzu că Daniel dispăruse. Singura dovadă că fusese într-adevăr acolo era țigara aprinsă din scrumieră.

Wilcox rîse în sinea lui.

— Hei, Sam, las-o baltă. A fost doar o alarmă falsă, adăugă el, după care închise telefonul și scutură din cap, rîzînd. Ce nebuni sînt și-n California.

Calm, Wilcox își dădu un plus la calificativul pentru pregătirea sensibilității civile.

Daniel merse pînă la poartă cît putu de repede. Îi bubuia capul. Și acum ?

CAPITOLUL 12

Nat și Felix stăteau întinși pe podeaua camerei lui Nat, nemaiputîndu-și dezlipi ochii de pe jocul video.

— Cred că minți, spuse Nat, mînuind cu îndemînare telecomanda Nintendo. Pe ecranul televizorului, un lung șir de blocuri Tetris alunecau în poziția corectă.

— Jur. Dentistul a zis că niciodată n-a văzut atîtea carii în gura cuiva și că vrea să trimită o mostră din saliva mea la Universitatea din Washington.

Se auzi soneria, iar Nat lăsă deoparte telecomanda Nintendo și merse să deschidă.

— Nu cred.

— De ce aș inventa o poveste ca asta ?

Nat deschise repede ușa de la intrare. Daniel stătea acolo în picioare, cu o înfățișare disperată, ca un nebun dintr-un film de groază, cu părul în dezordine, cu privirea sălbatică și îndrăzneață. Strîngea în mîini haina lui Nat și o vîrî cu forța sub nasul băiatului, arătîndu-i eticheta.

— Tu ești Nat Cooper ? îl întrebă.

Timp de aproximativ două secunde, Nat nu reuși decît să privească fix. Se simțea ca și cum adidașilor săi le-ar fi crescut brusc rădăcini adînci în pămînt, țintuindu-l locului. Se holbă și deodată sări ca un resort, cu brațele bătînd aerul de spaimă.

— *E mortul* !

Fugi prin fața lui Felix, țipînd, năvălind în casă ca un glonț.

Doar o fracțiune de secundă îi luă lui Felix să-și dea seama ce se întîmplă. Sări în picioare și își urmă prietenul, zbierînd cît îl ținea gura.

Daniel se apropie de el.

— N-nu sînt m-mort, protestă el, urmărindu-i prin casă pe băieți.

Nat și Felix țîșniră afară pe ușa din spate alergînd, urlînd de-a lungul pajiștei. Fugeau cît îi țineau picioarele spre copacul cu prepeleac, cățărîndu-se anevoie pe scărița improvizată, de parcă viața lor ar fi depins de asta, de parcă mica și șubreda construcție ar fi fost o fortăreață inexpugnabilă unde Daniel nu va putea niciodată să pătrundă.

Nat se ghemui într-un colț.

— *O să ne omoare* !

Daniel urcă scărița și își băgă capul în colibă. Era tot atît de speriat ca și copiii — poate chiar și mai mult. Măcar ei știau unde se află, cît este ora și probabil că aveau șifonierul plin de rufe.

— *Nu ne omorî* ! îl imploră Felix.

— *Te rog* ! zbieră Nat.

Se învîrtiră pe lîngă scîndurile grosolane ale căsuței ca și cum ar fi încercat să se ascundă printre grinzile vechi de lemn.

— N-o să vă omor ! urlă Daniel.

Felix și Nat nu părură deloc convinși de această asigurare făcută pe un ton iritat de un nebun cu vocea aspră, ca ieșit din minți.

— N-o să vă omor, repetă Daniel, încercînd să-și temperize vocea. Ați înțeles ?

Cei doi băieți erau atît de înfricoșați, încît nu se mișcară. Îl urmăreau numai cu privirea pe Daniel cum încerca să se liniștească. El respiră adînc.

— Ați înțeles ?

Amîndoi dădură din cap afirmativ. Dacă avea de gînd să-i omoare, probabil că n-o va face chiar atunci.

Le mai rămîneau cel puțin cinci minute prețioase din viață.

— De ce e la mine haina voastră ? întrebă Daniel.

Nat și Felix se treziră brusc la viață și începură să toarne un șuvoi de cuvinte.

— Ne-am dus la depozit cu fratele lui Felix, Stephen...

— ...fratele meu e rezervist ; el ne-a ținut în mașină, iar noi ne-am plictisit...

— ...ne jucam înăuntru și am văzut lucrul ăla despre care am crezul că e un submarin...

— ...și am intrat ca să-l găsim, dar am văzut lucrul ăla și am început să ne cățărăm pe el...

— ...și am lovit ceva, iar cînd vîrful a căzut...

— ...asta a fost într-adevăr o prostie din partea noastră, să ne cățărăm acolo și eu cred totuși...

— ...și Felix a căzut și cînd ne-am uitat înăuntru, iar dumneavoastră erați acolo...

— ...jur că totul n-a fost decît o greșeală — asta e, doar o greșeală.

— Of, of, of, exclamă Daniel, aruncîndu-și mîinile în aer ca să se apere de această avalanșă de cuvinte. În regulă. *Stați puțin* !

Băieții tăcură deodată.

— În regulă, zise Daniel. Numai tu, adăugă el, arătînd cu degetul spre Nat. Povestește-mi ce s-a întîmplat.

Nat inspiră adînc.

— Ne jucam pe acolo, chiar dacă n-aveam voie, și am văzut chestia aia mare de metal ; ne închipuiam că e un submarin micuț, am deschis-o și dumneavoastră erați acolo.

Se întoarse către Felix ca să-l ia martor și continuă :

— Asta-i tot, nu-i așa ?

Felix încuviință cu putere din cap.

— Ba da.

Daniel păru și mai dezorientat.

— Și nu erau paznici ? Nici medici ?

— Nu, domnule. Doar niște gunoaie.

Daniel se lăsă greu pe peretele căsuței, informația pe care o primise începînd să i se limpezească în minte.

— Gunoaie ? Atîta tot ? Trebuie neapărat să-l găsesc pe Harry.

— Harry ? întrebă Felix.

— Un prieten de-al meu.

— Unde locuiește ?

— Nu știu... Nu mai știu.

Nat era cît se poate de sigur că pe mort nu-l mai interesa să-i omoare.

— De ce nu-l căutați în cartea de telefon ?

Erau opt Finley în cartea de telefon, dar Harry nu era printre ei.

— Cred că va trebui să le telefonez tuturor, spuse Daniel, formînd primul număr. Bună ziua, doamnă. Caut un domn, pe nume Harry Finley. A locuit în cartier și mă gîndeam că poate sînteți rude... În regulă. Vă... mulțumesc, oricum.

Daniel trînti telefonul, nemulțumit, deoarece căutarea evazivă a lui Harry nu ducea nicăieri. Felix și Nat stăteau la masa din bucătărie, urmărindu-i fiecare mișcare.

— Copii, voi faceți asta de multe ori ?

— Ce anume ? întrebă Felix.

— Să vă amestecați în secrete militare.

Nat scutură din cap, arborînd o expresie solemnă.

— Nu, domnule. Asta e prima oară. Și mă numesc Nat. El e Felix.

— Bună, zise Felix.

— Bună, spuse Daniel.

Răsfoi cartea de telefon și începu din nou să telefoneze.

— Dumneavostră cum vă numiți ? întrebă Nat.

— Daniel. Bună ziua, domnule...

Felix examina gustul neortodox al lui Daniel în materie de modă : pantaloni scurți, rupți și bluză de damă.

— Știți, dacă vreți, pot să fur niște haine de la tăticu — părinții mei sînt în concediu, la Las Vegas.

Daniel se îndepărtă brusc de telefon și păru foarte uimit.

— Bărbatul ăsta mi-a spus să las un mesaj... și apoi... mi-a guițat în ureche.

Nat înșfăcă receptorul din mîna lui Daniel.

— Bună ziua. La telefon e Nat. Caut pe cineva cu numele Harry Finley. Dacă știți unde se află, vă rog să-mi telefonați la numărul 992-4342. Mulțumesc.

Puse receptorul în furcă și adăugă.

— Era numai un robot.

Daniel îl privi neîncrezător.

— Un robot ? Un robot care răspunde la telefon ? Ce naiba s-a întîmplat în ultimii cincizeci de ani ?

— Păi, zise Nat, dacă vreți, pot să vă arăt eu. Dar să știți c- ar trebui neapărat să vă îmbrăcați cu alte haine.

— Mda, îl susținu Felix. Știți, cu verdele și albul ăla, parcă ați fi de la cercetași.

CAPITOLUL 13

Prima escală o făcură la bibliotecă, acolo unde Daniel voia să înțeleagă mersul istoriei în ultimele cinci decenii.

Nat și Felix împrumutară niște diapozitive și le puseră la dispoziția celui interesat. Începură cu Pearl Harbor. Declarația celui de-al doilea război mondial nu-l surprinse prea mult pe Daniel — norii războiului învăluiau deja America în 1939. Ce alt motiv ar fi avut aviația militară să testeze practic bombardierul B-25 atît de repede ?

— Pe ăsta l-am cîștigat, zise Nat. Dar n-a fost ușor.

— Pe ăsta ? întrebă Daniel. Cîte războaie am avut ?

— Păi, a mai fost Vietnamul.

— Furtuna Deșertului, adăugă Felix.

— Panama.

— Grenada.

— Grenada ? se miră Daniel. Asta cum s-a mai întîmplat ?

— Nu sînt sigur, răspunse Nat.

Daniel era îmbrăcat cu o pereche de blugi și o cămașă a tatălui lui Felix, așa că nu mai arăta deloc ciudat, totuși avea încă multe de aflat despre lumea nouă în care se afla.

— Cum funcționează chestia asta ?

Nat îi arătă telecomanda aparatului de proiecție.

— Apeși pe butoanele astea, înțelegi ?

Șase luni de noutăți din ziare se derulară repede pe ecran.

— Poți să-l dai înainte sau înapoi. E ușor. L-am folosit pentru lucrarea de la istorie.

Daniel apăsă pe buton și microfilmul dădu înapoi anii '41 și '40, ajungînd în '39.

— Și cu ce te ocupi ? întrebă Nat. Adică, ce meserie ai ?

Daniel nu-și deslipea ochii de pe ecran.

— Pilot de încercare.

Cuvintele îi emoționară pe puști. Făcură un pas înapoi, în semn de respect, cu gurile căscate. Apoi începură să șușotească cu frenezie.

— Felix ! Oh, Dumnezeule !

— E *pilot* !

— Am găsit un *pilot* !

— Oh, Dumnezeule !

— E cea mai formidabilă chestie din toate timpurile, spuse cu înflăcărare Nat. Nu-mi vine să cred cît de norocoși sîntem.

Ceva îi atrase atenția lui Felix. Își bătu prietenul ușor pe umăr.

— Nat.

— Ce-i ?

— Privește.

Nat se întoarse. Alice, iubirea vieții sale, intra în bibliotecă, ținînd două cărți sub braț. Lui Nat îi veni brusc să leșine de frică. Dintre toți ceilalți locuitori de pe pămînt, numai Felix știa secretul intim și trist al lui Nat referitor la iubirea sa profundă, dar ascunsă pentru drăguța Alice.

— Mă vede în bibliotecă în timpul vacanței de vară, îi șopti el speriat lui Felix. O să creadă că sînt fraier.

— Dar și ea e tot aici, zise Felix cu o înțelepciune remarcabilă.

— Oh, da, ai dreptate. Da.

Alice veni întins spre ei.

— Bună, salută ea.

— Hei, exclamă entuziasmat Nat. Bună! Bună!

Cam la atîta părea să se rezume conversația, dar, ca să-i mai întîrzie plecarea, el adăugă disperat primul lucru care îi trecu prin minte :

— Hei, ți-ai făcut unghiile al naibii de frumos.

Alice se uită la unghiile ei roșii. Nu era nimic extraordinar în modul cum își făcuse unghiile.

— Oh, mulțumesc, spuse ea nesigură.

— Da, e grozav. Parcă ar fi sînge.

Alice se sili să zîmbească, iar Nat își dădu seama că sărise peste cal. Pînă și Daniel își deslipi ochii de pe ecran, ca să-l privească fix o clipă.

Nat se hotărî să abordeze alt subiect de conversație.

— Da. Am venit aici ca să citesc ceva, zise el, înșfăcînd cartea cea mai apropiată de el. Vezi ? Se numește... hm... *Femeiuștile*. E grozavă.

— Mă bucur, spuse Alice.

— Și... tu petreci bine în vacanța de vară ? Da ? Hei, am avut un accident de bicicletă *cumplit*.

— Oh, da ? întrebă politicoasă Alice, prefăcîndu-se interesată.

— Groaznic, dădu din cap plin de importanță Nat. Mi-am sfărîmat bicicleta. E sfărîmată. Total sfărîmată. Și genunchiul. Vrei să vezi ? Uite.

Își suflecă iute pantalonii și scoase la iveală o crustă de rană uriașă, pe genunchiul lovit.

— E mare, zise Alice.

— Da. Așa e. E o crustă mare, dar n-am de gînd s-o rup.

— În regulă, spuse Alice și un zîmbet delicat miji pe fața ei drăguță.

— Da, mulțumesc.

— Bine, zise Alice. Pa.

— În regulă. Pa, repetă el, iar cînd ea fu la o distanță de la care nu-l mai putea auzi, se lamentă : Sînt un fraier.

Felix făcu tot ce-i stătea în putință ca să-l încurajeze.

— Nu, a fost bine. Cred că te place mult.

— Ea a fost Alice, îl lămuri Nat pe Daniel. Îmi pare rău că nu te-am prezentat. Pur și simplu n-am vrut să-i iau maul așa, dintr-o dată, înțelegi ?

Dar Daniel nu răspunse. Parcă nici nu-l auzea. Nat și Felix se uitară la film și înghețară și ei.

Pe ecran era fotografia lui Daniel stînd în picioare pe aripa frîntă a avionului B-25 cu care se prăbușise cu atîția ani în urmă. Nat și Felix se uitară întîi la poză, iar după aceea la Daniel. Nu se schimbase deloc. Cu toate astea, lîngă fotografie era un articol dintr-un ziar. Titlul : *A doua victimă găsită în incendiul de săptămîna trecută*

Cei doi băieți se uitară la avion și la data de pe ziar.

— E un pilot de pe vremuri, zise Nat.

— Un pilot *mort*, de pe vremuri, spuse Felix.

— Omule, zise impresionat Nat, poți crede că citești în ziar c-ai murit ?

— Da. Ce povară trebuie să fie asta.

— Trebuie să aflu mai multe, șopti Daniel. Trebuie să-l găsesc pe Harry.

Daniel se gîndi să meargă direct la Primărie, la Starea Civilă. La arhivă se afla un birou mic, unde stătea o tînără ce ascultă cu părere de rău situația dificilă în care se afla Daniel, dar nu reuși să-l ajute prea mult.

— Deci, cum v-am spus, trebuie să le scrieți celor de la Centrul Național de Înregistrare a Personalului Militar. Ei se ocupă cu toate dosarele militare. La ei o să-l găsiți. Durează vreo șase săptămîni.

Daniel îi luă mîna într-a lui, ca un admirator înfocat.

— Cum te numești ?

— Debbie.

— Debbie. Trebuie neapărat să-l găsesc pe omul ăsta chiar acum. *Azi*. E o chestiune *de viață și de moarte*.

O privi cu sinceritate în ochi.

— Mă înțelegi, Debbie ?

Poate că era o contopistă înrăită, dar simți cum i se moaie inima sub privirea intensă a bărbatului.

— Harry... și mai cum ? Pe cine căutați ?

— Pe Finley. Harry Finley.

— 1939. Înseamnă că e cam bătrîior, așa-i ? chicoti ea prostește.

Daniel nu-și putea permite să-și piardă aliatul abia cîștigat, așa că și el chicoti împreună cu ea.

— În regulă, îl asigură ea. Vedeți, am un prieten. Lucrează la serviciul ăsta de populație din San Antonio. Să văd dacă reușește să facă el ceva. Poate n-o să dureze decît două zile. Ăia de acolo se mișcă foarte repede.

Apoi mîzgăli cîteva cifre pe o foaie de hîrtie.

— Sunați-mă după douăsprezece. Atunci sînt eu de serviciu. Dacă răspunde Susan, întrebați de mine, *Debbie*, continuă ea, zîmbindu-i ușor. V-am dat și numărul meu de acasă. Pentru orice eventualitate, încheie ea, făcîndu-i niței cu ochiul.

CAPITOLUL 14

Felix și Nat se sfătuiră să-l ia pe Daniel acasă la ei și să-l țină acolo. Dar, firește, trebuiau să-l ascundă de cei mari, care tindeau să nu fie rezonabili cînd niște copii de unsprezece ani voiau să facă lucruri ieșite din comun, cum ar fi : să sară în cap, să șofeze, să bea cafea sau să adopte un pilot abia ieșit dintr-o stare de suspendare criogenică.

Mai conveniseră și să nu fie văzuți împreună prea mult timp, ca să nu trezească suspiciuni. Pe de altă parte, cei doi băieți aveau o întîlnire în seara aceea, mai tîrziu, de la care nu-și puteau permite să lipsească.

Nat făcu o razie prin casă și își umplu rucsacul cu proviziile șterpelite, ducîndu-le în prepeleacul care se dovedea a fi cea mai bună ascunzătoare.

Daniel se afla încă sub impresia informației din ziar. Aproape că nu reacționă cînd Felix și Nat începură să despacheteze prada.

Nat scoase o lanternă de buzunar din rucsac.

— Așa cum am spus, poți să rămîi aici mai mult de o noapte dacă trebuie neapărat. Am făcut niște sandvișuri. Unt de arahide, jeleu și banane, în regulă ?

— Da, spuse Daniel, exact ce mi-am dorit.

— Ți-am zis eu c-o să-i placă, rosti Felix triumfător.

— În regulă. Asta e cina, îi explică Nat scoțînd șase cutiuțe cu suc de fructe din rucsac. Băutura. Și ca desert , prăjiturele. Și asta.

Ultimul obiect era cel mai interesant — o carte imensă de istorie, *Croniches of America*.

— Am crezut că vrei să te mai pui la punct și cu altele. Cu istoria și toate celelalte.

— E a mea, spuse Felix. Tăticu mi-a dat-o cînd am împlinit unsprezece ani.

În fața casei, pe stradă, se auzi claxonul unei mașini.

— Mda, mormăi Nat. Asta-i pentru noi.

Daniel se uita la cutiuțele cu suc de fructe.

— Cum se desfac astea ?

— Oh. Uite, hai să-ți arăt.

Nat dezlipi bețișorul de plastic de pe marginea unei cutii și-l introduse în orificiu.

— Bagi înăuntru bețișorul, cum ți-am arătat.

— Oh, mulțumesc.

— Fără probleme.

Claire, mama lui Nat, intrase pe ușa din spate a casei.

— Nat ! Felix !

Daniel se zgîi prin crăpăturile scîndurilor prepeleacului.

— A sosit doamna Watson.

— Trebuie să plec, zise Felix.

— Ascultă, noi am vrea să mai stăm cu tine, dar nu putem să lipsim de la concursul ăla de orientare turistică. Însă la întoarcere vom trece pe aici să te salutăm. În regulă ?

— În regulă.

— Îți place prepeleacul meu ?

— Da, îl admiră Daniel. E grozav.

Nat se umflă în pene de plăcere.

— Strașnic. În regulă. Pa.

După ce se despărți de băieți, Daniel sorbi puțin suc și se lăsă pe vine cu cartea de istorie în brațe. În următoarele două ore trecu din uimire în uimire.

Se întîmplaseră atîtea. Se întîmplaseră atîtea lucruri bune și rele, într-o jumătate de secol numai. Cînd el dispăruse, Statele Unite ale Americii avuseseră o mașină de război de mărimea armatei Greciei ; acum era cea mai mare putere militară din istoria omenirii.

Daniel întoarse paginile, privind lung fotografiile și ilustrațiile capitolului „Secolul american". Iar eu am pierdut cincizeci de ani buni din el, se gîndi el cu tristețe.

Citi despre al doilea război mondial, lagărele naziste ale morții și teribilul război împotriva Japoniei dus în Orientul Îndepărtat, bomba atomică, Națiunile Unite, Marilyn Monroe, Elvis Presley și asasinarea unui președinte. Simțea nevoia să se oprească din cînd în cînd ca să scuture din cap, de parcă ar fi vrut să înțeleagă mai bine sau să nu riște supraîncărcarea cu informații.

Dar cel mai mare șoc îl avu mai tîrziu, în cursul zilei. Frunzărind cartea, se opri la un set de ilustrații, din care una îi sări în ochi. Era o fotografie pe care o mai văzuse: cea făcută de Helen lucrătorului de la moară și copiilor săi, în 1939.

Uluit, se propti de peretele colibei, iar cartea îi căzu din mînă.

Nu-și dădu seama cît timp trecuse, prea uimit și șocat ca să mai facă ceva, dar un zgomot îl aduse la realitate — sau aproape.

O mașină oprise lîngă casă, iar din ea ieși un bărbat corpolent, clătinîndu-se, ca și cum ar fi luat un pahar sau două în plus. Nat nu amintise de tatăl lui, iar Daniel se întrebă dacă individul dezagreabil la vedere făcea parte din familie.

Dacă era tatăl lui Nat, nu era bine venit. Se vedea clar pe fața lui Claire că nu se bucura să-l vadă — ea încercă chiar să-l împiedice să intre în casă, dar el o împinse la o parte.

Daniel încercă să vadă ce se întîmplă în casă. Era dificil, dar auzi clar gălăgie de ceartă. Ceva se sparse în casă, iar Claire țipă. Desluși și o bufnitură de pumn lovind în carne.

Atît îi trebui lui Daniel. Sări din prepeleac, o luă la fugă de-a lungul pajiștei și năvăli în casă spărgînd ușa din spate.

Individul o trîntise pe Claire pe podea și se pregătea să-i mai care nște pumni în plin. Daniel se aruncă turbat asupra lui, smulgîndu-i o mînă de păr negru, dîndu-l jos cu forța de pe femeie. Apoi îl pocni zdravăn în față, trîntindu-l la podea.

— Ascultă, bă, ce-ar fi să te scoli și să te cari de aici ? îi porunci Daniel.

— Cine ești ? întrebă individul.

— Bună întrebare, se miră Claire.

Individul se ridică în picioare, aruncîndu-se asupra lui Daniel. Era corpolent, dar greoi, așa că Daniel îl lovi cu cotul în burtă, apoi îl izbi zdravăn în față o dată, de două ori, iar și iar. Îl propti din pumni de ușa din față a casei, împingîndu-l cu putere afară.

— Ieși, îi strigă, aruncîndu-l în noapte cu lovituri de picior în spate.

Se întoarse către Claire și se scuză :

— Regret că s-a întîmplat așa.

Claire îl privea fix, aiurită, ca o căprioară surprinsă de farurile strălucitoare ale unei mașini.

— Cine... ?

— Eu, hm, treceam prin față. Prin fața casei. Te-am auzit țipînd.

Claire își îngropă fața în mîini, supărată, furioasă și stînjenită în același timp. Suspină puțin, apoi încercă să-și vină în fire.

— Dumnezeule, bolborosi ea, tremur toată.

Daniel o ajută să se întindă pe canapea.

— N-ai pățit nimic. E-n regulă. Te simți bine ?

Claire încuviință din cap.

Daniel culese de pe jos o bancnotă de douăzeci de dolari. Nu știa mare lucru despre Nat și Claire, dar își închipuia că nu sînt atît de bogați încît să risipească banii în jur.

— Cred că erau ai lui, zise el. Sînt sigur că ar fi vrut să ți-i dea dumitale.

Vîrî banii în mîinile ei tremurînde.

Claire se înfioră observînd că încheietura mîinii bărbatului era jupuită.

— Sîngerezi, spuse ea.

— Oh ! La naiba, nu-i mare nenorocire. O să se oprească. N-am nimic. Nu te îngrijora.

Claire se ridică în picioare, luînd-o spre hol, invitîndu-l și pe el :

— Vino să te spăl.

Daniel își flutură mîna, ca și cum ar fi încercat să îndepărteze durerea.

— Pe cuvînt, nu-i mare lucru. Doar o zgîrietură, asta-i tot.

Claire reveni în cameră cu o trusă de prim-ajutor. Se așeză pe canapea și netezi locul lîngă ea, invitîndu-l pe Daniel să se așeze.

— Nu e o zgîrietură. E o rană adîncă. Sînt infirmieră, așa că știu cum arată o rană. Stai jos.

Daniel se așeză fără tragere de inimă. Nu-i plăcea să se facă tam-tam în asemenea situații.

— Te rog, nu e nimic grav.

— Măcar atîta pot să fac. S-ar putea ca dumneata să-mi fi salvat viața.

— Nu cred.

— Totuși.

Ea deschise trusa și cotrobăi înăuntru. Scoase cîteva pansamente și o sticlă cu dezinfectant.

— O să te usture, îl avertiză, tamponîndu-i ușor încheietura însîngerată.

Dacă-l ustura, nu se citi pe fața lui Daniel. O privea atent, iar ea îi observă întrebările din priviri.

— Individul ăla, se scuză ea, era Fred. Am cunoscut cîțiva neisprăviți la viața mea, dar ăsta... Le-ar putea da lecții tuturor.

Fu rîndul lui Daniel să pară surprins. Nu-i venea să creadă ceea ce auzise din gura ei. Femeile — femeile cumsecade, mamele, infirmierele — nu vorbeau așa în 1939.

— Fred e un bețivan, continuă ea. Ceea ce, că veni vorba, nici nu înseamnă mare lucru în cazul lui.

— Da ?

— Da. Are un fond rău. E lipsit de orice bun simț. E un maniac sexual.

— Ce e ?

— Maniac sexual, îi zîmbi ea. Oh, știu la ce te gîndești, dar n-am mai ieșit cu el de doi ani. Poate chiar mai mult. Dar din cînd în cînd se întoarce. Ca furtunile alea din Japonia, știi ? Alea violente, care distrug satele ? *Ăsta e Fred.* Cum ai zis că te cheamă ?

— Daniel.

— Oh, făcu ea radioasă. Am cunoscut cîndva un Danny. Era mai rău decît Fred.

Șovăi o clipă și adăugă :

— Poate, poate nu chiar atît de rău.

Scoase niște fețe și îi bandajă încheietura.

— Deci, Daniel, cu ce te ocupi ? Adică, în afară de ajutorul pe care-l dai altora să-și rezolve necazurile personale.

— Sînt locotenent în aviația militară. Pilot de încercare.

— Oh, da ? Și în timpul liber salvezi viețile oamenilor ?

Daniel zîmbi.

— Cred că da. Oricum, nu fac asta toată ziua.

Claire îl privea în ochi.

— Ar trebui să mai stai pe aici. Eu și Nat — Nat e fiul meu — avem nevoie să ne salveze cineva viața cam de trei ori pe săptămînă, rîse ea. Eu sînt Claire. Asta în caz că erai puțin curios să știi.

Îi ținea deja mîna într-a ei, dar, oricum, i-o strînse cu prietenie :

— Încîntat de cunoștință.

De afară se auzi zgomotul unei mașini oprite la poartă. Claire și Daniel se uitară unul la altul, apoi spre fereastră.

— Crezi cumva că Fred ne mai face o vizită ? întrebă ea neliniștită.

— Nu, nu cred.

Peste o clipă intrară Felix și Nat. Fiecare avea uniformă de cercetaș și era echipat cu gamelă, busolă, fluier, cuțit și un manual al cercetașului. Amîndoi erau cu nasul vîrît în manual.

— Un cercetaș nu trage niciodată chiulul și nu dă înapoi în fața greutăților, citi Felix cu voce tare. Atunci de ce naiba există chiulangii ?

— Bună, băieți, îi salută Claire.

— Hmmm, chiulangiii, medită Nat. Bună, mămico, răspunse cu întîrziere Nat.

— Avem musafiri.

Băieții își ridicară privirea, lăsînd să le cadă din mînă tot echipamentul.

— Veniți aici. Vreau să vă fac cunoștință cu cineva. El e fiul meu, Nat, iar el e prietenul său, Felix. Vi-l prezint pe Daniel.

Puștii rămaseră stană de piatră, holbîndu-se.

— Vă simțiți bine, copii ? întrebă Daniel.

— Bună, spuse Felix.

— Bună, zise Nat.

— Hei, știți ceva ? spuse Claire. Daniel e pilot.

— Grozav, exclamă Nat fără prea mult entuziasm. Cred că glumești.

Claire îl înghionti.

— Văd că ți-ai găsit haina. Mai crezi și acum c-ai văzut un om înghețat ?

Nat se străduí să schițeze un zîmbet.

— Păi, cred că nu.

— Bine. Mă duc să pregătesc de masă, se scuză Claire, retrăgîndu-se în bucătărie.

Felix și Nat se năpustiră asupra lui Daniel.

— *Ce s-a întîmplat ?* întrebară ei.

— Ce s-a întîmplat ? Un zmucit a trecut pe aici, iar eu am ajutat-o pe mămica ta, Nat, să scape de el. Asta s-a întîmplat. Acum e timpul să plec. Trebuie să plec de aici.

Nat îl apucă de braț.

— Așteaptă, canapeaua e bună. Poți să stai și în camera mea. Am harta universului pe tavan.

Daniel își puse cu blîndețe mîna pe umărul lui Nat.

— Nat, sînt un *străin*. Mama ta n-o să îngăduie unui străin să doarmă în casa ei.

— Facem pariu ?

Imediat după masă, care fusese la fel de prost pregătită ca de obicei, dar pe care Daniel o înghiți fără să clipească, Claire îl întrebă unde locuiește. Daniel șovăi mult cu răspunsul, dar în cele din urmă dădu de înțeles că tocmai sosise în oraș și încă nu-și găsise unde să stea. Atîta tot...

Claire aranjă canapeaua din camera de zi, iar Daniel o ajută să pună cearșaful pe saltea. Apoi ea îl familiariză cu particularitățile casei.

— Pasta de dinți e în sertarul de la oglindă, tot acolo e și o periuță nouă. Prosoapele sînt sub chiuvetă. Și dacă vrei apă fierbinte, întoarce robinetul în poziția orei patru, apoi, cînd e apă caldă, întoarce-l la unsprezece, apoi la nouă. E ca și cum ai deschide un seif.

— Claire, e foarte amabil din partea ta. Dar nu știi mai nimic despre mine.

— Păi, îmi închipui că dacă ai vrea să mă omori, l-ai fi lăsat pe Fred s-o facă el. Oricum, ai un zîmbet sincer.

În sufragerie se afla nelipsitul televizor, iar Daniel urmări tot programul pînă la ora de culcare. Nu-și dezlipi deloc ochii de pe ecran, nici măcar în timpul reclamelor.

Era tulburat și uimit că o cutiuță cafenie putea să-l transporte dintr-un bar din Boston aglomerat cu indivizi ciudați, pînă la foametea din Africa, totul petrecîndu-se exact în momentul în care ei stăteau confortabil în cameră, privind la respectiva cutiuță.

Claire și Nat păreau total blazați față de această invenție captivantă. Cum se poate separa realitatea de iluzie ? se întrebă Daniel.

— Ei bine, zise Nat, cînd Claire ieși din cameră. Asta se numește televiziune.

— Da, am văzut așa ceva la Expoziția Internațională. I s-a spus miracolul modern al comunicației. Asta s-a întîmplat în vara lui 1939. La New York.

Nat dădu indiferent din umeri.

— Păi, în ziua de azi, nu-i mare scofală. Și de obicei oamenii se uită la televiozr numai atunci cînd n-au altceva mai bun de făcut. Se spune că puștii privesc prea mult la televizor. Dar după un timp, îți cam piere cheful.

Daniel era încă fascinat.

— Cred că e ceva nemaipomenit. E ca și cum ai avea un cinematograf ambulant în casă.

— Nu. Pentru asta e VCR-ul.

— Ce anume ?

— Videocasetofonul. El îți aduce filmele în casă. Prin intermediul televizorului, spuse Nat.

— Glumești, nu-i așa ?

— Nu, vorbesc serios. Mulți oameni — majoritatea — au unul. Noi n-avem. Am rugat-o pe mămica să-mi ia unul, dar a zis că poate de Crăciun.

Daniel se întoarse spre televizor, privindu-l cu aceeași uimire nestăpînită.

Nat îi aruncă o ocheadă lui Daniel.

— Eu și Felix trebuie să ne cumpărăm uniforme de cercetași. Mămica e prea ocupată ca să mai aibă timp și de asta. Vrei să ne ajuți tu ? N-o să se supere.

Dar Daniel tot nu se putea dezlipi de televizor. Devora din priviri buletinul meteorologic al telejurnalul de seară.

— Nu.

— Oh.

Nat păru puțin dezamăgit, dar Daniel nu observă.

— Noapte bună, îi ură el.

Daniel nici că-l auzi.

CAPITOLUL 15

Daniel urmări programul la televizor pînă cînd nu-şi mai putu ţine ochii deschişi. La un moment dat adormi, gîndindu-se la începuturile televiziunii şi la reclamele cu reţeaua magazinelor care i se învîrteau prin cap. Trecură cîteva secunde înainte de-a-şi aminti unde se află cînd, în dimineaţa următoare, Nat îl trezi cu un ghiont.

— Daniel ! Scoală-te !

Daniel întredeschise ochii şi se uită fix la băieţel, încercînd să-şi aducă aminte cine este puştiul.

— Hm ?

— A sunat individul ăla ! Zice că-l ştie pe Harry Finley. Locuieşte în oraşul vecin. Packardville. E cam la o oră depărtare. Uite adresa.

Nat strecură o hîrtiuţă în mîna lui Daniel.

— Harry ?

Totul îi reveni în minte foarte repede — evenimentele amestecate ale zilei precedente şi situaţia grea şi neplăcută în care se afla acum. Hîrtiuţa pe care i-o dăduse Nat avu efectul benefic al cafelei circulîndu-i prin corp. Sări din pat şi-şi trase blugii.

— Trebuie neapărat să plec !

Nat păru puţin cam speriat.

— Stai ! Stai ! Mai întîi mergem la Aripile Libertăţii, da ? Ştii ce-i asta, nu-i aşa ? Aripile Libertăţii ? Te duci la prietenul tău după aia.

— Ce-i cu zarva asta ? întrebă Claire, care intră în cameră pieptănîndu-se.

Arăta refăcută și odihnită după necazurile din seara trecută. Păru extrem de încîntată să-l vadă pe Daniel de dimineață.

— Vreau să meargă și Daniel la spectacolul aerian Aripile Libertății.

— M-aș bucura să merg, dar nu pot, Nat.

Claire începu să strîngă cearșaful de pe canapea.

— Cum ai dormit pe canapea ? A fost în regulă ?

— Foarte confortabil, mulțumesc, spuse zîmbind Daniel. Hai să te ajut.

— Mă descurc.

— Claire, ești una dintre cele mai amabile persoane pe care le-am cunoscut.

Claire împăturea îndemînatecă ccarșaful.

— Ei bine, nu m-ai văzut cînd sînt supărată.

— Da, îi dădu dreptate Nat. N-ai văzut-o *atunci.*

— Ce-ar fi să mîncăm ceva ? întrebă Claire.

Daniel era nerăbdător să plece.

— Mulțumesc, mi-ar face o mare plăcere, dar trebuie să mă întîlnesc cu un prieten vechi.

— Ești sigur ? Sper că nu ți-a tăiat pofta de mîncare cina aia jalnică. Micul dejun e cu totul altceva. Știu să mă port cu prietenii al naibii de bine.

— Cu prietenii ?

Daniel constată că talentul de a se purta frumos făcea parte integrantă din această familie. Apoi zise :

— Îmi pare rău, repetă, nu pot. Trebuie să plec. Am întîrziat deja.

Nu adăugă și ceea ce avea în minte : *Am întîrziat aproape cincizeci de ani.*

Nat era atît de nerăbdător, încît sărea încoace și încolo ca un cățeluș. Șansa de a merge la un spectacol aerian împreună cu un pilot adevărat era o ocazie prea bună ca s-o rateze.

— Așteaptă, Daniel. Vino la spectacolul aerian. E grozav. Sînt tot felul de avioane. Și vechi și noi. Figuri de înalt pilotaj. Cam așa ceva.

— Nat, a spus că e ocupat. Pe de altă parte, are de-a face cu avioane tot timpul. În fiecare zi. Avioanele cu reacție nu mai constituie o noutate pentru prietenul nostru.

Pe moment, Nat fu pe punctul să-i spună mamei sale ce știe de fapt Daniel referitor la avioanele cu reacție, dar reuși să-și țină gura.

— Vechituri, încuviință Daniel. Acum trebuie să plec. Vă mulțumesc. Din suflet. Nu știu cum am să mă revanșez pentru bunătatea voastră, zise el, întinzîndu-le mîna bandajată.

— N-ai pentru ce.

— Numai bine ! le ură Daniel, îndreptîndu-se spre ușă.

Nat și Claire îl urmăriră cu privirea pînă ce ieși din casă.

— Ei bine, spuse ea. Cam ciudat individul ăsta. Cumsecade, dar foarte ciudat. Cred că i s-au întîmplat mai multe decît a vrut să ne povestească, adăugă ea, continuînd să împăturească cearșaful. Așa cred.

Nat o privi pe maică-sa. Ea nu știa nici pe jumătate din cît știa el.

Lui Daniel îi luă mai bune de o oră să ajungă la Packardville. Porni pe jos, cu degetul mare de la mînă întins, sperînd să-l ia vreo mașină și să ajungă în cîteva minute. Dar mașinile treceau cu zgomot pe lîngă el, una după alta, iar șoferii nu catadicseau decît să-i arunce o privire în treacăt. Daniel nu înțelegea. Aproape toate mașinile erau fără pasageri. Pe vremea lui, șoferii luau întotdeauna indivizi care făceau autostopul, ca să mai schimbe o vorbă și să mai treacă timpul.

— Vremurile se schimbă, își spuse cu voce tare, tîrîndu-și picioarele.

Pînă la urmă, făcu tot drumul pe jos, iar cînd, în sfîrșit, găsi adresa notată pe hîrtiuță, era plin de praf și-l dureau picioarele.

Harry locuia într-un cartier destul de select al orașului. Zona era liniștită. Străzile, umbroase și mărginite de copaci aliniați de o parte și de cealaltă, casele, mari și impunătoare, ridicate la o anumită distanță de trotuar și înconjurate de grădini cu vegetație luxuriantă. Prin crăpăturile gardurilor înalte, Daniel zărea terenuri de tenis cu zgură de culoare cenușie și albastrul răcoros al piscinelor.

Daniel fluieră ușor.

— Harry s-a aranjat binișor, constată el cînd ajunse la reședința familiei Finley. Era o casă mare, din cărămidă roșie, cu coloane înalte și elegante, de culoare albă, împodobind fațada.

Daniel alergă pe scări, apăsă pe butonul soneriei și auzi un clinchet plăcut răspîndindu-se în casă. Era fericit și mulțumit deoarece calvarul său aproape se terminase, dar, în același timp, și nervos, surescitat, gîndindu-se la confruntarea cu o părticică din trecutul său îndepărtat. În minte i se învîrteau tot felul de întrebări, pe care nu mai avea răbdare să le ducă pînă la capăt.

Imediat se deschise ușa și apăru o femeie îmbrăcată în uniforma neagră, de servitoare. Daniel fu surprins. Nu prea stătea în firea lui Harry și a lui Blanche să aibă servitoare — cel puțin nu avuseseră în urmă cu o jumătate de secol.

Daniel spera ca vechiul său prieten să nu-l privească de sus. I se părea de neconceput, dar, dacă se inventase un robot care să răspundă la telefon, atunci era posibil și ca Harry să se fi transformat într-un snob.

— Ce doriți ? întrebă servitoarea.

— Îl caut pe Harry Finley.

Ea dădu din cap în semn afirmativ.

— Intrați, vă rog.

Îl pofti în casă și-l conduse într-un birou plin cu tot felul de lucruri. Rafturile înalte și sculptate în lemn ale bibliotecii

erau ticsite cu cărți, în fața lor se afla o masă rotundă, iar ici-colo, împrăștiate, antichități. Încăperea nu părea să fie pe gustul lui Harry și al soției lui, dar Daniel își închipui că totul se schimbă atunci cînd ești bogat. Îi era teamă să atingă ceva, iar nervozitatea sa crescuse în intensitate. Își șterse liniștit palmele umede de pantaloni.

Ușa biroului se deschise și un bărbat impunător, bine îmbrăcat, intră în cameră. Avea nasul proeminent, iar părul alb era pieptănat pe spate. Bărbatul zîmbi destul de plăcut, dar ochii lui nu dădură semn că l-ar recunoaște.

— Cu ce pot să te ajut, tinere ?

Daniel închise ochii pe jumătate, încercînd să-l vadă pe Harry Finley, pe Harry Finley *al lui*, în locul bătrînului din față. Era ca și cum ar fi comparat două fotografii : cea „de dinainte" îl reprezenta pe cel pe care-l avea în minte Daniel. Cea „de după" era bătrînul care stătea în picioare în fața lui.

— Pot să te ajut cu ceva ? repetă el.

— Dumneavoastră sînteți... Harry ? Harry Finley ?

— Exact.

Daniel nu era de aceeași părere.

— Dumneavoastră ?

Bătrînul rămase perplex.

— Da. Sînt Harry Finley. Cu ce te pot ajuta ?

Daniel scutură din cap.

— Mă cunoașteți ?

— Nu.

— Oh.

Harry Finley păru deconcertat.

— Te simți bine ?

Daniel fu copleșit de un val de dezamăgire.

— Îmi... Îmi pare rău. Nu sînteți... Mai cunoașteți un alt Harry Finley ? Cunoașteți un Harry Finley care e om de știință ?

— Nu, domnule, nu cunosc. În viața mea am mai cunoscut un singur Harry Finley.

— *Da* ? Unde ?

— La Baltimore. Cu ani în urmă. Dar nici el nu era om de știință. Din cîte îmi amintesc, lucra în tapițerie, ca angrosist.

Pe fața lui Daniel se citea dezamăgirea.

— La naiba.

Harry Finley zîmbi amabil, părîndu-i rău că-i provocase o asemenea durere.

— Regret că te-am dezamăgit.

— Nu e vina dumneavostră, îl consolă Daniel, îndreptîndu-se spre ușă.

Daniel își tîrî picioarele pe stradă, mergînd fără țintă. Nu-și mai putea controla gîndurile, dezorientat de încurcătura din care nu știa cum să iasă. Încercă să se silească să gîndească. Nimănui nu putea să-i povestească ce i se întîmplase, în nimeni nu putea să aibă încredere.

Oricare autoritate căreia i s-ar destăinui — cum s-a întîmplat cu căpitanul Wilcox — ar crede despre el că este nebun și i-ar organiza o excursie, numai dus, pînă la cel mai apropiat ospiciu. Singurii care știau cu adevărat ceea ce se întîmplase, singurii care înțelegeau cu adevărat erau doi copii de unsprezece ani...

— Oh, frate, oftă Daniel. De data asta chiar că mi-ai făcut-o.

Deodată păru să se trezească dintr-un somn adînc. Se pomeni stînd în picioare pe marginea unei autostrăzi cu șase benzi supraaglomerate. Mașinile și camioanele treceau în viteză prin fața lui în ambele direcții, nebăgîndu-l în seamă. Ca un om aflat pe malul unui rîu de netrecut, Daniel n-avea altceva de făcut decît să se uite lung la mașini, neajutorat și pierdut. Era atît de abătut și de neputincios, atît de copleșit de tristețe, încît nu dorea altceva decît să se întindă pe jos și să moară, chair aici, lîngă zgomotul și fumul produse de traficul șoselei.

Ceva de pe cer îi atrase atenția. I se păru că-i venea un semn din rai. Era foarte departe, dar avînd ochiul de pilot format, recunoscu instantaneu silueta avionului. Era un B-25,

zburînd în direcția lui, amîndouă motoarele făcînd un zgomot infernal. Trecu pe deasupra capului, iar zgomotul motoarelor îl acoperi pentru o clipă pe cel al traficului.

— Ah ! Ce frumusețe !

Porni în direcția în care dispăruse avionul, pe malul rîului, de-a lungul autostrăzii. Curînd începu să alerge cît putu de repede, ca și cum ar fi încercat să prindă coada argintie a vechiului avion.

Spectacolul aerian Aripile Libertății, care se ținea pe aeroportul local, era ca un tîrg obișnuit, dar cu avioane în loc de vite de rasă, expoziții de flori și legume uriașe. Cînta fanfara liceului din localitate, iar la toate chișcurile se vindeau cîrnați și băuturi răcoritoare, vată de zahăr și bomboane.

Cu toate acestea, vitele spectacolului erau avioanele aliniate pe pista de decolare. Sus, pe cer, deasupra aeroportului, două avioane de acrobație uimeau mulțimea spectatorilor, coborînd în picaj și făcînd lupinguri, ridicîndu-se în zbor pe cerul albastru, asemenea vulturilor.

Se aflau modele de avioane cu două aripi suprapuse, perfect restaurate. Mai era un avion Spad, din primul război mondial, purtînd însemnele faimoasei escadrile de aviație numărul 94, a „Candidatului", amplasat lîngă un avion de vînătoare britanic Bristol F-2B și un avion american Boeing A-73.

Erau și modele de avioane mai apropiate de epoca lui Daniel. Se afla acolo și cel mai faimos aparat american al anilor '20 și '30, Boeing-ul P-26, supranumit „Pușcoacea". Era bine cunoscut, deoarece fusese primul avion construit din metal și totodată primul monoplan utilizat vreodată de aviația militară a SUA. În lumina soarelui, lucea un avion Curtiss P-36 Hawk, perfect restaurat, avionul pe care învățase să zboare Daniel. Iar ca *pièce de résistance* era avionul B-25, aflat în mijloc, ca o regină înconjurată de admiratori.

Mai erau avioane de vînătoare și de bombardament cu o înfățișare mortală, pe care nu putu să le identifice, probabil

modele mai recente, aparate de zbor create în timpul lungului somn al lui.

Daniel dorea să vadă frumoasele avioane de aproape, nu să se zgîiască la ele prin gardul de protecție. Dar cel care verifica biletele la barieră îi spusese că intrarea costă cinci dolari. Cum Daniel n-avea nici măcar un cent, din partea lui ar fi putut să coste și o mie.

Dar cît de mult tînjea să vadă acele avioane ! De unde stătea, nu reușea să-l observe pe B-25 în detaliu și ținea morțiș să-l vadă, ca un tată privindu-și copilul prin fereastra de protecție de la maternitate.

Daniel aruncă o privire scurtă la stînga și la dreapta. Nu era nimeni în jur care să-i dea vreo atenție. Iute, se cățără peste gard.

Nat și Felix, Claire John stăteau în tribuna centrală, privind fix în sus, cu gu căscate, la figurile de înalt pilotaj. Cele două avioane zbu pe spate, balansîndu-se cînd pe o aripă, cînd pe cealaltă.

— Cum de nu cad ? se întrebă cu voce tare Nat.

— Fiindcă sînt *profesioniste,* explică Felix.

John își luă privirea de la avioane și o întrebă în treacăt pe Claire, aruncîndu-i o uitătură scurtă :

— Ți-ar plăcea mîine seară ?

Claire își feri ochii de lumina puternică a soarelui.

— Mîine seară ? Ce-i cu asta ?

— Să luăm masa împreună.

— În regulă, acceptă Claire.

John zîmbi în sinea lui, întorcîndu-și privirea la avioane, iar inima sa zbura și ea acum.

Simțindu-se ca un delincvent, Daniel se furișă prin mulțimea adunată în jurul lui B-25.

B-25 era o frumusețe. Fuzelajul era neted și strălucea de curățenie. Îl atinse cu blîndețe, mîngîind stratul catifelat de

aluminiu, emoționat ca un părinte care-și dă seama că fetița lui s-a făcut mare.

Examină aripile, iar ochii i se împăienjeniră de lacrimi.

— Wright Cyclones... Acum *astea* sînt motoare clasice.

— Așa e. Dar fără doar și poate că știau să facă avioane pe vremuri.

Daniel se întoarse. Mecanicul-șef ștergea o pată de ulei de pe aripioara inferioară.

— Văd că vă pricepeți la motoare, observă el.

— Oh, zise Daniel. Sînt doar un amator.

— Dar cunoașteți structura aparatului la o adică. De obicei, tinerii nu dau prea mare importanță avioanelor vechi, cum e ăsta. Se dau în vînt după avioanele cu reacție. Știți doar.

— Oh, da. Se dau în vînt după avioanele cu reacție.

Mecanicul făcu un semn cu mîna spre trapa deschisă pe o latură a avionului.

— Sîntem deschiși publicului, așa că vă puteți uita înăuntru. Dacă vă pasionează avioanele vechi, o să vă placă ce-o să vedeți.

Cu inima bătînd de emoție, Daniel urcă repede în avion și se simți imediat ca și cînd nu l-ar fi părăsit niciodată, ca și cînd ar fi coborît din el doar cu cîteva ore — nu cu decenii — în urmă.

Totul era neschimbat. Își făcu loc prin fuzelaj, trecînd prin fața cabinei copilotului, pe sub calota turelei din vîrf, prin postul de radio-navigație, prin fața trapei de lansare a bombelor și pînă în carlingă.

Daniel se așeză pe scaunul pilotului și își puse mîinile pe manșă. Se simțea de parcă s-ar fi întors acasă, de parcă s-ar fi instalat comod în fotoliul său vechi și rupt, pe care-l ținea în camera de zi. Oftă de plăcere.

Toate erau la locul lor. Observă că aparatul fusese echipat cu o stație radio mai puternică decît ce avuseseră ei, iar acel radar, aflat la începuturile sale în 1939, ieșea altfel în evidență acum. În prototipul cu care zburase, proiectul de

carlingă nu fusese finalizat, dar el simți o urmă de mîndrie că făcuse parte din echipă cu atîta timp în urmă. Fusese proiectată o cabină perfectă, un model pe care l-ar admira orice pilot.

Deodată își dori nespus de mult să se întoarcă la vechea lui viață, la acele zile trepidante, la echipa care construise acest avion. Și la Helen...

Daniel se uită fix prin acoperișul avionului, peste botul lui cîrn și oftă. În clipa aceea, își dorea mai mult ca orice să dea drumul la motoarele acelea mari, să se ridice cu avionul în înaltul cerului și să se întoarcă în trecut, trecutul său fericit.

CAPITOLUL 16

Dar nu se putea.

Deodată își dădu seama că este privit. Făcu o jumătate de rotație cu scaunul și văzu un bărbat și un băiețel stînd în spatele lui în carlingă, așteptînd răbdători să le vină și lor rîndul să se așeze pe scaunul pilotului.

Daniel sări în picioare.

— Scuzați-mă. Cred că... visam cu ochii deschiși. Da, așa cred.

— E foarte ușor cînd ai în față o priveliște ca asta.

Bărbatul arătă cu mîna prin acoperișul avionului către cerul albastru-închis.

— Da, oftă Daniel, făcîndu-le loc.

Apoi îl auzi pe băiețel șoptind :

— Credeam că n-o să mai plece.

În adîncul sufletului, simți împunsătura unei dureri intense coborînd din avion. Îl lovise în plin această înțelegere bruscă și intensă că marele proiect al tinereții sale era acum o vechitură, un lucru din trecut, la care cască gura turiștii — și că el era unul dintre ei.

„Pe vremuri", spusese mecanicul-șef. Iar Daniel era „de pe vremuri". Au fost vremurile lui, *prezentul* lui — acum trecutul îndepărtat. Și el era tot o relicvă, ca și acest măreț și vechi B-25.

— Harry, șopti el. Unde ești ?

Daniel se învîrti fără țintă prin mulțime, neobservînd nimic altceva, cu excepția ceasului de pe peretele chioșcului cu băuturi răcoritoare. Trecuse de douăsprezece și sosise timpul s-o caute pe Debbie. Poate că i-l găsise pe Harry — poate că era

numai la o distanță de o convorbire telefonică de găsirea lui Harry. Numai că n-avea bani nici măcar să dea un telefon.

O clipă îl cuprinse disperarea, descurajat de imensitatea problemelor pe care le avea de surmontat.

— La naiba, înjură el.

Dar nu putea să renunțe. Era ofițer în aviația militară a SUA și fusese educat să gîndească singur, cu mintea lui. Se hotărî să acționeze în consecință.

În partea cealaltă a tîrgului era un birou de informații și de prim-ajutor, care funcționa și ca depozit pentru obiecte pierdute și găsite. De asemenea, avea telefon.

Daniel observă că unul din obiectele pierdute, dar negăsite încă, era un băiețel de șase ani, care stătea în picioare într-un colț și țipa cît îl ținea gura, în timp ce o funcționară încerca să-l îmbuneze cu o bucată impresionantă de pastramă.

— Bietul copilaș, spuse Daniel. S-a rătăcit ?

— Da, zise femeia cu înfățișare de zgripțuroaică, ce avea obligația să-l supravegheze. Nu e cumva al dumneavoastră ?

— Mă tem că nu. Dar, știți, mi se pare cunoscut.

— Da ? se învioră ea, cu ochii plini de speranță.

— Da. Mi se pare că e un puști care locuiește în cartierul meu.

— Da ? Cum îl cheamă ? Nu reușesc să-l conving să-mi spună.

Daniel rîse.

— Nu știu. E doar unul dintre puștii din cartier.

— Oh, făcu funcționara, dezamăgită.

— Dar s-ar putea să știe nevastă-mea.

— Da ?

Femeia se învioră din nou.

— *Dacă i-aș putea da un telefon...*

— Oh, da, vă rog...

Daniel înșfăcă telefonul și formă repede numărul lui Debbie, aplecîndu-se peste telefon și rugîndu-se ca țipetele puternice ale copilului să-i acopere cuvintele.

— Speram că poate ai aflat ceva, spuse el repede. Nu ? Nu crezi că există vreo modalitate care să grăbească asta ? Numai că — oftă fără speranță Daniel. Desigur, încerc mai tîrziu. *Dacă o să reușesc să telefonez de undeva*, adăugă în sinea lui și trînti furios telefonul. La naiba !

Femeia se ocupa tot de copil.

— Hm, regret, mormăi Daniel. Mă tem că m-am înșelat. Nu e băiețelul cu pricina. Îmi pare rău.

Daniel ieși din birou tîrșindu-și picioarele, iar femeia se holbă după el nedumerită. Merse împleticindu-se prin mulțime, ca un nebun. Unii îl observară și se traseră deoparte. Se izbi de o ladă de gunoi, răsturnînd-o, dar nu-și dădu seama. Disperarea îl apăsa cu și mai multă greutate decît pînă atunci. Simțea că se prăbușește. Încet, se lăsă pe una din băncile de la tribuna centrală și-și prinse capul în mîini.

Simți că în picioare, lîngă el, stă cineva, iar dincolo de zgomotul surd al mulțimii și de vuietul avioanelor, auzi o voce :

— Nu mai ai grijă de mine ?

Își ridică privirea uimit și o văzu pe Claire zîmbindu-i. Ținea în mînă o tavă de carton cu Coca-Cola și cîrnați. În spatele ei, un P-51 Mustang despica în viteză cerul.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă ea. N-ai mai găsit pe cine să salvezi ? Vrei un cîrnat ? îl invită lăsînd tava jos.

— Nu, mulțumesc.

Claire se așează alături.

— Mi s-a spus că știu să ascult foarte bine. Adică, dacă vrei să mi te destăinui.

Daniel oftă cu obidă și scutură din cap, încercînd să-și adune gîndurile și să le transforme în cuvinte.

— Ai avut vreodată senzația... ? Te-ai simțit vreodată... pierdută ?

Claire se străduí să zîmbească.

— Hei, eu am inventat asta. E a mea. Eu am scris cartea.

— Nu știu ce să fac. Amicul meu trebuia să fie aici cînd am venit. Azi. Locuia în oraș. Și acum nu-l mai găsesc.

Se opri o clipă și se uită la fața ei cu încordare.

— Știu că sună melodramatic, dar el e tot ce mi-a mai rămas.

— Și, ce, ai crezut că poate e în lada aia de gunoi de care te-ai împiedicat ?

Daniel o privi fără să înțeleagă la ce se referă ea.

— Lada de gunoi ? Care ladă de gunoi ?

— Te-ai împiedicat de o ladă de gunoi.

— Da ?

— Îmi pare rău c-am spus asta. Adică... Îmi pare rău. Poți oricînd să te întorci la noi acasă, da ?

Ochii lor se întîlniră și se priviră multă vreme.

— Am pierdut pe cineva foarte apropiat, zise blînd Daniel.

— Oh, exclamă Claire, care simțea durerea lui ca și cum ar fi fost căldură.

— De-aia am plecat, de-aia n-am nici bani, nici haine, nici unde să stau. Pur și simplu am plecat. Încotro mă duceam era ultimul lucru la care să mă fi gîndit.

Claire încuviință din cap.

— Hei, știi, am făcut și eu asta odată. Pur și simplu m-am ridicat și am plecat. Era o situație diferită, dar te înțeleg foarte bine.

Ridică din umeri și continuă :

— Nu te gîndești încotro mergi — doar mergi.

Nici unul dintre ei nu observă că se apropia John. Își făcu loc prin mulțime și o văzu pe Claire așezată lîngă un străin chipeș. Se străduí mult să-și stăpînească accesul de gelozie care-l lovise.

— Totul e-n regulă ?

Claire sări în picioare.

— Desigur. Hei, John, el e Daniel. Daniel, ți-l prezint pe John.

Cei doi bărbați își strînseră mîna.

— Daniel o să stea la noi cîteva zile pînă cînd va găsi un prieten de-al lui.

— Eu ? zise Daniel, uimit.

John se uită iscoditor la Claire.

— El ?

— E-n regulă. O să-i ducă pe copii să-şi cumpere uniforme de cercetaşi.

— Eu ?

— El ?

— Da, spuse Claire.

Ca prin minune, John reuşi să zîmbească.

— Ei bine, mă bucur că te-am cunoscut, Daniel. Mă bucur că te-am cunoscut.

Adulţii, Nat şi Felix petrecură restul după-amiezii la spectacolul aerian. Daniel reuşind să-şi uite necazurile pentru cîtva timp, lăsîndu-se absorbit de secretele avioanelor din jur. Îi iniţie pe puşti în ale aviaţiei, etalînd o erudiţie care-l aruncă pe John în ghearele deznădejdii. Dacă bătălia pentru inima lui Claire s-ar cîştiga prin fiul ei, atunci acest străin s-ar afla în frunte.

Pînă cînd ajunseră acasă în seara aceea, lui Daniel îi revenise toată descurajarea, înfăşurîndu-l ca un văl rece. Unica lui speranţă era ca Debbie să-i fi dat de urmă lui Harry.

Aşteptă pînă cînd Claire şi Nat se duseră în bucătărie, apoi ridică receptorul şi formă numărul de acasă al fetei, sperînd din tot sufletul că aflase ceva, orice, care ar putea să-l ajute.

Dar nu numai că nu primi nici o informaţie despre Harry, nici măcar n-o găsi pe Debbie la telefon. În schimb, dădu peste acea invenţie uluitoare, robotul telefonic.

Daniel se simţi cam stînjenit cînd vorbi cu robotul.

— Ăă... Bună, robotule. Ăă, tot Daniel la telefon. Stau la... 992-4342. Aşa că dacă afli ceva, te rog să mă suni aici Mulţumesc, Debbie. Ăă... Pa, robotule.

Puse receptorul în furcă și mîna începu să-i tremure fără să se poată controla, strîngînd involuntar receptorul ca într-o menghină. Tot brațul său tremură o clipă, apoi încetul cu încetul spasmul dispăru.

CAPITOLUL 17

Concursul de orientare turistică se apropia cu pași repezi, iar magazinul de echipamente și uniforme de cercetași era plin de copii, vînzători blazați și părinți nervoși. Daniel îi dădu pe Nat și Felix pe mîna unui vînzător și se așeză pe un scaun, într-un colț, sperînd să stea deoparte de toată agitația.

N-avu noroc. Imediat după ce se așezase, un băiețel trecu în fugă pe lîngă el, vărsîndu-i pe genunchi o jumătate de pahar de Coca-Cola.

Daniel sări în picioare, ștergîndu-și blugii.

— Oh, nu ! Fir-ar să fie !

Puștiul se opri și se holbă la el, străduindu-se să-și dea seama cine era vinovatul acestei întîmplări nefericite : Daniel pentru că era așezat acolo sau el însuși, pentru că fusese neatent. Fără tragere de inimă, hotărî că vina îi aparține.

— Îmi pare rău, domnule. Îmi pare nespus de rău.

— Mda. Nu face nimic.

— În regulă, spuse puștiul, plecînd în viteză, părăsind locul faptei.

Chiar atunci Nat și Felix ieșeau din cabina de probă îmbrăcați cu uniforme de cercetași și cu un zîmbet de satisfacție pe față. Își scoseseră în afară piepturile lor înguste, ca soldații pregătindu-se să primească Medalia de Onoare a Congresului. Amîndoi stăteau în poziție de drepți în fața lui Daniel.

— Ei ? făcu Nat. Ce zici ?

— Fii sincer, îl avertiză Felix.

— Da, întări Nat. Vrem părerea ta sinceră.

— Hm, nu-i rău, constată Daniel fără entuziasm.

Nat rămase perplex.

— Nu-i rău ? Asta înseamnă că ne stă bine ?

Daniel încuviință din cap.

— Da, sigur.

— Atunci de ce nu spui că ne stă bine ? întrebă Felix.

— Vă stă bine, da ? Acum putem pleca de aici ?

— *Ne stă bine ?*

Felix și Nat își zîmbiră unul altuia.

— Grozav, zise Nat. Ne stă bine. Vorbești serios ?

— Ne-a spus că ne stă bine, spuse încîntat Felix.

Nat îi aruncă o privire lui Daniel.

— Vrei să spui că ne stă *al naibii* de bine ?

— Al naibii de bine ? Nu. Nu v-am zis decît că vă stă bine, nu al naibii de bine.

Nat scutură din cap repede.

— Nu înțelegi. În zilele noastre al naibii *înseamnă* bine.

— Oh, în cazul ăsta, da, vă stă al naibii de bine.

Nat și Felix se umflară în pene de bucurie.

— *Ne stă al naibii de bine.*

Felix se duse acasă să se dezbrace de uniforma de cercetaș, iar Nat și Daniel merseră direct la robotul telefonic atunci cînd ajunseră acasă și ei. Nat examină aparatul și scutură din cap.

— E ceva ? întrebă plin de speranță Daniel.

Nat clătină ușor din cap.

— Nu.

— De unde știi ? Poți să spui doar uitîndu-te la el ?

— Da. Vezi ? zise Nat, arătînd spre telefon. Becul roșu nu clipește, asta înseamnă că n-a sunat nimeni.

Pe fața lui Daniel se citea o nemulțumire evidentă. Lovi cu pumnul în palmă.

— Acum ce-ai de gînd să faci ? îl întrebă Nat.

Daniel se gîndi o clipă.

— Ce vrei să mănînci la cină ? întrebă el.

— La cină ? se miră Nat. Tu pregătești masa ?

Daniel ridică din umeri.

— Trebuie să fac ceva.

Nat îl trase pe Daniel în bucătarie și-l urmări cu privirea în timp ce inspecta bufetul cu provizii alimentare. Scoase cîteva cutii de tablă și niște condimente, iar apoi cercetă conținutul frigiderului.

— Hei, ascultă, zise Nat.

Daniel scoase ingredientele pentru salată și le puse pe masă.

— Da ?

— Mă gîndeam că poate mîine... dacă nu-ți găsești prietenul... poate o să mă înveți să zbor.

Daniel se gîndi puțin la această propunere.

— S-ar putea să fie dificil.

— Cum adică ?

— Păi, mai întîi, n-am echipament de zbor. În al doilea rînd, n-am nici avion.

— Oh !

Daniel se ocupa de legume, rupînd în bucăți lăptucile și spălîndu-le la robinet.

După o lungă tăcere, Nat începu :

— Tata ne-a părăsit cînd eu aveam un an.

— Da ?

Nat dădu din cap în semn afirmativ.

— Am crezut că poate vrei să știi.

— Nu cred că e chiar treaba mea.

— Ne-a părăsit cînd eu aveam un an și de-atunci nu a mai vorbit cu noi.

— Mulțumesc.

Daniel știa despre ce era vorba. Nu se punea problema că nu vrea să-l învețe pe Nat să zboare. Ci pur și simplu nu putea. Avea într-adevăr nevoie de serviciile unui avion. Și, pe de altă parte, avea alte lucruri pe cap, mai presante, chiar în acel moment.

Nat oftă.

— Pot să te ajut cu ceva ?

— Ai putea să-l găsești pe Harry Finley, zise cu o privire plină de regret Daniel.

— Am vrut să spun dacă pot să te ajut cu ceva acum.

— Oh, da, așa cred. Uite, taie mărunt asta, și îi dădu o ceapă.

Nat radie de bucurie.

— Grozav.

Nu era ușor să cureți ceapa și nici s-o tai mărunt. Nat nu era cu mult mai înalt decît masa, așa că nu dură prea mult pînă cînd îi dădură lacrimile. Dar se stăpîni ca un bărbat.

— Crezi c-ar fi bine dacă l-aș invita pe Felix la masă ? De obicei, atunci cînd el mănîncă aici, maică-mea gătește și să știi că nu gătește prea grozav.

— De unde știi că eu gătesc mai bine ?

— Sînt sigur.

Nat pufni pe nas cu zgomot.

Daniel se opri din lucru și se uită la băiat de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată.

În fața lui se afla acest biet copilaș, cu un singur părinte. Nu-l cunoscuse pe tatăl lui. Avea un singur prieten pe lume. Daniel avea impresia că Felix și Nat sînt vagabonzii din clasa lor, niște copii care nu se joacă împreună cu copiii cuminți și care țin mult unul la celălalt, ajutîndu-se la nevoie. Curios lucru, dar Nat era tot atît de nedumerit pe lumea asta, tot atît de pierdut ca și Daniel însuși.

Cina, alcătuită din pui fript, cartofi copți, mazăre și salată, fu delicioasă. Claire recunoscu prima acest lucru. Stătea la masă, într-o pereche de pantaloni scurți, vechi, de culoare gri, înghițind literalmente mîncarea pe nemestecate. Nici Felix, nici Nat nu-și mai aminteau de cînd nu mai mîncaseră cu atîta poftă.

Afară ploua cu găleata și ori de cîte ori tuna, ea se înfiora de plăcere.

— Măiculiță ! Ce bine e să stai înăuntru, cît se poate de comod, și să mănînci așa de bine.

— Mă bucur că-ți place, zise Daniel.

— Dacă-mi place ? *La nebunie !* adăugă ea, mai servindu-se cu lăcomie din fiecare. Știți ce mi s-a întîmplat la serviciu ?

— Ce anume ? întrebă Nat.

— Păi, cu două săptămîni în urmă, la camera de urgență, am primit un apel. Asta înseamnă : brigada de traume să fie gata să primească victimele unui accident. Se întîmplase un accident rutier groaznic pe Route Five.

Își mai înfipse furculița într-un cartof.

— Da ? spuse Daniel. Ce se întîmplase ?

— Au adus un tip. Plin de sînge. *Plin.* Inima i se oprise și n-aveam timp de pierdut, nu-i așa ? Pur și simplu i-au spart pieptul, iar eu a trebuit să-i masez inima. Adică, *într-adevăr a trebuit să-i țin inima în mîinile mele și s-o masez.* Vă vine să credeți așa ceva ?

Claire observă că Nat, Felix și Daniel încetaseră să mai mănînce auzind cuvintele „i-au spart pieptul".

Claire continuă, fără să-și dea seama de efectul pe care cuvintele ei îl produceau asupra celor de față.

— Oricum, tipul, tipul căruia îi masam inima, brusc, *deschide ochii.*

Înghiți o bucată mare de friptură de pui și clefăi cu poftă.

— Și tipul se uită la inimă și apoi se uită la mine și-mi zice : „Îmi ții inima în mînă". Vă vine să credeți așa ceva ?

Celor trei le veni să creadă și era clar, din privirea lor, că aveau în fața ochilor tabloul însîngerat.

— „Da, așa e." Asta am zis eu. Anestezistul aproape a leșinat, chicoti Claire. Oricum, asta s-a întîmplat cu două săptămîni în urmă. Azi mă duc la serviciu și ce credeți ?

— Ce anume ? întrebă Daniel.

— Tipul mi-a trimis o cutie cu bomboane ! O cutie cu bomboane în formă de inimă. Nu-i așa că e o întîmplare strașnică ?

— Strașnică, încuviință cu toții, deși întîmplarea le tăiase pofta de mîncare.

— Daniel, spuse Claire, mîncarea asta e grozavă.

— Mulțumesc.

— Să știți că vorbesc serios, îmi lasă gura apă de poftă. Nu-mi vine să cred că e așa de bună.

Daniel ridică din umeri.

— E cel mai ușor lucru de pe lumea asta. E doar ceva obișnuit.

Claire nu era convinsă.

— Bucătarii buni spun așa întotdeauna. Dar eu știu din proprie experiență că, dacă mîncarea e bună la gust, atunci nu e chiar așa de ușor s-o faci.

Se auzi soneria, iar Nat se dădu repede jos de pe scaun, ca și cum sunetul ar fi fost semnalul de plecare într-o cursă sportivă.

— Eu ! strigă el.Deschid eu.

Claire nu se întrerupse din mîncat.

— Chestia într-adevăr haioasă e că le aveam pe toate astea undeva în bufetul meu. Ascunse te miri pe unde.

— N-a fost mare lucru.

— În regulă, n-a fost mare lucru. Dar să duci puștii să-și ia uniforme, asta da, a fost *ceva*. A fost mai presus și dincolo de... Tăcu brusc, rămînînd cu furculița în aer, la jumătatea distanței între farfurie și gură.

Nat îl conduse pe John în bucătărie. Doctorul era îmbrăcat elegant, cu cămașă albă și cravată, și purta cel mai bun costum de seară al său.

— Oh, spuse el, măsurînd cu privirea scena familială din fața lui și îmbujorîndu-se la față.

— Aveam întîlnire, zise Claire, aducîndu-și aminte de invitația lui din seara precedentă.

— Am venit prea devreme ? întrebă John.

Claire își dădu toată silința să-și vină în fire cu demnitate.

— Nu. N-ai venit prea devreme. Numai că am întîrziat eu puțin. Gustam doar ce-a pregătit Daniel de mîncare.

Își înfipse delicat furculița într-o bucățică de friptură și o lăsă să cadă în farfurie.

— E foarte bun, Daniel. Foarte bun.

Apoi se ridică și continuă :

— În regulă. Trebuie să mă îmbrac. Într-o secundă.

John nu fu prins nici măcar o clipă în plasa acestei șarade. Se așeză pe locul ei, rămas gol, și se strădui cît putu de tare să zîmbească.

— Bună, băieți.

— Bună, răspunseră Nat și Felix la unison.

John oftă stingherit.

— Mă bucur că n-am adus flori. Asta ar fi sporit cumva numărul proștilor.

Daniel scutură din cap cu emfază.

— Oh, nu, Claire tocmai vorbea despre întîlnirea cu dumneata. Chiar adineauri. Nu-i așa ? spuse el, făcînd apel la Nat și la Felix.

Băieții îl aprobară dînd din cap ascultatori.

— Da, zise Nat.

— Sigur că da, repetă Felix.

John îi crezu pe cei doi băieți și pe Daniel, cam tot atît de mult cît luase în serios mica acțiune a lui Claire cu cîteva secunde în urmă. Adică, nu prea mult.

O liniște penibilă se lăsă la masă. Nat și Felix trebuiau să meargă și ei la o întîlnire și presimțeau că dacă vor uita, asta înseamnă cu siguranță un *faux pas* social foarte serios.

— Deci, spuse Daniel, dumneata ești doctor.

— Da. Da. Așa e. Iar dumneata ești pilot.

— Așa e.

Nat și Felix urmăreau acest curios schimb de cuvinte, mutîndu-și privirile de la unul la celălalt, ca spectatorii unui meci de tenis.

— Doctor... pilot, zise John.

Daniel se sili din răsputeri să zîmbească.

— Doctor... pilot, repetă el, simțindu-se ca un idiot.

Simți că transpirase sub guler și se gîndi că dacă această conversație va mai dura, va țipa. Din fericire, Claire îi salvă.

De sus se auzi un strigăt.

— Nat ! Adu oala de fiert spaghete ! Acum !

Același gînd le trecu prin minte celor patru în același timp : Ce face ea acum cu un asemenea vas de bucătărie, în loc să se îmbrace și să meargă la întîlnire ?

— *La dracu !* zbieră Claire.

Cei doi bărbați și cei doi băieți alergară pînă la dormitorul ei. Claire, îmbrăcată numai cu o fustă și în sutien și avînd o privire extrem de supărată, stătea în picioare în fața dulapului din perete, scoțînd cu furie hainele din el și aruncîndu-le pe pat.

— Te simți bine ? întrebă Daniel, încercînd să-și dea seama ce se întîmplă și să-și întoarcă ochii în altă parte — sarcină deloc ușoară.

— Da, bodogăni ea. Mă simt bine, numai că în dulapul meu curge apă.

Își puse repede o bluză și se încheie la nasturi. Toți se simțiră ușurați.

— Nat, vrei să mergi, te rog, și să-mi aduci oala de fiert spaghete ?

Daniel inspectă interiorul dulapului. Apa se prelingea încet pe scîndurile de lemn dintr-o încreștitură a plafonului.

— E numai o gaură în plafon, spuse Daniel.

— *Numai,* rosti scurt Claire.

— Claire, zise John, putem s-o lăsăm pe altă dată dacă vrei. Poate că nu mai ești dispusă.

— Nu, John, termin imediat. Pe cuvînt.

— Dacă ești sigură că vrei...

Claire îi zîmbi cît putu de dulce.

— Nu, pe cuvînt, e-n ordine.

Daniel tîrî afară din dulap un coș cu lenjerie intimă îmbibată cu apă și i-l dădu.

— Mă ocup eu de asta. Ai niște ustensile ? Ciocan, cuie, hîrtie groasă și șindrilă ?

— Am un ciocan, spuse Claire.

— E bun și ăsta pentru început.

— Pot să te ajut și eu cu ceva ? întrebă John.

Nat adusese cu greutate în dormitor oala cea mare de fiert spaghete, din aluminiu și i-o întinse lui Daniel, ca s-o așeze sub spărtură.

— E... e vreun magazin de feronerie pe aici ?

— Ce fel de întrebare mai e și asta ? zise Claire. *Bineînțeles* că e un magazin de feronerie pe aici.

Daniel păru ușurat.

— Mă duc eu să iau ce trebuie și-l repar mîine. Nu-ți face griji. Puteți pleca.

Claire zîmbi.

— Adevărat ?

— Vă doresc distracție plăcută, zise Daniel.

Claire își aranjă bluza și își încălță repede pantofii. Apoi se opri ca să-și pieptene părul în oglinda de pe masa de toaletă. Observă bancnota de douăzeci de dolari pe care o lăsase acolo.

— Uite, spuse ea, dîndu-i banii lui Daniel. Plafonul va fi reparat pe cheltuiala vechiului nostru prieten, Fred. Ca să zic așa.

Nat, Felix și Daniel îi conduseră pînă la ușă și le făcură semne fluturînd mîinile. Înainte de-a închide ușa, o auziră pe Claire zicînd :

— Mor de foame, John. Sper c-ai ales un loc grozav.

În clipa în care închiseră ușa, Nat și Felix izbucniră în hohote de rîs.

Daniel zîmbi.

— Hei, potoliți-vă. Nu e deloc amuzant. Mi-a părut rău de tip. Vouă nu ?

CAPITOLUL 18

Uriașul magazin de feronerie „Gospodarul" era cel mai uimitor loc pe care-l văzuse pînă atunci Daniel, în viitor, un tezaur de investiții. Își umpluse repede coșul cu lucrurile de care avea nevoie — obiecte demodate, vechi, cum ar fi cuie și șindrilă —, iar apoi petrecu o oră colindînd pe coridoare, privind fără să-i vină să creadă la uluitoarele mărfuri moderne.

Se aflau acolo mașini de tuns gazonul cu care te puteai plimba ca și cu niște tractorașe, mașini automate pentru deszăpezirea șoselelor, nu cazmale. În fața mașinilor-unelte acționate electric, rămase cu gura căscată. Erau foarfece electrice care-ți puteau tunde gardul viu în cîteva secunde, mașini de curățat nisipul și ferăstraie-panglică — chiar și un ferăstrău automat atît de ușor, încît îl putea mînui și un copil și, totuși, îndeajuns de puternic ca să taie un sequoia californian uriaș.

Daniel privi uimit la un ciocan electric, întorcîndu-l pe toate părțile.

— Ce minune !

Un vînzător se uită la el curios, apoi se apropie :

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule ?

— Da. Lucrul ăsta e ceea ce cred eu că e ?

— Presupun că da.

— Adică, zise Daniel, de parcă se simțea tras pe sfoară, vrei să spui că drăcia asta bate cuie ? Adică, *bate cuie* în locul tău ?

— Îhî, zise vînzătorul, întrebîndu-se de ce se entuziasmează într-atît nebunul ăsta.

— *Automat ?* Apăsînd pe un *buton ?* E un ciocan *electric ?*

— Exact.

— Ce minune ! E fantastic ! Nu-i așa că e incredibil ?

Vînzătorul dădu din umeri.

— Cred că nu m-am gîndit niciodată la asta.

— E uimitor ! exclamă iar Daniel, apucînd repede un alt obiect de pe raft. Iar asta e... e o șurubelniță electrică ! Nu-mi vine să cred ! Uluitor ! Pur și simplu uluitor !

Vînzătorul se întrebă dacă n-ar trebui să cheme paza...

Abia după încă o oră reuși Daniel să se smulgă din magazinul de feronerie, dar constată că și pe stradă sînt tot atîtea lucruri surprinzătoare, ca și înăuntru.

Așteptînd să traverseze la o intersecție, un Chevrolet Corvette stopă la semafor. Daniel înghiți în sec cu ochii la el. Era un automobil foarte jos, geamurile laterale aveau o culoare fumurie, iar din interior răzbătea o muzică infernală, dintr-un aparat dat la maximum.

— Asta-i o *mașină ?*

Daniel scutură din cap, minunîndu-se de ceea ce vede.

În clipa în care culoarea semaforului se schimbă, mașina sport ambreiă cu putere și trecu pe lîngă el ca o săgeată. Daniel o urmări cu privirea pînă cînd dispăru după un colț.

Apoi, în timp ce traversa strada, ceva mai uluitor decît Chevroletul Corvette sau șurubelnița electrică îi atrase atenția. Pe strada principală aglomerată, se afla restaurantul lui Jake, din exterior, părînd să nu se fi schimbat aproape deloc în timpul ultimilor cincizeci de ani.

Daniel se emoționă, nemaiputînd să-și ia ochii de la clădirea veche și murdară. S-ar fi putut să fie o minune sau o halucinație care ar fi dispărut dacă s-ar fi uitat în altă parte.

Intră în restaurant ca un pelerin aflat la sfîrșitul unei călătorii lungi și obositoare, ajungînd la un loc sfînt. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi cînd se uită în jur și văzu că nu se schimbase mare lucru, cu toate că apăruseră cîteva dispozitive noi — un cuptor cu microunde și o mașină electronică la casă, care scotea tot felul de sunete cînd casiera înregistra

comanda unui client. În colț se afla separeul cu telefon... ultimul loc de pe pămînt unde cunoscuse un moment de fericire.

Daniel străbătu încăperea cu pași împiedicați și se instală în separeul pe care îl împărțise cu Helen în ziua aceea fatidică, în urmă cu atîția ani. Era uluit că se află aici încă o dată. O vedea, îi înțelegea zîmbetul, îi simțea parfumul, îi auzea vocea copleșită de fericire deoarece ea aflase că cei de la *Collier* voiau să-i cumpere fotografiile.

Chelnerița se opri lîngă masa lui, cu carnețelul de comenzi pregătit.

— Ce doriți, vă rog ?

Daniel abia își mai găsea vocea.

— Eu... aș vrea numai să stau puțin aici... dacă se poate.

Chelnerița își puse creionul după ureche.

— Cum doriți dumneavoastră, zise ea ridicînd ușor din umeri.

Șterse respectuos cu mîna tăblia mesei. O văzu în minte pe Helen dînd peste solniță și aruncînd puțină sare peste umărul stîng. Nici unul dintre ei nu știuse că norocul o va părăsi doar peste cîteva clipe.

Daniel își turnă cîteva firișoare de sare în palmă și le împrăștie pe umăr. Apoi, își șterse o lacrimă.

Daniel nu știa că, exact în acel moment, în partea cealaltă a orașului, altcineva descoperea o părticică din trecutul lui. Căpitanul Wilcox se duse cu mașina la bază și hotărî demolarea depozitului. Tot ceea ce era înăuntru fusese scos afară și se aștepta încărcarea în camioane basculante.

Wilcox dădu din cap ca pentru sine. Lucrurile păreau să se desfășoare conform planului, în cele mai mici detalii. Apoi observă capsula, abandonată pe asfalt. Căpitanul apăsă piciorul pe frînă. Se duse în fugă pînă la acel obiect și se învîrti în jurul lui. Nebunul care-și făcuse apariția în biroul său cu cîteva zile în urmă îi făcuse o descriere cît se poate de detaliată a capsulei, iar totul se potrivea exact cu acest obiect

cu aspect ciudat. Dar era cu siguranță o nebunie mult prea mare să ia în considerare așa ceva.

— Nu, șopti el ca pentru sine. *Nu* poate fi...

Apoi începu să-l doară stomacul cînd își dădu seama că, într-adevăr, nu putea să fie vorba despre altceva. Lipită de una din valve era o etichetă mare, galbenă, o foaie de hîrtie fluturînd în vînt. Cu inima bătîndu-i ca un ciocan, Wilcox citi pe verso : Proiect B (de la Buford).

CAPITOLUL 19

Daniel era bucuros că avea de reparat acoperișul. Așa cum îi spusese lui Nat cu o zi înainte, simțea nevoia să facă ceva, *orice,* numai să nu se mai gîndească la Helen, Harry și celelalte fantome ale trecutului care-i bîntuiau prezentul, torturîndu-l.

Suit pe acoperiș, încerca să îndrepte cu un ciocan șindrila. Jos, la picioarele scării, Nat și Felix se străduiau să-l pună la curent cu alte minunății ale vieții în Statele Unite ale Americii în anul de grație 1992.

Cum era și firesc, cei doi băieți se apucaseră să vorbească despre unul din subiectele lor preferate și anume compoziția și calitățile diferitelor sorturi de dulciuri.

— Ascultă, începu Nat cu un aer serios. E important, înțelegi ?

— Nemaipomenit, mormăi Daniel. Învăț cum să fiu un băiețel cuminte, de unsprezece ani.

— Deci, spuse Nat ca un profesor în fața clasei, batoanele Chocodile sînt la fel ca Ding Dong-urile.

— *Exact* la fel, confirmă Felix.

— Numai că primele sînt mai lungi, spuse Nat.

— Exact.

— Te-ai prins ?

— M-am prins, spuse Daniel.

— Pe urmă, batoanele Chocodile și Ding Dong sînt ca batoanele Ho-Ho. Sau aproape.

— Exact, spuse Felix.

— Batoanele Zinger sînt ca niște Twinky glasate, iar Suzie-Q sînt cam același lucru.

— Numai că sînt turtite.

— Da, spuse Nat. Numai că sînt turtite. Sno Ball însă sînt un mister total.

— Da. *Nimeni* nu știe ce e într-un Sno Ball.

— Ai înțeles ?

— Perfect, spuse Daniel, continuînd să scoată șindrila de pe acoperiș.

Dodge-ul condus de Steven, fratele lui Felix, opri la bordură, în fața casei. Steven claxonă și scoase capul pe fereastră.

— Ce faci aici ? îl întrebă pe Felix.

— Păzesc.

— Păzești ? Ce păzești ?

Felix arătă cu capul înspre acoperiș.

— Îl păzesc pe el.

— Auzi, scutește-mă, Quasimodo. Nu ți-am spus să tunzi iarba ?

Felix lăsă capul în pămînt și dădu un șut în praful de pe jos.

— Ți-am spus c-o s-o tund.

— Ai face bine s-o tunzi *anul ăsta.*

— Nici o problemă.

— Treci la treabă, da *acum,* ai înțeles ?

Steven ambală motorul și demară cu un scrîșnet de pneuri. Felix privi în urma lui și oftă.

— Ei, eu trebuie să plec, spuse încălecînd bicicleta. Mă întorc mai tîrziu.

— S-a făcut, spuse Nat.

Odată plecat Felix, Nat își concentră toată atenția asupra lui Daniel.

— Pot să te întreb ceva ?

— Sigur.

— O ții minte pe fata aia de la bibliotecă ?

— Ce fată ?

— Alice, fata de la bibliotecă. Ți-ai amintit ?

— Da. Ce-i cu ea ?

— Păi, e o tipă tare. De exemplu, își împarte mîncarea sau, dacă ea are un biscuit tras în ciocolată și altcineva are un măr, face schimb. Cine mai face așa ceva ? Și, în plus, e foarte, foarte drăguță, spuse Nat rostind precipitat ultimele cuvinte.

— Și care-i întrebarea ? spuse Daniel. N-am auzit să fi fost vreo întrebare în tot ce mi-ai spus. Sau poate a fost și mi-a scăpat mie.

— Ce să fac ?

— Ce să faci ? În legătură cu ce ?

— Păi, cu Alice. S-o fac să mă placă. Felix zice că trebuie s-o fac geloasă. Zice c-așa face fratele lui cu fetele, da eu cred că Alice nici nu mă observă, așa că nu cred c-aș putea s-o fac geloasă. Înțelegi ?

Daniel privi peste umăr la chipul mic și inocent care se zgîia la el.

— Ascultă, ești foarte tînăr. Ar trebui să te gîndești la alte lucruri.

— Am unsprezece ani, spuse Nat pe un ton hotărît, și să știi că țin la ea.

Daniel ezită o clipă.

— Dac-aș fi în locul tău, aș renunța să mă mai gîndesc la ea. Cu cît o faci mai curînd, cu atît mai bine. Ascultă-mă pe mine, uit-o !

— Dar...

Daniel fu cuprins brusc de o senzație de greață și un val de amețeală îi străbătu corpul. Închise ochii, crispîndu-se din cauza durerii îngrozitoare care părea să-i despice țeasta în două.

Nat văzu că Daniel se dezechilibrează.

— Daniel !

Daniel căzu în genunchi și începu să alunece pe panta foarte înclinată a acoperișului. Cînd ajunse la margine, picioarele i se proptiră în streașină și se opri. Rămase o clipă în poziția în care era, gîfîind. Inima-i bătea să-i spargă pieptul.

— Ești teafăr ?

Daniel puse piciorul pe scară.

— Nu sînt sigur, spuse coborînd.

Se duseră împreună în bucătărie și, în timp ce Daniel se stropea cu apă rece pe față, Nat dădu o raită prin casă, adunînd o colecție de medicamente. Apăru cu un flacon de vitamine Flinstone pentru copii, un tub de Vick, o cutie cu tablete pentru gît Sucrets și o alta de aspirine, aproape goală.

— Mai trăiești ? întrebă Nat.

Daniel tremura, dar izbuti să îngaime.

— Cred că da.

Nat deschise flaconul cu vitamine.

— Uite, ia una din astea, spuse examinînd eticheta. „Conţin întreaga gamă de vitamine și minerale recomandată a se administra zilnic". Nu pot să-ți facă rău, nu-i așa ?

Daniel ridică din umeri.

— Cred că nu.

— Pe care o vrei ? îi întinse Nat palma plină cu pilule viu colorate, fiecare de forma unui personaj din serialul de desene animate *Aventuri din epoca de piatră :* Uite-i pe Fred, pe Wilma, pe Dino, pe Pebbles.

Daniel înșfăcă o tabletă.

— Asta cine-i ?

— Wilma.

— Splendid.

Aruncă tableta în gură și o înghiți într-o clipă.

Nat se strîmbă.

— Sper să fie bine și așa.

— Am greșit ceva ?

— Păi, trebuia s-o mesteci.

— Ah !

— Ia-o pe asta, spuse Nat. E Fred.

Daniel ronțăi tableta cu grijă.

— Deja mă simt mai bine.

În universul nou în care se afla, Daniel nu ducea lipsă de lucruri insolite și minunate pe care să le examineze. Playerul

cu compact-disc i se părea de-a dreptul fascinant. Discurile pe care le știa el, cele de șaptezeci și opt de turații pe minut, de pe vremea lui, erau de trei ori mai mari și conțineau de zece ori mai puțină muzică.

Daniel ținea discul lucitor în dreptul feței, privindu-și chipul în suprafața argintie și încercînd să deslușească schimbările pe care le simțea producîndu-se înlăuntrul său.

— Salut.

Claire era îmbrăcată în halatul de soră medicală.

— Lucrez la noapte.

— Nasoală treabă.

— Mi-a povestit Nat ce s-a întîmplat. Mulțumesc că ți-ai riscat viața ca să-mi salvezi lenjeria.

Daniel clătină din cap.

— N-a fost nimic. M-am dezechilibrat și atît.

Claire îl privi îngrijorată pe misteriosul ei oaspete.

— Sigur ? Ai putea vorbi cu John. E un doctor extraordinar de bun. Și nu te-ar costa nimic.

— Nu-i vorba de asta. John pare un băiat de treabă.

Claire zîmbi și clătină aprobator din cap.

— Așa e. E cel mai cumsecade bărbat pe care îl cunosc.

Luă compact-discul din mîna lui Daniel și citi eticheta.

— Ei, e un disc trăsnet. Îți place ?

— Cui nu-i place Billie Holiday ?

Claire introduse discul în player.

— Nu e nevoie să-l pui, spuse Daniel precipitat, aproape implorînd-o să n-o facă. Billie Holiday fusese cîntăreața preferată a lui Helen.

— O să-l dau încet. Nat a adormit.

Privi încruntată spre player, ca și cînd n-ar fi știut prea bine ce să facă cu discul.

— Ai idee cum funcționează drăciile astea ? Nu vrei să-l pui tu ?

— Nu, răspunse el.

— L-am primit cadou de ziua mea de la niște fete cu care lucrez, dar uneori am impresia că discurile vechi sună mai bine, nu crezi ?

— Ba da, spuse Daniel cu o voce joasă și răgușită.

Claire apăsă pe buton și vocea catifelată și insinuantă a lui Billie Holiday cîntînd *The Very Thought of You* se răspîndi în încăpere.

Daniel închise ochii, forțîndu-se să asculte, fără a fi imun la durerea pe care i-o provocau amintirile răscolite de melodie.

Claire nu observă emoția ce-l cuprinsese, fiind în continuare ocupată cu playerul.

— Trebuie să fie un egalizator pe aici — ce-o mai fi și ăsta nu știu —, dar niciodată nu știu pe ce buton să apăs.

Se întoarse și abia atunci văzu că se petrece ceva cu Daniel, care părea gata să izbucnească în lacrimi. Întinse într-o doară mîna și-l atinse pe umăr. Apoi se apropie și mai mult de el, pînă cînd se îmbrățișară.

Lacrimile din ochii lui Daniel începură să i se prelingă pe obraz. Era pentru prima oară cînd, în sfîrșit, se lăsa pradă suferinței.

Claire îl mîngîie pe păr și-i șopti ușor la ureche :

— Știu ce simți. Știu ce înseamnă să pierzi pe cineva. Și cît de dureros poate să fie.

Stăteau înlănțuiți, ascultînd muzica și regretele lui Billie Holiday, ecou al suferinței pe care o încercau amîndoi.

Daniel își coborî buzele pînă le întîlni pe ale ei și o sărută. Ea nu se împotrivi și nici nu păru surprinsă de gestul lui. Un sărut lung, tandru, care ușurează și alină, dincolo de care se ghicește însă și un fel de patimă. Era expresia fizică a speranței și a dorinței de supraviețuire și Daniel simți acea mîngîiere pe care ți-o dau încrederea și intimitatea.

O clipă, Daniel reveni la viață asemenea unei scîntei în bezna nopții. Și în acea scurtă clipă simți că nu era singur. Apoi muzica îi invadă urechile și între buzele lor se strecură Helen. Claire îl simți încordat și făcu un pas înapoi.

— Îmi pare rău, spuse Daniel. Nu... nu știu ce...

În primul moment, Claire fu cuprinsă de furie, simțindu-se frustrată și stînjenită, deși o parte din ea înțelegea ce se petrecea cu Daniel, știa că nu voia s-o rănească, că era altceva care-l apăsa, ceva ce trebuia să rezolve de unul singur.

Sărutul o calmase însă și pe ea.

— E-n regulă. E...

— Ciaire, nu știu ce am...

Era gata să-și descarce sufletul, să-i încredințeze povestea lui. Era pregătit chiar să riște ca ea să nu-l creadă.

Dar ea i-o reteză scurt, ca și cînd n-ar fi suportat să audă vreo poveste sau scuză din partea lui.

— Cred că trebuie să plec la lucru.

Urmă o pauză lungă, în care Claire cercetă cu privirea figura chinuită a lui Daniel. Își luă poșeta și plecă, lăsîndu-l în picioare în mijlocul încăperii, ascultînd cu inima răscolită melodia, acum pe sfîrșite, a lui Billie Holiday.

CAPITOLUL 20

Ploaia din ajun limpezise și curățase aerul și Daniel se așeză pe verandă, savurînd noaptea blîndă și răcoroasă. Încercă să se liniștească și să se gîndească cu calm la problemele lui. Ecuației și așa complicate i se adăugase un element nou. Știa, simțea că se petrecea cu el un soi de schimbare fizică și se îndoia că ar fi fost una în bine.

Daniel își privi mîna bandajată. Pete de sînge răzbăteau prin pansament, cîte una în dreptul fiecărei articulații a degetelor.

Cînd își proptise pumnul în falca tare a lui Fred, nu se gîndise c-ar putea avea necazuri. De-a lungul anilor, cînd era copil și, mai tîrziu, cînd era în aviația militară, se încăierase de nenumărate ori, dar nu se alesese nici măcar cu o cicatrice. Se vindeca repede. Și oasele i se sudau la fel de repede.

Zîmbi ironic la gîndul că se considerase întotdeauna nemuritor. Daniel știa că arăta la fel ca în 1939, dar se simțea altfel, ca și cum ar fi început să se deterioreze treptat din interior spre exterior.

Era atît de absorbit de gînduri, încît nici nu observă cînd mașina lui John opri la bordură. Portiera trîntită îl trezi din reverie.

— Claire nu e acasă, îl anunță Daniel calm. A trebuit să lucreze în schimbul de noapte.

John înaintă cu pași nesiguri.

— Ăăă... știam asta. Cu tine vreau să vorbesc, Daniel.

— Cu mine ?

John se opri în fața lui Daniel încruntat, cu privirea în pămînt și buzele strînse, ca și cum ar fi încercat să-și

pregătească ceea ce avea de spus. O vreme, se plimbă cu pași mărunți încoace și încolo, apoi se opri și continuă să reflecteze. În cele din urmă, se hotărî :

— Aici se petrece ceva, și acest ceva necesită o explicație. Sînt nevoit să lămuresc lucrurile, altfel o să le sucesc și o să le răsucesc în minte pînă cînd n-o să mai fiu în stare să gîndesc.

John începu din nou să se plimbe de colo pînă colo, de parcă mișcarea l-ar fi ajutat să gîndească.

— Ce s-a întîmplat ? Cu ce pot să te ajut ?

John se opri din mers și se întoarse spre Daniel.

— Ai apărut nu se știe de unde. Un mister total. Nu tu prieteni, nu tu familie, nu tu casă. Toate astea sînt cam ciudate, nu crezi ?

— John, știu că pare...

John ridică mîna cu podul palmei în exterior, asemenea unui polițist care oprește circulația.

— Următorul lucru pe care-l aflu este că te-a primit să dormi la ea.

— Pe canapea, se grăbi Daniel să explice.

— Mă rog. Uite ce e, nu știu dacă știi că eu și Claire ieșim împreună. Aseară nu a fost prima dată, ci a patra sau a cincea oară.

Daniel începu să înțeleagă cam ce avea să urmeze.

— John...

— Lasă-mă să termin. Vezi tu, am cunoscut-o acum doi ani, dar e pentru prima dată că între noi lucrurile au început să fie... poate ceva mai promițătoare. Și ai apărut tu. Cum te-ai simți, în locul meu ?

— Mizerabil, recunoscu Daniel.

— Întocmai. Vezi, poate e o coincidență, dar brusc nu-mi mai zîmbește așa cum obișnuia. Pare buimacă jumătate de zi. Buimacă ori prea ocupată ca să mai bea cu mine cafeaua expres.

— Cafeaua... cum ?

— Cafeaua filtru, la automat...

— Ah, da, firește.

Chipul lui John era posomorît și, cum privea așa în pămînt, părea într-adevăr nefericit. Daniel înțelegea ca nimeni altul sentimentele unui bărbat care are impresia că e pe punctul de a pierde femeia iubită.

— Poate că de vină e imaginația mea. Nu știu ce să zic. Știu ce crezi, dar am mai văzut situații din astea. Crezi că lucrurile merg perfect și, deodată, totul se duce naibii. Nu e nevoie decît de o secundă, iar treaba n-are nici o legătură cu logica.

— Te ascult, spuse Daniel blînd.

Ce spunea John semăna atît de bine cu propria lui viață !

— Știu ce sînt și știu cum arăt. Se opri, ca și cînd îi era extrem de greu să spună ceea ce avea de spus în continuare. Știu că nu sînt pilot de încercare. Nu sînt... în genul tău. Care, întîmplător este genul *ei.* Dar nu mi-am dat seama că nu sînt genul ei pînă ai apărut tu. Înțelegi care e problema ?

Daniel își frămînta pumnul bandajat în palma mîinii stîngi.

— John...

— Nu am nici un drept asupra lui Claire, decît acela pe care mi-l dau sentimentele mele față de ea. Așa că nu îți cer decît să fii cinstit cu mine.

Trase adînc aer în piept, făcîndu-și curaj.

— Dacă între voi doi e ceva, trebuie să știu. Fiindcă, ți-o spun cinstit, nu-mi place să fiu la mijloc.

Iar se opri.

— Omule, știu că e greu. Așa că... e ceva între tine și Claire ?

— Claire, spuse Daniel încet, Claire e... minunată.

Umerii lui John se prăbușiră, ca și cum ar fi știut că urma o veste proastă.

— Știu că este. Și cred că ai aflat și tu.

— Dar între noi nu s-a întîmplat nimic. *Nimic,* înțelegi ?!

Ochii lui John își recăpătară strălucirea.

— Nimic ? !

— Nimic, John, pentru că eu iubesc pe altcineva. E foarte simplu.

John se simțea descumpănit. Pe de-o parte, era atît de fericit de vestea pe care o aflase, încît îi venea să danseze acolo, pe trotuar ; pe de altă parte, Daniel părea acum la fel de trist cum fusese și el cu cîteva clipe mai înainte.

— Îmi pare rău.

— Oricum, nu mai are importanță. Și nu trebuie să-ți faci probleme pentru mine. Mîine dimineață plec.

— Nu trebuie să pleci. În orice caz, nu din cauza mea.

— Ba da, îl contrazise Daniel ferm. Cred că așa e mai bine pentru toată lumea.

John îl privi mai atent. În cele cîteva minute cît stătuseră de vorbă, petele de sînge de pe bandaj se măriseră. Arătă cu capul spre mîna lui Daniel.

— Am impresia că sîngerezi, nu glumă.

— Da, dar n-am nimic.

— Vrei să mă uit ?

— Nu, e-n regulă. Oricum, îți mulțumesc.

John clătină din cap.

— Păi, atunci eu cred că o să...

Și o luă spre mașină.

Daniel îl privi cum se îndepărtează, apoi se ridică și o porni repede spre trotuar.

— John, așteaptă !

— Ce e ?

— Vreau să te rog ceva. I-ai vorbit lui Claire despre sentimentele tale ?

— Nu încă. Nu vreau să forțez lucrurile. Cred că mai avem timp.

Daniel clătină solemn din cap.

— Ascultă-mă, John. Nu poți ști niciodată cît timp mai ai. Fă-o acum ! Fă-o înainte de-a regreta pentru totdeauna.

În vocea lui Daniel era ceva ce-l sperie pe John, o notă de durere profundă. În clipa aceea, înțelese că Daniel vorbea dintr-o experință personală dureroasă.

Nici n-apucă bine John să plece, că Daniel se și repezi în sus pe scări, spre camera lui Nat, care dormea tun, și-l trezi.

— Nat, șuieră Daniel. Nat, trezește-te !

Nat se ridică în capul oaselor și se frecă la ochi.

— Ce s-a întîmplat ?

— Ascultă-mă cu atenție. Am greșit cînd ți-am spus ce ți-am spus mai înainte.

Nat era în continuare pe jumătate adormit.

— Ai greșit în legătură cu ce ?

— Cu ce ți-am spus despre Alice.

La auzul numelui iubitei sale, Nat se trezi de-a binelea.

— Ce ? Ce-i cu ea ?

— M-ai întrebat ce-aș face și ți-am dat un sfat absolut greșit. Nat, trebuie să-i spui.

— Cum ?

— Data viitoare cînd ai s-o vezi pe Alice și cînd inima o să înceapă să-ți bată tare și ai să te simți emoționat... Înțelegi ce vreau să spun ?

— Ba bine că nu ! Urăsc senzația asta.

— Ei bine, cînd o să ți se întîmple asta, dă-i drumu !

— Cum adică să-i dau drumu ? !

— Dă-i drumu și spune-i ce simți. Spune-i tot, da absolut tot !

— Tot, tot ? !

— Tot, tot. Lucrurile pe care mi le-ai spus mie. Tot ce simți. Deschide-ți inima ! Cîntă-i !

Ochii lui Nat se făcuseră mari și rotunzi ca două cepe. Tresări atît de tare, încît se miră că nu i se făcu părul măciucă.

— Adică vrei să-i... *cînt ?*

— Da.

Daniel își puse mîinile pe umerii băiatului și îl privi drept în ochi.

— Spune-i tot ! Imediat ! Nu pierde nici o clipă, m-ai înțeles ?! Spune-i cît de repede poți ! Nu mai aștepta ! Pentru că s-ar putea să nu mai ai altă ocazie. Ai priceput ?!

Daniel coborî vocea și trase adînc aer în piept.

— M-am înșelat. Asta-i tot. Și m-am gîndit că trebuie să-ți spun.

— Mulțumesc, spuse Nat.

— Acum, culcă-te ! Noapte bună !

— Noapte bună !

Nat se întinse din nou pe spate, cu mintea înflăcărată de vorbele lui Daniel. Toată treaba i se părea corectă și logică.

În baie, Daniel își desfăcu cu grijă bandajul de la mînă și se crispă de durere. Sîngele, vîscos și cu o culoare ciudată, tulbure, șiroia în chiuvetă. Șuvoiul de sînge era acum mai puternic decît atunci cînd se rănise. Rana arăta infinit mai rău, sîngerîndă și cu marginile neregulate. Pielea era sfîșiată și începuse să se coloreze în negru și albastru. Dădu drumul la robinet și își băgă mîna sub jetul de apă rece. Rana îl ardea. Își încleștă dinții și se crispă de durere.

Acum era îngrijorat. Cînd o să afle oare ce se întîmplă cu el ? Cum o să afle ce i s-a întîmplat ? Își privi chipul în oglinda de deasupra chiuvetei.

— Oh, Doamne ! se jeli imaginii din oglindă. Doamne Dumnezeule !

CAPITOLUL 21

Nat se răsucea şi se zvîrcolea în pat, neputînd să adoarmă. Capul îi vîjîia; vorbele lui Daniel îl chinuiau şi-l stimulau deopotrivă, emoţionîndu-l peste măsură. Ce schimbare de dispoziţie! În după-amiaza aceea, Daniel fusese foarte deprimat, supărat pe lumea întreagă. Iar acum dăduse buzna în camera lui Nat cu o filosofie complet schimbată, una pe care, la drept vorbind, Nat o prefera, pentru că se potrivea sufletului său romantic.

Stătu nemişcat o clipă, întrebîndu-se ce să facă. Inima îi bătea cu putere. Oare ce spusese Daniel? Îi spusese să nu mai piardă o secundă, să-i mărturisească lui Alice cît mai repede, pentru că s-ar putea să nu mai aibă altă ocazie s-o facă.

Părea o nebunie, dar Daniel imprimase atîta forţă cuvintelor sale, fusese atît de convingător, atît de categoric, încît Nat se gîndi că un bărbat care fusese congelat vreme de cincizeci de ani — şi încă pilot de încercare pe deasupra — avea o altă perspectivă asupra lucrurilor decît muritorii de rînd.

Nat se hotărî. Dădu la o parte cuvertura, sări din pat şi începu să-şi îmbrace hainele peste pijama. Se furişă încet pe scară şi ieşi afară, începînd să alerge cît îl ţineau puterile spre casa lui Alice.

Habar n-avea cît e ceasul — bănuia că e tîrziu —, dar puţin îi păsa. Dădu roată casei şi observă cu satisfacţie, că una din ferestre era pe jumătate deschisă. Perdeaua flutura uşor în adierea nopţii, iar crengile unui măr noduros ajungeau pînă în dreptul pervazului.

— Fă-o, își șopti.

Nat se aplecă și luă o mînă de pietricele de pe alee, pe care le îndesă într-unul din buzunarele pantalonilor. Apoi examină pomul. Ca orice băiețel de unsprezece ani, Nat era un fel de specialist în materie de cățărat în copaci. Cu ăsta n-avea să fie prea ușor, dar era hotărît să încerce.

Se agăță de una din crengile de jos, străduindu-se să ajungă pe cele superioare. Era cu papucii de casă în picioare, așa încît nu avea o priză prea bună pe suprafața lemnoasă. De două ori alunecă pe trunchi, gata-gata să cadă, dar reuși să rămînă agățat și să se cațere pînă în vîrf. Cînd ajunse la nivelul ferestrei unuia din dormitoare, căută o poziție de echilibru și aruncă cîteva pietricele în geam, care ricoșară cu un șuierat de pe suprafața sticlei.

— Dă, Doamne, să nu fie cumva dormitorul părinților, se rugă Nat.

Apoi trase adînc aer în piept și începu să cînte.

Cîntecul pe care îl alese din repertoriul său destul de restrîns era cel mai romantic pe care îl știa : *You are My Sunshine*. După părerea lui, cîntecul făcea toate paralele.

„Ești raza mea de soare, singura mea rază de soare", cînta cît îl ținea gura. „Tu mă faci fericit cînd ceru e-nnorat/ N-ai să știi nicicînd ce mult te iubesc..."

Cînd ajunse la versul „Te rog, nu-mi lua raza mea de soare", la fereastra dormitorului apăru Alice, frecîndu-și ochii somnoroși. Se holbă la băiețelul care cînta în vîrful pomului, la numai cîțiva metri în fața ei.

— Nat ? șopti ea.

Nat se opri din cîntat.

— Alice, țipă el. Trebuie să-ți spun adevărul ! Trebuie să mă destăinui !

— Nat, ce Dumnezeu faci ?

— Mă gîndesc tot timpul la tine. Te visez în fiecare noapte.

— Ce ?

— Te visez și cînd sînt treaz ! Urăsc vara, pentru că știu că n-o să te pot vedea în fiecare zi. La școală pot să spun că îți simt mirosul din celălalt capăt al clasei.

— Ce face ? !

— Adică, vreau să spun, parfumul. Nu știu ce parfum e, dar e cel mai bun. E parfumul meu preferat. Și ți-am scris numele pe toate cărțile mele și îl repet în gînd ziua întreagă !

În casa de alături începură să se aprindă luminile. Alice privi îngrijorată în jur. Încercă să șoptească și să țipe în același timp :

— Nat ! Ai înnebunit ?!

Lui Nat nu-i păsa cum arăta sau că l-ar fi putut auzi și altcineva. În clipa aceea era complet transportat.

— E atît de multă vreme de cînd vreau să-ți spun !

— Ce să-mi spui ? !

— Am vrut să-mi deschid inima. Alice, *te iubesc !*

— *Cum ?!* făcu Alice cu o voce pițigăiată.

Nat chicotea. Era îmbătat de efectul propriilor cuvinte.

— Te iubeeesc, zbieră el.

— *Nu mai face gălăgie !*

— Asta e ! I-am dat drumu ! Ah, și să știi că atunci, la bibliotecă, mă prefăceam că citesc *Femeiuștile.* Ți-amintești ? Da o s-o citesc, dacă ții la asta.

— Nat, te rog !

— „Marea mea iubire,/ Da-da, dum-dum-dum-da, dii-dii/ Diidi-diidi..."

— Nat !

— „... dum-dum, da-diiii,/ Marea mea..."

Roșie ca un rac, Alice închise geamul trîntindu-l. Nat se opri brusc din cîntat. O clipă fu descumpănit, chiar perplex, din cauza liniștii bruște. Apoi, dragostea fiind lipsită de orice fel de rațiune, crezu că trîntitul geamului era un semn bun și că Alice o să-i deschidă ușa. Se lăsă să alunece pe trunchiul copacului și alergă la intrarea principală. Ciocăni în ușă și sună la sonerie.

Stătea pe prima treaptă, așteptînd nerăbdător ca iubita să-i deschidă ușa. Cînd văzu că se aprinde lumina, își îndreptă ținuta, își netezi părul cu palma și arboră un zîmbet care aducea mai mult a rînjet.

Ușa se deschise larg și rînjetul i se topi. În cadrul ușii apăru tatăl lui Alice, sculat din somn.

— E vorba de o glumă, nu-i așa ? spuse holbîndu-se la băiețel.

Nat își îndreptă umerii.

— Nu, domnule. Este vorba de ceva foarte serios.

— Zău ? !

— Da, domnule. Îmi pare rău că v-am trezit din somn, dar numele meu este Nat Cooper și sînt îndrăgostit de fiica dumneavoastră. Sînt îndrăgostit de ea de cînd eram la grădiniță și vreau să știți asta...

— Nat ?

— Exact, domnule.

— Nat Cooper ?

— Da.

— Noapte bună, Nat Cooper ! spuse tatăl lui Alice, trîntind ușa.

Nat rămase o clipă locului, holbîndu-se la ușă, ca și cum tatăl lui Alice îi făcea o farsă mai complicată. Apoi ceva îi spuse că ușa n-o să se mai deschidă.

Se îndepărtă încet și abătut, luînd-o înapoi pe drumul pe care venise. Cînd ajunse pe trotuar, se opri și privi spre casă.

Și în clipa aceea, inima îi tresări de bucurie și toată dragostea pe care o purta cu sine îl readuse la viață asemenea răsăritului de soare. De la fereastra dormitorului ei, Alice îl privea atentă. Nat răspunse privirii ei. Pe chipul lui Alice se furișă, aproape imperceptibil, un zîmbet încîntat. Apoi Alice dispăru de la fereastră. Nat privi spre locul unde fusese cu cîteva secunde mai înainte și zîmbi prostește. Apoi o porni cu pas săltăreț la vale.

— Daniel a avut dreptate, își spuse în sinea sa. Daniel a avut într-adevăr dreptate !

În noaptea aceea, Nat nu era singura persoană din oraș care nu dormea. La baza Forțelor Aeriene, o echipă de oameni de știință cerceta capsula lui Harry Finley, care fusese mutată într-unul din laboratoare. Căpitanul Wilcox se plimba nervos, urmărindu-i cum măsurau fiecare centimetru pătrat, fiecare șurub și fiecare nit al mecanismului. În ultimele douăzeci și patru de ore, echipe de ingineri, experți în cele mai diverse domenii, sosiseră pe calea aerului la bază, o avalanșă de erudiție care îl făcea pe Wilcox să fie și mai nervos.

În joc era cariera lui. Îl avusese pe individ chiar în biroul lui și îl lăsase să plece. Dacă nu-l găseau repede pe McCormick, atunci el, Wilcox, era ca și mort.

Un locotenent se apropie în grabă și-l salută regulamentar. Wilcox îl chestionă nerăbdător :

— Ce-ai găsit ?!

Wilcox aștepta dosarul lui McCormick, arhiva lui Finley, orice bucată de hîrtie care i-ar fi putut oferi un indiciu în legătură cu locul în care se aflau.

— Deocamdată nimic, domnule. E nevoie de ceva timp ca să umbli prin hîrțoagele astea vechi. Doar au trecut cincizeci de ani de atunci.

— Știu asta, i-o reteză căpitanul. Spune-mi ceva ce nu știu. E vorba aici de o prioritate absolută. Spune-le celor de la secția G-2 să-i dea drumul. Aici nu e vorba de piese de schimb pentru tancuri.

— M-au asigurat că mîine dimineață o să primim Dosarul albastru. Sînt conștienți de situația creată.

— Conștienți ? ! Ar face bine să fie mai mult decît atît ! spuse căpitanul Wilcox furios.

— Deocamdată, n-au spus nimic, domnule. Dar...

Wilcox își întrerupse nerăbdător subordonatul.

— Ia legătura cu cei de la G-2 și spune-le că doctorul Cameron, șeful cercetării științifice din Forțele Aeriene ale SUA, sosește de la Washington la ora zece fix.

— Am înțeles, domnule !

— Iar noi trebuie să-l găsim pe McCormick !

— Categoric, domnule. Facem tot ce putem.

— Mă tem că nu-i de-ajuns. Wilcox se gîndi o clipă, apoi îi veni o idee. Tipul ăsta, McCormick, se pare că este într-o stare destul de jalnică. Vreau să fie anunțate toate spitalele și toți doctorii pe o rază de o sută șaizeci de kilometri. Spune-le să fie în stare de alertă !

— Dar ce să le spunem ?

— Puțin îmi pasă ! Spune-le că e înarmat, că e periculos și că e căutat de FBI. Asta spune-le !

Locotenentul dădu aprobator din cap.

— Dar cei de la G-2 ? N-ar trebui să le spunem și lor ?

— Spune-le ce ți-am spus, locotenente.

— Am înțeles.

Wilcox era congestionat la față.

— Și mai spune-le că peste șase ore sosește aici un întreg departament al FBI și că dacă nu reușesc să găsească această „înghețată" umană pînă *ieri,* o să avem necazuri uriașe. Ai înțeles ?

Locotenentului i se puse un nod în gît. Acum era rîndul lui să fie nervos.

CAPITOLUL 22

A doua zi dimineață burnița. Daniel coborî din pat și începu să se îmbrace în grabă. În ajun, după ce-și schimbă bandajul la mîna lovită, se așezase la masă, cu o foaie de hîrtie în față, și începuse să scrie un bilet pentru Claire și Nat.

Cuvintele nu fuseseră niciodată punctul lui forte, așa încît se chinuise mult să-și aștearnă sentimentele și temerile pe o bucățică de hîrtie. Recitise biletul de o sută de ori și își dădu seama că nu va fi niciodată în stare să exprime tot ce simțea ori să explice tot ceea ce se întîmplase. Tot ce putea să facă era să le mulțumească din suflet și apoi să plece.

Claire era încă la lucru, dar programul schimbului de noapte era pe sfîrșite, iar Nat era pe-afară, pe undeva. Daniel se simțea ușurat că nici mama, nici fiul ei nu erau acasă. În acest fel, avea să fie scutit de chinul unei despărțiri prelungite. Se opri în bucătărie, lipi biletul de frigider cu un magnet și oftă adînc. Privi peticul de hîrtie de parcă ar fi fost testamentul lui și, pentru a mia oară în decurs de două zile, se întrebă ce va face în continuare...

— Pleci ?

Daniel se întoarse. Era Nat. Avea părul ud de la ploaie și părea în al nouălea cer. Sub braț, ținea o pungă cafenie de hîrtie, umezită de ploaie.

Daniel înclină afirmativ capul.

— Da, spuse el. Cred că e mai bine să plec.

Nat îl aprobă nefericit. Apoi îi întinse punga.

— Asta e pentru tine. Acum e un fel de dar de despărțire. N-am vrut să fie așa, dar... încheie ridicînd ușor din umeri.

— Nat !

Daniel știa că băiatul nu avea bani de cheltuit pe cadouri.

— Ia-o ! S-ar putea să-ți trebuiască.

Daniel luă punga, băgă mîna înăuntru și scoase o jachetă de zbor din bumbac, de culoare oliv-gălbui, uzată, din cele purtate în cadrul Forțelor Aeriene ale trupelor de uscat prin anul 1939. O clipă, nu fu în stare să scoată o vorbă și ochii i se umplură de lacrimi.

— A fost drăguț din partea ta că m-ai trezit azi-noapte și toate celelalte. M-am sculat și am făcut ce mi-ai spus că trebuie să fac.

— Zău ?

Nat clătină afirmativ din cap.

— I-am spus ce simțeam... adică ce simt. I-am cîntat un cîntec, ce mai, tot tacîmul. Nu știu ce efect a avut, da măcar acum știe ce simt, nu-i așa ?

— Așa e.

— Deci, ce părere ai de jachetă ?

Daniel își trase jacheta pe el și pentru prima dată după multă vreme arăta și se simțea întocmai ca Daniel cel de odinioară.

Își îndreptă spatele.

— Nat...

— Îți place ? Am luat-o de la magazinul de haine vechi. Era și una de piele, da costa prea mult.

— Cele din piele erau pentru fandosiți. Daniel își plimbă mîna peste mînecile jerpelite. Asta e una adevărată.

Nat era încîntat.

— Zău ? Adică am făcut bine ? ! Am luat ce trebuia ? !

— Exact ce trebuia.

Daniel îl bătu pe Nat pe umăr.

— Ei, jachetă am, am și copilot. Ce-ai zice să zburăm puțin ?

Ploaia răpăia pe acoperișul prepeleacului, iar în depărtare se auzeau tunetele bubuind, semn că furtuna era pe-aproape.

— Plafon jos, spuse Daniel. Vizibilitate scăzută, dar un B-25 poate zbura pe orice vreme. Și de-ndată ce-o să ne ridicăm deasupra norilor, o să fie o zi însorită de vară.

— Zău ?

— Da.

— O.K. Verificăm aparatele de bord.

Interiorul prepeleacului fusese transformat într-o cabină improvizată de B-25. O bîtă de base-ball era manșa. Cîteva ceasuri șterpelite de prin casă și un vitezometru vechi de bicicletă țineau loc de indicator de benzină, vitezometru, altimetru și busolă. Mai multe cîrlige de rufe pe un stativ reprezentau întrerupătoarele cu ajutorul cărora era controlată instalația electrică a aeronavei, iar cîteva cuiere vechi de haine țineau loc de jiclor și de comenzi pentru flapsuri.

— O.K., spuse Daniel foarte serios, ca și cum totul ar fi fost real. Trage maneta de gaze o gradație ! Amestecul e gros și trebuie să-l pompăm în sistem. Trebuie să facem uleiul să circule. Pînă aici e clar ?

— Da, spuse Nat.

Imita cu grijă fiecare mișcare a lui Daniel, temîndu-se să nu greșească.

— Carburatorul e rece. Asta nu-i bine. Motoarele cu injecție trebuie să fie calde. Pune combustibilul pe „deschis". Circuitele radio și electric pe „închis". Acum trebuie să fie închise. La cît combustibil avem, nu ne trebuie decît o scînteie. Ai priceput ?

— Ihî, făcu Nat, cu o umbră de ezitare.

— Sigur ?

— Da. Pînă acum seamănă cu un joc pe computer. Ben, un copil de la mine de la școală, are unul din ăsta.

— O.K. Am acționat întrerupătoarele de circuit. Acum pompăm puțin ulei în motoare. Verificat dispozitivul de frînare.

— Înțeles !

Daniel clătină din cap.

— Nu, nu e bine ! Trebuie să spui întotdeauna „Executat". „Înțeles" poate să creeze confuzie.

Nat încuviință.

— Am înțeles. Executat !

— E-n regulă. Hai să-i dăm drumul ! Strigă : „Elicea liberă" !

— Elicea liberă ! zbieră Nat.

— Pornește motoarele ! Daniel arătă spre cîrligele de rufe. Acolo ! Totul e marcat. Mai întîi motorul stîng, apoi motorul drept.

— N-ar trebui să spunem de la babord și de la tribord ?

Daniel clătină din cap.

— Nu. Adevărații piloți spun drept și stîng. Babord și tribord creează confuzie. Ai înțeles ? Pornește-le !

— Executat !

În timp ce Nat manevra butoanele, se auzi un bubuit de tunet. Dacă nu s-ar fi gîndit atît de mult la el, Daniel aproape că și-ar fi putut imagina că motoarele uriașului B-25 au prins viață.

— Verifică indicatoarele ! Asigură-te că totul este în ordine ! Presiunea uleiului mare, reversoarele egale. Fii atent la temperatura motoarelor ! Ampermetrele stabile !

Daniel privea cu atenție la ceasurile deșteptătoare, ceasul de bucătărie, ceasul de șemineu, toate vechi, și avu chiar impresia că acele lor dansează și sar pe măsură ce în marea mașină zburătoare era pompată tot mai multă forță.

— Le-ai verificat ?

— Executat, executat, executat ! repetă Nat.

— O.K. Mai trage un pic maneta de gaze ! Ușor ! Acum rulăm ! Verifică-ți comenzile !

Imprimă o anumită vibrație bățului din fața sa.

— Comenzile funcționează. Legătura radio și instalația electrică sînt pe „Deschis". Asta înseamnă că acum trebuie să vorbești cu turnul de control.

Nat încuviință din cap.

— Legătura radio și instalația electrică funcționează !

— Acum așteptăm O.K.-ul controlorului de zbor. El e acolo sus, în turn, și dirijează aeronavele la decolare. Anunță-l că ești aici și că ești gata de decolare !

— Cum să fac asta ?

— Cu ajutorul microfonului. Spune cine ești. Cum se cheamă aeronava asta ?

— Ăăăăă...Nat se gîndi o clipă, apoi un zîmbet nătîng i se lăți pe față. Alice.

— Trebuie să fie Alice și încă ceva.

— Real Cool Alice.

— Frumos nume, spuse Daniel zîmbind.

— Turnul de control, spuse Nat. Sînt B-25 Real Cool Alice și cer permisiunea de decolare.

— Recepționat, Real Cool Alice, spuse Daniel. Ai permisiunea să decolezi de pe pista L-5.

Se întoarse către Nat :

— Acum spune : „Turnule, recepționat".

— Turnule, recepționat !

— Recepționat, comandante. Zbor ușor ! Acum spune : „Recepționat, cutare, mulțumesc, terminat !"

— Recepționat, cutare, mulțumesc, terminat !

— Bun. Acum trage maneta de gaze pînă la „full". Să mai băgăm un pic de benzină. Flapsurile în poziție de decolare, adică zece la sută din ele, ai înțeles ?

— Executat !

— Maneta de gaze deschisă !

Daniel ridică vocea ca să acopere zgomotul motoarelor și Nat ar fi putut să jure că prepeleacul se mișca, străbătînd curtea, toate curțile de pe stradă, pajiștile din afara orașului unindu-se ca să ofere o pistă de decolare avionului lui.

— Ascensiune de croazieră ! ordonă Daniel. Simți cum ne ridicăm ? Simți aerul care trece pe sub aripi ?

— Executat ! urlă Nat. Executat perfect !

— O.K. Sîntem sus ! Zburăm ! Strînge trenul de aterizare și închide trapa ! Cînd trapa e închisă, o să ți se aprindă o luminiță pe panoul de comandă.

— Executat ! Trenul de aterizare ridicat ! Trapa închisă !

Nat putea să jure că pe panoul cu instrumentele de bord se aprinsese o luminiță roșie intensă.

Trenul de aterizare se plie în prepeleac cu o ușoară zdruncinătură, după care viteza crescu.

— O.K. Acum facem un tur deasupra aerodromului, cei de la sol o să ne verifice și o să ne anunțe dacă ne-a luat cumva foc coada.

— Cum ?!! țipă ascuțit Nat.

— Am glumit.

— Executat !

— Vezi aerodromul ?

Nat privi afară din prepeleac.

— Da, ăăă...Executat ! E acolo !

— Bine. Hai să facem un tur.

Daniel se aplecă spre stînga, așa cum făcu Nat. Simțea cum avionul aluneca lin, propulsat de elice, prin aerul umed.

— Ușor, îl preveni Daniel. Nu-l brusca !

Furtuna ajunsese acum aproape deasupra lor. Un fulger puternic străbătu văzduhul — atît de aproape, încît părea să fi fost în cabină cu ei —, urmat de un bubuit de tunet.

Daniel privi cu atenție indicatoarele.

— O.K. Am pierdut un motor, dar nu intra în panică. Mai avem unul.

— *Cum* ? Ce facem ?

— Schimbă pasul elicei ! Întrerupe alimentarea ! Repede !

Degetele micuțe ale lui Nat alergau pe întrerupătoare.

— Executat !

— Bine ! Acum echilibrează-l din direcție ! Așa ! Așa ! Acum, hai să găsim un loc de aterizare !

Nat arătă cu degetul.

— Privește ! Acolo e un cîmp !

— Mi se pare bun. E-n regulă. Fii calm ! Botul spre pămînt ! Redu viteza !

— Executat !

— Viteza optimă de planare ! Facem un tur pe deasupra cîmpului și reducem viteza. Scoate flapsurile !

Concentrîndu-se asupra comenzilor, Nat privi spre Daniel cu inima cît un purice.

— O să... reușim ?

— Scoate trenul de aterizare !

— Executat, spuse Nat.

— Flapsurile ! Urmărește orizontul, Nat ! Urmărește orizontul !

— Să trag înapoi maneta ? !

— Da. Dar nu brusc. Ușurel ! Urmărește orizontul ! Urmărește orizontul !

Nat simți că roțile erau la numai cîțiva centimetri deasupra pămîntului. Trase cu grijă de manetă și avionul începu să coboare. Urmă o smucitură, semn că luaseră contact cu solul.

— Motoarele înapoi ! Flapsurile ridicate ! !

Motoarele vuiră în mișcare inversă, flapsurile se bracară, frînînd șuvoiul de aer de deasupra aripilor.

— Acționează frînele ! *Încet*, acum. Încet ! Așa ! Ușor !

Uriașul avion rulă pînă se opri pe iarba udă. Singurul sunet care se auzea era răpăitul ploii pe acoperișul prepeleacului. Treptat, întrerupătoarele au redevenit cîrlige de rufe, manetele de gaze au revenit la forma lor pămînteană de umerașe ; manșa a redevenit o bîtă de base-ball. Lui Nat însă puțin îi păsa. Era entuziasmat și uimit de ceea ce izbutise.

— Uau ! exclamă încîntat.

Daniel rămase nemișcat, amintindu-și de prima lui aterizare cu un B-25. Asta se întîmplase cu mult timp în urmă,

dar în clipa aceea avea impresia că totul se petrecuse doar cu o zi înainte.

— Dacă poți să aterizezi cu un B-25, poți face orice, spuse încet. Ai auzit ? Orice.

Nat și Daniel se priviră o clipă.

— Îți mulțumesc pentru jachetă. Și ar fi vrut să adauge : *Și mulțumesc că m-ai lăsat să mai zbor o dată cu avionul meu.*

— N-ai pentru ce.

— E timpul s-o iau din loc.

Se ridică din poziția chircită în care stătuse, se îndreptă și începu să coboare din prepeleac. Puse un picior pe scară.

— Hei, spuse Nat cu un soi de disperare în glas. Ești sigur că nu vrei să mai stai ? Să mai stai cîteva zile în plus ? Nu se poate să pleci azi. Vremea este mizerabilă. Și pe urmă e aproape prînzul. Mama trebuie să sosească din clipă în clipă. Rămîi la masă ! Ce zici ?

Daniel se opri și zîmbi.

— Nat, nimic nu mi-ar face mai multă plăcere.

Nat îndrăzni să spere.

— Nimic ? Păi, atunci de ce nu rămîi ?

— Dar...

Umerii firavi ai lui Nat se prăbușiră.

— Întotdeauna e un *dar*, nu-i așa ? Așa stau lucrurile cînd te faci mare.

Daniel tăcu. Se făcuse foarte palid și broboane de sudoare îi apărură pe frunte. Lăsa impresia că de-abia se mai putea ține de scară.

— Daniel ?

Ochii lui Daniel se împăienjeniră.

— Nat ?

Apoi căzu, ca și cum s-ar fi prăbușit într-un hău de necuprins.

CAPITOLUL 23

Nat sări din prepeleac și îngenunche lîngă Daniel, care era întins pe iarba udă, cu ochii deschiși. Corpul îi era zguduit de convulsii violente.

— Daniel, ce ai ? !

Daniel își mișcă maxilarul, închizîndu-l și deschizîndu-l, ca și cum ar fi încercat să spună ceva, dar nu putu să articuleze nici un sunet. Respira anevoie și gîfîit.

— *Daniel* !!!

Nat privi în jur descumpănit. Din ochi i se prelingeau lacrimi și începu să scîncească. Era speriat și derutat, neștiind ce să facă. Singurul lucru pe care îl știa era acela că prietenul lui era pe moarte.

Cuprins de panică și hohotind de plîns, Nat începu să alerge prin ploaie. Năvăli în stradă și fu cît pe aci să fie izbit de o mașină, care claxona în disperare.

— Stai ! țipă. Oprește !

— Copil nebun ! urlă șoferul.

O altă mașină frînă cu scîrțîit de pneuri pe asfaltul ud al străzii. Șoferul sări din mașină, zbierînd cît îl ținea gura. Pasagerul său îl urmă și el în ploaie.

— *Ai înnebunit ? ! Ce dracu faci ? Dacă maică-ta ți-a spus să te joci pe stradă, sînt sigur că nu s-a gîndit c-ai s-o iei de bună...* Nat ! *Derbedeule* !

Nat nu fusese niciodată în viața lui atît de fericit să-l întîlnească pe Steven.

Din privirea lui Felix, Steven înțelese că prietenul fratelui său era într-o stare jalnică.

— Nat, strigă Steven, ce s-a întîmplat ? !

— *Grăbiți-vă ! E vorba de o urgență !*

Agitat și înspăimîntat la culme, Nat alergă spre spatele curții, urmat îndeaproape de Felix și Steven. Îngenunche lîngă Daniel și își lipi urechea de pieptul lui, încercînd să asculte bătăile inimii.

— Trebuie să-l ducem la spital !

— Cine naiba mai e și ăsta ? întrebă și Steven, cu mîinile pe șolduri și privirea sceptică.

— Un prieten. Haide ! Hai să-l ducem ! Nu vezi că moare ? !

Steven însă nici nu se clinti.

— Stai o clipă. Prieten ? Ce fel de prieten ?

Asta îi fu de-ajuns lui Nat. Țopăi în patru labe pînă în dreptul lui Steven, se ridică în picioare și urlă cît îl țineau plămînii lui mici de copil :

— *E tipul congelat de care ți-am povestit !*

Felix păli. Nu-i venea să creadă că Nat divulgase secretul, și încă cui, tocmai lui Steven.

— Congelat ? spuse Steven.

— *Da. El e tipul congelat ! Și e strict secret și foarte bolnav și dacă nu ne ajuți să-l ducem la spital în clipa asta, o să spun forțelor aeriene și celor de la CIA, și președintelui că a fost vina ta și o să te bage în pușcărie pentru tot restul vieții ! Așa că ajută-mă să-l car la mașină, dobitocule ! Acum !*

Singura persoană mai surprinsă decît Steven de această ieșire violentă nu era altcineva decît Nat însuși.

Steven nu gonise astfel niciodată în viața lui, așa că parcurse cei cîțiva kilometri pînă la spital cît ai zice pește. Trase, cu un scrîșnet de pneuri, în fața intrării de la urgență. Clătinîndu-se sub greutatea lui Daniel, cei trei băieți intrară în camera de gardă.

Sora medicală de serviciu aruncă o privire spre trupul scuturat de convulsii al lui Daniel și intră de îndată în acțiune. Apucă un microfon aflat pe masă și spuse :

— Camera de gardă — cinci : avem o urgență cu număr de cod ! Echipa de traumatisme !

Totul păru să se petreacă într-o clipă. Infirmiere și doctori apărură de nu se știe unde. Daniel fu întins pe un pat cu rotile și o echipă întreagă de medici se năpusti asupra trupului său ca niște pești piranha.

— Colaps și durere toracică puternică, intonă una din surori.

Ace și tuburi fură introduse în venele lui Daniel, iar un tub mai gros îi fu introdus pe gît.

— Tensiunea ? întrebă un doctor.

— 15 cu 9, pulsul 112, slab. Este diaforetic.

— Să i se ia niște sînge ! Vreau o leucogramă !

— Acum trebuie dus la reanimare ! Dați-i drumul, băieți !

În momentul în care pe fața lui Daniel era aplicată o mască de oxigen, John, doctorul care se ocupa de pacient, îl privi și zise :

— Oh, Doamne !

Daniel fu transportat în mare grabă de-a lungul culoarului spre secția de reanimare. Nat, Felix și Steven se holbau în urma lui. Nat se simțea de parcă cineva i-ar fi smuls o bucățică din inimă.

La reanimare, doctorii și surorile își dădură silința să stabilizeze starea lui Daniel, încercînd să-l țină în viață cît mai mult posibil, în așteptarea rezultatelor analizelor. În acest moment, doctorii n-aveau nici cea mai mică idee în legătură cu diagnosticul.

Testele nu s-au dovedit nici ele de prea mare ajutor. John privea derutat imprimantele de computer, incapabil să pună cap la cap cifrele și simbolurile. În toți anii de cînd practica medicina nu-i fusese dat să vadă așa ceva. Alergă spre biroul medicului-șef, dr. Sullivan, care avea de două ori vîrsta lui John și tot pe atîta experiență.

Sullivan vorbea la telefon, cînd John dădu buzna în biroul lui. Medicul-șef se uită la figura colegului său și închise imediat.

— Ce s-a întîmplat, John ?

John îi aruncă hîrtiile sub nas.

— Astea sînt ale lui McCormick, care e la reanimare.

— McCormick ! Tocmai m-a sunat de la FBI și mi s-a spus că a dat de bucluc și că e periculos.

— E în pericol să moară, spuse John.

Apoi, plimbîndu-se agitat prin cameră :

— Sînt oarecum derutat de rezultate. Ce fel de activitate a sîngelui mai e și asta ?

Sullivan își puse ochelarii pe nas și răsfoi în grabă hîrtiile.

— Activitatea *sîngelui* !

Nat se duse să-și caute mama, care tocmai își încheiase ziua de muncă. Fusese un schimb lung și istovitor și în ochi i se citea oboseala. Cînd îl văzu, Claire păru de-a dreptul speriată.

— Nat ! Ce s-a întîmplat ?

Claire se așeză în genunchi și-i cuprinse umerii.

— Daniel, spuse Nat abia stăpînindu-și lacrimile.

— Daniel ? ! Dar ce s-a întîmplat ?

— E bolnav. E foarte bolnav.

— Cum ? Unde ? *Aici* ?

Nat dădu afirmativ din cap.

— Mamă, o să-ți spun ceva... dar promite-mi că n-ai să mă crezi complet nebun. Bine ?

Claire rămase fără grai, dar reuși să încuviințeze din cap.

Nat trase adînc aer în piept.

— Ții minte cînd ți-am spus că eu și Felix... că am găsit un tip congelat ?

Claire dădu afirmativ din cap.

— Tipul congelat e...Daniel.

— Daniel ? !

— Daniel a fost congelat în 1939. A fost decongelat accidental. De noi, joia trecută.

— Nu pot să cred.

— Mamă, spuse Nat cu un aer solemn, nu e o invenție.

Claire scrută atent figura serioasă a fiului ei și știu imediat că spunea adevărul. Îl mîngîie pe păr și îl sărută.

— Te cred, dragul mamei.

În secția de reanimare, Daniel stătea întins, aproape nemișcat, ascultînd sunetele aparatelor din jur. Bipurile, torsul și clicurile lor erau discrete, dar chiar și așa îl speriau destul. Tuburi intravenoase îi pătrundeau în brațe, pe piept și pe cap avea atașați electrozi pentru măsurarea tensiunii arteriale, toate ascultînd zgomotele-i lăuntrice. Acum se simțea mai puțin uman, ca și cînd n-ar fi fost altceva decît o particică dintr-un mecanism mai mare, neînsuflețit.

Pielea îi era cenușie. Obrajii i se scofîlciseră, buzele îi erau arse și se simțea extrem de obosit. Arăta mai bătrîn. La tîmple îi apăruseră fire albe.

Claire încercă să-și stăpînească lacrimile, forțîndu-se să zîmbească.

— Hei, îi spuse cu o voce blîndă, nu ți-am spus să nu te mai ții scai de mine ?

Daniel deschise ochii și schiță un zîmbet.

— Șefii mei mă acuzau întotdeauna de insubordonare.

— Aveau dreptate, spuse Claire, clipind ca să-și ascundă o lacrimă.

— Ți-a spus Nat ?

Claire încuviință, apoi clătină din cap.

— Nu e cu putință ! *Nu se poate* !

În vocea lui Daniel era o urmă de resemnare :

— Claire, m-am născut în 1909. Îmi amintesc de primul război mondial, de nebunia anilor '20, de criza economică. Mi le amintesc ca și cum s-ar fi petrecut ieri, pentru că le-am trăit. Îmi amintesc lucruri despre care tu ai citit doar în cărțile de istorie.

Claire întinse mîna și-i pipăi pata de păr grizonat de la tîmplă.

— Daniel, *te rog* !

Apoi lacrimi i se desprinseră din ochi, șiroind la vale pe obraji.

— Nu pot să cred !

Daniel dădu aprobator din cap.

— Știu, știu. La fel am simțit și eu cînd Harry mi-a vorbit despre ideea lui.

Schiță un zîmbet ca pentru sine.

— Harry a fost un tip formidabil. Aș fi vrut să-l fi cunoscut și tu. Aș vrea să-l pot întîlni. El ar ști ce să facă.

Claire îl privi fix.

— Harry ? Harry... Finley ?

Daniel tresări de parcă l-ar fi pișcat ceva. O privi uimit.

— Cum de știi ? Ți-a spus Nat... ?

Claire clătină precipitat din cap. Apoi, derutată, își trecu mîna prin păr.

— Oh, Doamne ! Ieri a sunat o femeie și a lăsat un mesaj. Am crezut că a greșit numărul. Sînt sigură că mesajul e încă în aparat.

— O femeie ? Cine ? N-o chema cumva Blanche ?

Claire clătină din cap.

— N-a spus cum o cheamă. A spus doar că-l cunoaște pe Harry Finley și a lăsat un număr de telefon.

Pe obrajii lui Daniel apăruseră două pete de culoare, iar membrele lui păreau să-și fi recăpătat ceva din vigoare, lucru înregistrat și de aparate, care începură să alerge pe hîrtia milimetrică.

— Claire, o imploră Daniel, trebuie să mă ajuți ! Ajută-mă să ies de aici ! Trebuie să ne întoarcem la tine acasă și să luăm numărul de telefon din aparat.

Claire zîmbi.

— Cum să-ți spun, nu trebuie să faci asta. N-ai decît să suni, dai un cod și pe urmă aparatul îți reproduce mesajul.

În pofida pericolului în care se afla, Daniel mai găsi vreme să admire această realizare minunată a tehnicii.

— Face o mașinărie toate astea ? E uimitor. Tu du-te și dă telefoanele ! Între timp, eu mă îmbrac.

Începu să se zbată ca să coboare din pat.

— Dar, Daniel, ești bolnav !

— Claire, trebuie s-o fac ! Înțelegi ?! Trebuie !

Claire reflectă o clipă.

— Mă duc să dau telefon. Pe urmă mă întorc să te ajut.

Avionul cu reacție aterizează la baza aeriană la ora fixată ; căpitanul Wilcox aștepta pe pistă să-l întîmpine pe Cameron, savantul trimis de Washington pentru a conduce investigațiile în legătură cu eșecul Proiectului B (de la Buford).

Cameron, arătînd cam zdruncinat, își făcu apariția în cadrul ușii avionului. Începu să coboare treptele cu pași nesiguri, se împiedică și aproape că se rostogoli jumătate din drum.

Wilcox se repezi să-l sprijine.

— Sînt Wilcox, domnule. Vă e rău ?

Cameron dădu din umeri.

— Nu prea îmi place să zbor cu avionul și atît. Aud că ai niște vești bune.

Un rînjet se lăți pe fața lui Wilcox.

— Da, domnule. Avem niște vești cum nu se poate mai bune. Am plăcerea să vă pot spune că locotenentul McCormick este țintuit într-un pat de spital, chicoti Wilcox. Și a cam terminat-o cu hoinăreala. Tipul are atîtea tuburi în el, că arată ca un curcan de Ziua Recunoștinței.

CAPITOLUL 24

Ieșind de la reanimare, Claire dădu nas în nas cu John.

— Claire ! Ce naiba se-ntîmplă ? ! Daniel are o formă de leucemie galopantă. N-am mai întîlnit asemenea caz. De fapt, nimeni n-a văzut așa ceva vreodată. Foarte ciudat !

— Trebuie să-l scoatem de-aici, spuse Claire pe un ton hotărît, și nu prea mai avem timp.

— Claire, cred că glumești ! Sullivan mi-a spus că cei de la FBI sînt în drum spre spital. Daniel a intrat într-un bucluc și ăștia sînt porniți împotriva lui.

— Daniel n-a intrat în nici un fel de bucluc. Sau, oricum, nu e un criminal ori ceva de soiul ăsta. Trebuie însă *să-l luăm* de aici.

— Și ce facem cu FBI-ul ? protestă John.

— Lasă FBI-ul ! John, ai încredere în mine. Te rog !

— Ce să fac ?

— *Du-i cu vorba.*

John nu mai pierdu vremea să reflecteze asupra gestului următor ori să măsoare camera cu pași mărunți și să-și rumege cuvintele. O trase pe Claire cu putere spre el și o îmbrățișă, sărutînd-o pătimaș. Cînd îi dădu drumul, Claire se dădu înapoi, zîmbind fericită.

— Grăbește-te ! spuse John.

Claire alergă la secția de reanimare și începu să demonteze electrozii de pe pieptul lui Daniel. Scoase perfuzia din brat și îi închise vena.

— Acum poți să te dai jos.

Daniel coborî cu dificultate din pat și începu să se îmbrace. Degetele îi erau amorțite, așa că încheiatul nasturilor de la cămașă era o problemă care îl depășea.

— Stai, lasă-mă pe mine !

Claire îi încheie repede nasturii și îl ajută să-și îmbrace jacheta.

De pe culoar își făcu apariția Nat, împingînd un scaun cu rotile.

— Urcă !

Daniel se așeză ușor și cei trei o porniră în grabă pe culoar într-o cursă contracronometru. Se opriră la primul colț și Nat aruncă o ocheadă spre lifturi.

Locul era plin de soldați în uniformă de aviație și de tipi care arătau ca agenții FBI pe care îi văzuse la televizor. Unii erau răspîndiți, alții se țineau pe lîngă Wilcox și Cameron.

Lui Nat nu trebuia să i se spună că avea de-a face cu inamicul.

— Stop ! Nu pe-acolo, mamă !

— La lift ! spuse Claire, întorcîndu-se spre lifturile de serviciu. Nat, apasă butonul de coborîre !

John era perfect conștient de rolul pe care îl avea de jucat. Se aruncă în mijlocul grupului de soldați și agenți federali.

— Sînt doctorul Halsy, se recomandă el. Trebuie să vă spun ceva...

Wilcox încercă să-l dea la o parte ca pe un puști pisălog.

— Regret, dar ne grăbim.

— E foarte important.

Cameron se opri, dispus întotdeauna la amabilități profesionale față de un coleg de breaslă.

— Despre ce e vorba, doctore ?

— Dacă îl căutați pe McCormick, atunci să știți că a fost mutat în secția de reanimare din aripa de est.

Arătă cu degetul în direcția din care veniseră.

— Faceți la dreapta pe culoarul de est, a treia ușă pe stînga. Camera 144.

— Mulțumesc, doctore.

— Să mergem, mormăi Wilcox, conducîndu-și oamenii în lungul coridorului, de parcă ar fi condus o șarjă de cavalerie.

John se lipi de peretele vopsit în verde al culoarului și respiră adînc. Își scoase ochelarii și-și făcu vînt să se răcorească.

— Ce nu face omul din dragoste, bombăni el.

Indicațiile lui John fuseseră minunate. Hoarda zgomotoasă de oficiali se năpusti pe coridor și găsi fără dificultate camera cu numărul 144. Dădură buzna prin ușile batante și se opriră pironiți locului. Priviră în jur, cu fețele înmărmurite.

— Ni s-a spus că aici e reanimarea.

— După cum vedeți, nu e, spuse o soră în trecere. E bufetul.

— Ce dracu se petrece aici ? ! întrebă Wilcox.

— Cred că se servește prînzul, spuse unul dintre agenții federali.

Liftul coborî șapte niveluri pînă în parcarea subterană, unde Claire, Daniel și Nat se îngrămădiră în mașina break a lui Claire, care părăsi parcajul în trombă, rulînd cu mare viteză pe străzile orașului. În loc să se îndrepte spre casă, Claire o luă pe un alt drum, spre un cartier mai populat și mai bine întreținut decît cel în care locuia.

Opri mașina în fața unei case vechi, dar îngrijită, de pe o stradă lăturalnică. Lui Daniel continua să-i fie rău, părînd să îmbătrînească de la un minut la altul. Oricum, nu-i mai păsa. Coborî din mașină și fu primul care ajunse la ușă, fără a fi atent la treptele înclinate ale verandei ; apăsă pe sonerie de mai multe ori.

Răspunse o femeie între două vîrste, care părea a fi puțin trecută de cincizeci de ani. Aceasta tresări cînd văzu pe trepte un bătrîn cu privirea rătăcită, însoțit de un băiețel și de o femeie în halat de soră medicală.

Daniel o privi cu atenție și hotărî că nu putea fi Blanche — Blanche trebuie să fi fost mai în vîrstă, deși figu-

ra i se părea cunoscută. Avea în ea ceva familiar, dar Daniel nu-și putea da seama ce anume...

— Ce doriți ?

— Îl caut pe Harry Finley, răspunse Daniel, un savant. Soția lui se numește Blanche Finley. Erau amîndoi din Chicago. Îl cunoașteți ? Să nu-mi spuneți că nu-l cunoașteți, vă rog !

Femeia zîmbi, dar continua să pară derutată.

— Îl cunosc. Cred că pe tatăl meu îl căutați. Eu sînt Susan Finley. Sau, mă rog, acesta a fost numele meu de domnișoară.

— *Tatăl* dumneavoastră ?

Apoi își reaminti. Sigur că da ! Ziua aceea, la picnic, cînd Blanche și Harry le spuseseră că o să aibă un copil. Nu-i de mirare că figura ei i se părea cunoscută.

— Tatăl dumneavostră ! E acasă ? !

Susan Finley își plecă privirea, ca și cum Daniel ar fi apăsat cu degetul pe o veche vînătaie.

— Regret, dar tatăl meu a murit.

— A murit ? șopti Daniel.

O clipă rămase buimăcit, apoi fața i se prăbuși și se așeză ușor pe bancheta de pe verandă, privind în gol. Părea zdruncinat.

— Cîndva a locuit aici... cîteva luni..., dar a murit înainte de a mă naște. Probabil căutați pe altcineva.

Daniel clătină din cap.

— Nu. Nu e nici o greșeală. Am fost... prietenul lui cel mai bun.

Susan Finley se apropie și îl privi ca și cînd l-ar fi văzut pentru prima oară... ca și cînd ar fi văzut o stafie.

— Daniel ? spuse ea.

Lui Wilcox și trupei care îl însoțea nu le-au trebuit mult ca să-și dea seama ce se petrece. În timp ce se îndreptau spre garajul subteran, Wilcox răsfoia un dosar albastru voluminos.

— Adresa lui Susan Finley este Blue Cypress Pond Road, 14. În Dosarul albastru, se menționează că tatăl ei a constatat o neregulă cu două luni înainte ca McCormick să se ofere voluntar. Finley a murit într-un incediu, încercînd să-l salveze pe tipul ăsta, care, se pare, îi era prieten.

Întreaga echipă se îmbarcă în mașini, trîntind portierele. Așezați pe bancheta din spate a uneia din mașini, Wilcox și Cameron continuau să răsfoiască dosarul.

— Cei de la G-2 au susținut că în incediu ar fi murit și McCormick și au închis dosarul. N-a mai urmat nici o investigație. O dată cu începerea războiului, a fost scăpat din vedere. Bănuiesc că în haosul de după Pearl Harbor, a fost complet dat uitării.

Cameron îi privi șocat.

— Vrei să spui că s-a pierdut ? Că McCormick a fost pur și simplu pus într-un loc nepotrivit și încă vreme de cincizeci de ani ? Că a stat acolo în tot acest timp fără ca cineva să bage de seamă ? Nu pot să cred. E curată nebunie !

Wilcox tresări. Da, era o nebunie și el știa asta. Doar îl cunoscuse pe McCormick personal.

— Ăăă... se pare că așa stau lucrurile, domnule. La inventariere, capsula a fost înregistrată drept cazan industrial de mare capacitate.

Și nimeni, cu excepția lui Wilcox, nu știa cît de puțin lipsise ca acesta să fie dat la casat, cît de puțin lipsise ca să fie vîndut la fiare vechi.

Lui Cameron nu-i venea să creadă.

— Dumnezeule !

Susan Finley moștenise toate documentele și însemnările tatălui său, iar mama sa îi lăsase scrisori și albume întregi cu fotografii. Coborî, însoțită de Daniel, Claire și Nat, în beci și începură să caute niște cutii de carton pline cu hîrtii vechi, sperînd să găsească ceva, un indiciu cît de mic despre ceea ce se întîmplase cu atît de mulți ani în urmă. Scormonea prin vestigiile trecutului, ridicînd nori de praf în jurul lor.

— Mama obișnuia să-mi povestească despre tine, Daniel, spuse Susan. Mi-a vorbit de nenumărate ori despre experiment, deși nu știa mare lucru despre el.

Își îndepărtă o șuviță de păr rebelă de pe frunte și-și șterse o pată de praf de pe bărbie.

— Știi, a încercat din răsputeri să-și îndrepte greșeala...

— N-a fost vina lui, spuse Daniel.

— Poate că nu, dar el se simțea vinovat.

Brusc, Daniel încetă s-o mai asculte. Într-una din cutii descoperise o stivă de caiete legate în piele roșie. Își aminti că Harry umbla întotdeauna cu unul din aceste caiete sub braț. Șocul amintirii îl copleși. Alese unul și-l deschise cu grijă. Paginile vechi și decolorate se desprindeau din cotor. Harry notase cu scrisul său mărunt și neciteț fiecare fază a experimentului.

— „26 noiembrie 1939, citi Daniel cu voce tare. Ora cinci după-amiază. Început testul."

Dădu cîteva pagini mai departe și citi cu atenție. Se pare că Harry își dăduse seama aproape imediat că experimentul era în pericol. Efectuase paralel unele teste de laborator pe animale și înregistrase în jurnal rezultatele decepționante; cu fiecare nou eșec, scrisul îi era tot mai dezordonat. Lui Daniel nu-i fusese niciodată prea clară partea științifică a activității lui Harry, așa încît mulțimea de ecuații detaliate nu-i spunea mare lucru, dar din coloana de note și comentarii află tot ce dorea să știe: „Îmbătrînire galopantă și necontrolabilă... dezintegrare moleculară... descompunere exoscheletică... îmbătrînire ireversibilă."

Daniel închise caietul, stîrnind un norișor de praf cenușiu.

— Ireversibilă, repetă cu o voce stinsă. Ireversibilă.

Claire încercă să-l îmbrățișeze și să-l consoleze, atît cît îi stătea în putere, dar Daniel o îndepărtă.

— Daniel, poate c-ar trebui să ne întoarcem la spital. Poate cei de-acolo te pot ajuta.

Susan Finley interveni și ea:

— Ia însemnările tatălui meu și vezi ce se poate alege din ele. Cîte nu s-au schimbat în cincizeci de ani ! Poate că acum sînt folositoare.

Daniel clătină încet din cap. Scoase din cutia de carton o fotografie alb-negru veche, îngălbenită și cu colțurile îndoite ; o ținea cu grijă ca pe un lucru sacru și fragil, ca pe ceva ce s-ar fi putut dezintegra. În fotografie, erau Helen și o fetiță pe care n-o putea identifica.

Claire privi peste umărul lui Daniel.

— E ea, nu-i așa ?

Daniel răspunse printr-o clătinare imperceptibilă a capului.

— Helen, spuse cu o voce răgușită.

— Și fetița... e fetița ta ?

Daniel nu-și putea dezlipi privirea de fotografie.

— Nu. N-am fost căsătoriți niciodată.

— Fetița aceea sînt eu, interveni Susan Finley. Cred c-aveam vreo doi ani cînd a fost făcută fotografia.

— Nu se poate, spuse Daniel. Helen a murit cu aproape un an înainte să te naști.

Susan Finley privi nedumerită.

— Nu. N-a murit. Mi-o amintesc pe mama spunînd că mătușa Helen ar fi avut un accident...

— Un accident de mașină, insistă Daniel. Dar asta a fost înainte să te naști tu.

— Știu asta, dar...

Lui Daniel îi alunecă fotografia din mînă.

— Dar ce ?

Susan Finley ridică din umeri.

— Helen trăiește.

O clipă, toți crezură că Daniel o să leșine. Sîngele îi dispăru din obraji, făcu cîțiva pași împleticiți, încercînd să-și recapete suflul.

— Unde ? Unde e ? ! întrebă gîfîind.

— S-a retras în nord, spuse Susan Finley. La Point Reyes.

— Acolo am copilărit ! Acolo e farul, strigă Daniel.

Susan clătină din cap în semn că știa.

— Obișnuia să povestească despre tine. Despre cum mergeați împreună la școală.

— Și acum e acolo ? întrebă Daniel.

— Cred că da. N-am mai vorbit cu ea de cîteva luni, dar...

Daniel se întoarse spre Claire și o cuprinse pe după umeri.

— Claire, m-ai ajutat deja foarte mult, dar mă văd nevoit să apelez din nou la tine. Ajută-mă să ajung la ea ! Trebuie s-o mai văd o dată... ultima dată.

— Să mergem ! spuse Claire.

Daniel trebui ajutat să urce scările. O dată ajuns afară, s-a îndreptat încet spre mașina lui Claire. Nat îl spijinea de-o parte, Susan de cealaltă.

— Cînd s-a mutat la Point Reyes ? întrebă Daniel.

— Acum șapte ani. S-a retras acolo după ce a murit unchiul Charlie... soțul ei.

Daniel se opri încremenit.

— A fost măritată ? !

Susan detesta faptul că tocmai ea era nevoită să-i dea această informație bătrînului.

— Ăăă..., da, a fost.

Daniel își lăsă bărbia în piept.

— Cred că era de prevăzut. La urma urmelor, de ce să mă fi așteptat ?

Susan zîmbi printre lacrimile care o podidiseră.

— Nu te-a uitat niciodată, știu sigur.

Nat îl ajută pe Daniel să se așeze pe locul din față și trînti portiera. Daniel scoase capul pe fereastră.

— De unde știi că nu m-a uitat ?

— Au avut un fiu. L-au botezat Daniel.

Nat privea în josul străzii. O procesiune de mașini cu aspect oficial se îndrepta spre ei.

— S-o ștergem !

— Hai, spuse Claire, pornind motorul.

Mașina însă refuză să plece.

— Oh, nu !

— Mamă, cred că trebuie s-o bagi în viteză.

— Ai dreptate !

Daniel o apucă pe Susan de mînă.

— Tatăl tău a fost un om nemaipomenit, Susan. Să nu uiți asta !

— N-o să uit, spuse Susan zîmbind.

— Dă-i drumul ! strigă Nat.

Mașina demară în trombă de lîngă bordură.

— Centurile ! strigă Claire.

CAPITOLUL 25

Claire apăsă pedala de accelerație și îndreptă mașina direct spre convoiul militar ce cobora pe strada liniștită pe care locuia Susan Finley. Văzînd mașina lui Claire venind direct spre el, automobilul din capul formației frînă brusc, răsucindu-se cu 180 de grade ; mașinile din spate se răsfirară în formă de evantai, blocînd oarecum strada.

Claire era însă hotărîtă să nu-i stea nimic în cale. În loc să încetinească, apăsă pe accelerație și se năpusti direct în baraj.

— Nu putem merge mai departe, mamă ? ! urlă Nat.

— Ce-ai cu mine ? Încerc, Nat ! Încerc !

Lui Wilcox și oamenilor lui le-au fost de ajuns cîteva secunde ca să-și dea seama că mașina ce venea spre ei nu avea nici cea mai mică intenție să oprească. Cînd, în sfîrșit, n-au mai avut nici o îndoială, se aruncară într-o parte, ferindu-se din calea bolidului ce se apropia vertiginos. Claire conducea ca o profesionistă, croindu-și drum cu scrîșnete de pneuri printre mașinile care blocau strada.

Trecură prin blocaj ca o săgeată, însă Daniel știa că pericolul nu era încă depășit. Forțele aeriene, FBI-ul și poliția locală puteau să mobilizeze mii de urmăritori. Era doar o chestiune de timp să nu fie prins și tocmai timpul era un lucru de care ducea lipsă.

— Claire, spuse Daniel, am nevoie de un avion.

Claire îl privi uluită.

— Ai înnebunit ? De unde să-ți fac eu rost de un avion ? !

— Cu mașina asta n-am să reușesc niciodată. O să ne prindă înainte de-a putea ajunge la Helen.

— Dar, de unde...

— Expoziția aviatică, le sugeră Nat cu o voce nesigură. Acolo sînt o groază de avioane.

Daniel și Claire se uitară unul la celălalt.

— Oh, Doamne, spuse Claire. Ține-te bine, Nat ! Și tu, Daniel !

Apăsă accelerația pînă la fund și mașina țîșni înainte, străbătînd ca o rachetă strada circulată.

Deși era o cursă pe viață și pe moarte, Nat era încîntat de felul nebunesc de a șofa al mamei sale.

— Așa, mamă ! Dă-i-nainte !

Daniel era și el uimit.

— Sfinte Sisoe, conduci cum conduceam eu pe timpuri.

După aproximativ nouăzeci de secunde, ajunseră la intrarea în aeroport, unde era organizată expoziția aviatică. Claire opri în fața porții cu un scrîșnet de pneuri. Paznicul se aplecă spre geamul de pe partea șoferului.

— Aveți permis ? întrebă el.

Claire îi oferi zîmbetul cel mai fermecător de care era capabilă.

— Vreau doar să las un pilot.

— Îmi pare rău doamnă, dar...

N-apucă să spună mai mult.

Claire aruncă o privire în oglinda retrovizoare și văzu convoiul militar care se apropia.

— Trebuie să plec ! se scuză ea.

Apăsă pe accelerație, trecu prin poarta deschisă și înaintă în viteză pe pistă.

Expoziția aviatică era în plină desfășurare : standurile erau ticsite de vizitatori, cerul era plin de avioane. Claire rulă pînă în dreptul unui B-25 și opri.

— Iată-ți avionul !

Daniel se întoarse spre Nat și-l mîngîie pe obraz.

— Mulțumesc. Mulțumesc că m-ați adus.

Nat încercă să zîmbească, dar nu izbuti. Capul i se înfundase între umeri și avea o privire de cîine bătut.

Claire sări din mașină și-i spuse :

— Stai aici ! Să nu te miști !

Cu un aer indiferent, ca și cînd ar fi fost o pereche oarecare ce vizita expoziția, Claire și Daniel se apropiară agale de B-25, afișînd aerul de gură-cască specific turiștilor.

Daniel îl bătu pe umăr pe șeful de echipaj.

— Băiete, pot să arunc o privire înăuntru ?

— Sigur, răspunse acesta, abia catadixind să-l privească.

Daniel se întoarse spre Claire.

— Îndepărtează calele de la roți și n-o să te mai rog niciodată să-mi faci vreun serviciu.

— De ce să renunți tocmai acum ? îi zîmbi ea.

Apoi îl îmbrățișă, ținîndu-l strîns la piept.

— Ascultă, oricum, ne mai vedem noi.

— Hei, îi șopti Daniel la ureche, mă sufoci !

Claire îl împinse spre avion.

— Du-te !

Daniel se sui în avion, se îndreptă spre cabină și se așeză pe locul pilotului. Nu mai avea timp să verifice instrumentele de bord. Nu-i rămînea decît să presupună că echipajul menținuse aparatul într-o bună stare.

— Elicea liberă ! urlă Daniel.

Motoarele tușiră o dată, scoaseră un norișor de fum albăstrui, apoi porniră.

— Hei ! strigă de la sol șeful de echipaj. Ce dracu faci ? !

Omul alerga după bombardierul rătăcitor, dar Daniel părăsise deja platforma din fața hangarului și se îndrepta spre capătul pistei. Cîteva clipe mai tîrziu plutea în văzduh...

Claire îl văzu cum urca în înaltul cerului și urmări cu privirea uriașul avion pînă cînd acesta deveni doar un punct deasupra orizontului. Se întoarse la mașină. Dr. Cameron și Wilcox o așteptau, însoțiți de o armată de haidamaci din FBI și Forțele Aeriene.

— Doamnă Cooper, spuse Wilcox, s-ar putea să vă arestăm.

Claire ridică nepăsătoare din umeri.

— Nu mai are nici o importanță. Dar ce-ați zice dacă am face un tîrg ?

— Tîrg ? ! Ce fel de tîrg ? !

— Dumneavoastră nu mă arestați, spuse deschizînd porbagajul mașinii în care erau caietele cu notițe, iar eu vă dau toate informațiile de care aveți nevoie. Tot ce-ați dori să știți despre modul în care poate fi congelat cineva.

— Dumnezeule ! se holbă Cameron. Astea sînt caietele cu însemnări ale lui Harry Finley ? ! De unde le aveți ? !

Claire însă nu-l mai asculta. Privi în mașină, păli și începu să tremure.

— Oh, Doamne, șopti cuprinsă de spaimă. Unde mi-e băiatul ? !

Daniel se înălță pînă atinse plafonul de șapte mii trei sute de metri și viteza de croazieră de trei sute șaptezeci de kilometri la oră. Iată-l zburînd de-a lungul coastei, spre nord, spre o întîlnire cu propriul trecut, amînată prea multă vreme !

Efortul de a ridica uriașul avion de la pămînt îl storsese de mare parte din bruma de putere pe care o mai avea. Tot ce putea să facă era să mențină altitudinea și cursul de zbor. Se lăsă pe spătarul scaunului și închise ochii o clipă, încercînd să se adune, luptîndu-se din răsputeri să pompeze un dram de vigoare în trupul său bătrîn și obosit.

De undeva, din spate, deslușì un zgomot, zgomotul produs de un stingător de incendiu desprins din stativul său din perete, în momentul contactului cu podeaua metalică, suficient de tare ca să poată fi auzit prin vuietul celor două motoare. Daniel deschise ochii și se răsuci în scaun, surprins de durerea intensă pe care i-o provocă o mișcare atît de ușoară. Rămase cu gura căscată, zărindu-l pe Nat.

— Nu se poate ! gemu el. Nat, nu ! Mama ta o să înnebunească de spaimă.

Nat era cuibărit în locașul maistrului bombardier ; ochii lui mari trădau emoția, dar și teama de care era cuprins. Știa prea bine că Daniel n-o să se întoarcă să-l ducă pe el înapoi, dar nu voia nici să-l supere.

— Ce... Ce faci aici ? !

— Nu mi-ai spus nici măcar la revedere, spuse Nat.

CAPITOLUL 26

Cameron aproape că plonjă în portbagaj, arzînd de nerăbdare să pună mîna pe caietele pierdute ale lui Harry Finley. Înșfăcă primul caiet legat în piele roșie și îl devoră cu privirea, găsind suficiente date, într-o singură pagină de însemnări, ca să răspundă unei duzini de probleme științifice și teoretice spinoase care îl chinuiseră ani de-a rîndul.

— Dar e uimitor ! Omul ăsta a fost un geniu. Ah, dac-aș fi putut să fiu acolo cînd se ocupa de povestea asta !

Lui Claire puțin îi păsa de știință. Nu dorea decît să-și vadă fiul teafăr înapoi. Brusc, se simți epuizată. Era pe punctul să facă o criză de isterie. Se săturase de aventură. Voia să se întoarcă în micul ei univers liniștit și monoton.

Wilcox bolborosea ceva într-un telefon portativ, dînd ordine și apoi contramandîndu-le, nepreaștiind ce să facă.

— Putem vorbi cu ei ? întrebă Claire. Putem intra în legătură radio cu avionul ?

— Nu emit, spuse Wilcox, dar îi avem pe radar. Se îndreaptă spre nord. Asta-i tot ce știm sigur în momentul de față.

Cameron închise caietul de notițe cu o plesnitură puternică.

— Wilcox, schimbăm planul !

— Vă ascult, domnule.

— Mă întorc la capsulă. Vreau s-o studiez amănunțit, cu aceste notițe la îndemînă. Sună-l pe doctorul Reeves și spune-i să vină aici imediat.

— Da, domnule !

— Și mai vreau să te duci la spital și să-mi trimiți prin fax toate datele pe care le-au obținut cei de-acolo despre McCormick. Vreau tot — seria de electrocardiograme, enzimele cardiace și toate celelalte. Ai înțeles ?!

— Da, domnule, dar ce facem cu avionul ?!

Cameron ridică nepăsător din umeri.

— Avionul n-are nici o importanță.

— Nici o importanță ?! țipă Claire. Cum puteți spune asta, cînd știți că fiul meu se află în el ?!

Cameron zîmbi.

— Iertați-mă ! Avionul n-are nici o importanță pentru *mine*. Wilcox, vreau ca îndată ce avionul aterizează și oriunde ar ateriza, să-i asiguri doamnei Cooper o escortă ca să-și recupereze băiatul.

Cameron dădu să plece, dar se opri și se întoarse.

— Este de la sine înțeles că nu va mai fi vorba de nici un fel de acuzații.

— Vă mulțumesc, spuse Claire mai recunoscătoare pentru faptul că avea să-i fie dat înapoi Nat, decît pentru renunțarea la acuzații. Vă mulțumesc foarte mult.

— Nu, *eu* vă mulțumesc pentru asta, răspunse Cameron, bătînd ușor cu palma caietul de sub braț.

În intervalul în care avionul B-25 parcursese cîteva sute de kilometri, Nat, așezat pe scaunul copilotului, își privise îngrijorat prietenul, care îmbătrînise vertiginos : umerii îi erau acum aduși în față, spatele i se cocîrjase. Fața îi era acoperită de riduri și suptă, părul — alb ca neaua, linia părului — mai retrasă și mai rară în creștet. Avea ochii apoși și urduroși. Trupul îi era chinuit de dureri, iar mîinile și picioarele și le simțea grele, de parcă oasele s-ar fi transformat în plumb.

— Daniel ? Te doare ceva ?

Daniel închise ochii.

— Nu. N-am nimic.

Deschise încet ochii și privi prin geamul carlingii linia neregulată a coastei californiene. Pe față i se zugrăvea un zîmbet de mulțumire.

— Privește !

Nat privi dedesubt și văzu faleze și o plajă măturată de o briză puternică. Pe stînci se înălța un far vopsit ca o acadea, în dungi roșii și albe, apoi începea o fîșie de cîmpie verde și, cîteva sute de metri mai încolo, casa bătrînului paznic al farului.

— Arată așa cum îl știu dintotdeauna.

Daniel încercă să-și schimbe poziția ca să vadă mai bine, dar renunță, crispîndu-se de durere. Avea lacrimi în ochi, dar erau lacrimi de mulțumire și fericire.

Apucă manșa cu amîndouă mîinile și o împinse încet și cu mare efort, înscriind avionul într-un viraj lung, o coborîre lină în spirală, reducînd altitudinea cu mai multe zeci de metri în numai cîteva secunde. Degetele atinse de artroză erau încleștate pe comenzi, reușind cu mare dificultate să acționeze maneta de gaze și să reducă viteza de zbor. Avionul B-25 începu manevrele de apropiere în vederea aterizării, coborînd din înălțimi spre porțiunea de teren plat, acoperită cu iarbă verde, de pe stînci.

Daniel însă știa că nu mai avea forța necesară. Simțea energia scurgîndu-i-se din trup, asemenea apei dintr-o cadă.

— Nat ! spuse Daniel luînd mîna băiatului și punîndu-i-o pe manșă. Trebuie să mă ajuți !

Nat își înghiți nodul, încercînd să-și stăpînească frica.

— Să te ajut ? *Eu* ? Eu să te ajut pe *tine* ?

— Trebuie să-l așezi pe sol.

Nat încleștă atît de tare mîna pe manșă, încît i se albiră articulațiile degetelor.

— Trage... încetișor... înapoi, rosti Daniel cu respirația întretăiată.

Vorbele îi erau șuierate și nedeslușite, iar vocea nu depășea intensitatea unei șoapte.

Nat dădu aprobator din cap.

— Executat ! Tras încetișor înapoi !

Avionul părea ușor ca un zmeu de hîrtie, planînd spre cîmpia de dedesubt.

Daniel trase din nou maneta de gaze și avionul mai pierdu ceva din altitudine și viteză.

Nat își întoarse mutrișoara îngrijorată spre Daniel.

— Daniel ?

— Ce e ?

— Să nu mori, auzi ? !

— Executat !

— Executat !

Daniel trase adînc aer în piept.

— O.K. Scoate trenul de aterizare !

— Executat ! Scot trenul de aterizare !

Nat apăsă un buton de pe panou. De sub cabina pilotului se auzi imediat un uruit produs de greutatea trenului, care se așeză în poziția de aterizare. Efectul de frînare pe care îl avu asupra aparatului era evident.

— Și închide trapa ! șuieră Daniel.

— Executat ! Închis trapa.

Daniel aruncă o privire indicatoarelor și cadranelor de pe panoul de comandă, verificînd pentru ultima oară instrumentele de bord. Avionul reacționa la comenzi ca la carte, spre deosebire de ultimul bombardier pe care îl pilotase cu cincizeci de ani mai înainte. Încercă să nu se mai gîndească la faptul că în împrejurarea aceea se prăbușise.

— În regulă, Nat. Acum direcția !

Nat nu prea ajungea cu picioarele la pedala de direcție, așa că se întinse ca s-o împingă în poziție. Avionul se înclină ușor spre stînga, aripile se balansară, apoi se echilibrară.

— E bine așa ! Acum îi dăm drumul. O să așezăm bebelușul ăsta pe pămînt, spuse Daniel, izbutind să expedieze un zîmbet fugar copilotului. Împreună, bine ?!

Ochii lui Nat înotau în lacrimi. Luă mîna de pe manșă numai cît să și le șteargă.

— Gata ?! Deschide carburatoarele ! Scoate flapsurile ! Nat, fii cu ochii pe orizont ! Urmărește linia orizontului !

— Urmăresc orizontul ! repetă Nat.

Angajarea la aterizare fu nesigură și inegală, dar avionul se pregătea pentru contactul cu solul. Pînă la sol nu mai erau decît treizeci de metri. Pe măsură ce viteza scădea, aparatul era din ce în ce mai greu de stăpînit. Comenzile trepidau, opunînd rezistență celor patru mîini de pe manșă.

Daniel gîfîia din cauza disconfortului pe care i-l provoca vibrația manșei. La un moment dat, nu mai putu să suporte și luă mîinile de pe comenzi, prăbușindu-se pe spate în scaun.

— Daniel ! scînci Nat.

— Fă-o, Nat ! Poți !

Avionul coborî și luă un contact dur cu pămîntul, dar în poziție echilibrată. Mai săltă prin aer vreo cîțiva metri, apoi se așeză definitiv pe sol, motoarele continuînd să vuiască. Nat avu impresia că i se făcuse părul măciucă. Acționă frînele aerodinamice și bracă flapsurile la maximum. Motoarele scrîșniră, intrînd în rotație inversă.

— Oprește-te ! Oprește-te ! îl imploră Nat.

Prin geamul carlingii, Nat văzu cum casa se făcea tot mai mare. Își acoperi fața cu mîinile, încercînd cu disperare să se protejeze în momentul impactului.

Dar avionul își încetini rulajul, afundîndu-se în pămîntul moale, și în cele din urmă se opri la numai cîțiva metri de casă.

Daniel zîmbea.

— Spectacolul s-a terminat ! spuse cu o privire fericită, care își recăpătase strălucirea. Acum, oprește motoarele !

După zgomotul motoarelor, liniștea acelui loc uitat de lume, întreruptă cînd și cînd de zgomotele brizanților, era o adevărată binefacere.

Nat îl ajută pe Daniel să coboare din avion, un efort considerabil pentru un bătrîn de optzeci și ceva de ani. Cu toate acestea, de îndată ce puse piciorul pe pămînt, în Daniel se petrecu o schimbare subită. Briza mării, iarba verde și revederea acestui loc fericit din trecutul său păreau să-l readucă

încet la viață. Inspiră adînc, umplîndu-și plămînii cu aerul sărat.

— Miroase la fel !

Urcă încet și chinuit treptele verandei, pînă în fața intrării principale, și ciocăni. În pofida durerii și agitației din ultimele zile, odată ajuns la capătul ultimei sale călătorii, Daniel își recăpătă calmul și stăpînirea de sine.

Dar casa era cufundată în liniște. Din interior, nu răzbătea nici un zgomot. Singurul sunet care se auzea era șuieratul vîntului.

Daniel bătu din nou, de astă dată mai insistent, deși seninătatea lui începea să se topească.

— Nu se poate, murmură el. După toate cîte s-au întîmplat, *așa ceva nu se poate* !

Nat îl atinse ușor pe umăr.

— Daniel ? !

— Nu-i aici, strigă Daniel disperat. După tot ce-am pătimit, acum nu-i aici !

— Daniel, repetă Nat mai convingător. Privește !

Daniel se întoarse și văzu o bătrînă care se îndrepta peste cîmp în direcția lor. Știu din prima clipă că era Helen, în ochii lui la fel de frumoasă și de angelică precum fusese cînd avea douăzeci și cinci de ani.

O porni spre ea, împleticindu-se pe trepte. În ochii lui strălucea un amestec de emoții puternice. Se simțea înfricoșat, descurajat, trist, bucuros... Dar mai presus de toate, se simțea ușurat, ca și cînd, de pe umerii îmbătrîniți și neputincioși, cineva i-ar fi luat o povară insuportabilă. Lunga sa călătorie se încheiase. Era, în sfîrșit, acasă, alături de femeia pe care o iubea și pe care o iubise întreaga lui viață.

Helen se oprise și îl privea pe Daniel, care se apropia. La început, păru derutată, apoi pe față i se citi neîncrederea. *Să fie oare cu putință* ? ! Făcu un pas spre el.

Cînd îi mai despărțea doar vreo jumătate de metru, Daniel se opri să o privească și se clătină, părînd prea copleșit ca să mai poată face un ultim pas. Întinse mîna și atinse medalionul pe care Helen îl purta în jurul gîtului. Ea îndepărtă o șuviță de păr alb din dreptul ochilor lui Daniel.

— Danny ?

Se prăbușiră unul în brațele celuilalt, legănîndu-se înainte și înapoi. Pe obraji li se prelingeau lacrimi de bucurie.

— Oh, Danny, te-ai întors la mine !

Rămas deoparte, Nat rîdea și plîngea de bucurie.

Daniel se desprinse o clipă din îmbrățișare ca să o privească. Bătrîna de șaptezeci și cinci de ani dispăruse. În brațele lui era ea, Helen *a lui* cea frumoasă, o Helen de douăzeci și cinci de ani. Ochii ei erau luminoși și plini de viață, părul negru și strălucitor, pielea catifelată și netedă.

Și Helen îl văzu cu ochii de odinioară. Daniel redeveni tînărul puternic, iubitul ei, la fel de frumos precum fusese, precum rămăsese întotdeauna în visele ei.

— Ia spune, ai de gînd să te măriți cu mine ori nu ?!

Vorbea de parcă ar fi reluat firul unei conversații pe care o avuseseră nu mai departe decît în ziua precedentă.

— Oh, Danny ! Da ! Da !

Urmă un sărut prelung și pătimaș, ca și cînd abia acum dădeau frîu liber pasiunii adunate vreme de cincizeci de ani. Un singur sărut care însă le-a fost de ajuns și i-a alinat, un fel de compensație pentru anii de despărțire și suferință.

— Oh, Danny, hohoti Helen. N-am știut niciodată... N-am îndrăznit să sper...

— Helen, spuse Daniel cu blîndețe, mîngîindu-i părul. Sînt nespus de fericit. În sfîrșit, fericit.

Începu să se lase ușor în iarbă, îngenunchind în fața ei. Ea îi cuprinse capul în palme, mîngîindu-i fața și părul, ștergîndu-i lacrimile de pe obraz.

Daniel privi în sus, spre chipul iradiind de fericire al lui Helen, și zîmbi.

— Îți mulțumesc.

Ea îi întoarse privirea și rîse printre lacrimi.

— Oh, Danny. Sînt atît de fericită ! Nespus de fericită !

Apoi își puse capul pe umărul lui și rămaseră înlănțuiți, despovărați și fascinați de faptul că erau din nou împreună după o viață, avînd o viață întreagă înaintea lor.